

**សេចក្តីកំណត់
ចំពោះមាត្រានិមួយៗនៃ
ក្រមរដ្ឋប្បវេណី**

ភាគ ៤ : តន្តីទី ៦

រៀបចំដោយ

គណៈកម្មការទទួលបន្ទុកការពារសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី

និង

ក្រុមការងារជំរឿនដែលទទួលបន្ទុកធ្វើសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី

ក្រសួងយុត្តិធម៌

ភ្នំពេញ ២០១០

សេចក្តីកំណត់ចំពោះមាត្រានីមួយៗនៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី
ត្រូវបានបោះពុម្ព នៅរាជធានីភ្នំពេញ
ដោយការិយាល័យកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
នៅក្រសួងយុត្តិធម៌នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
នៅឆ្នាំ ២០១០ ។

កម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
គឺជាកម្មវិធីសហប្រតិបត្តិការបច្ចេកទេស
រវាងក្រសួងយុត្តិធម៌ និង ទីភ្នាក់ងារសហប្រតិបត្តិការអន្តរជាតិនៃប្រទេសជប៉ុន (JICA)

សិទ្ធិនិពន្ធ © ក្រុមការងារជប៉ុនដែលទទួលបន្ទុកធ្វើសេចក្តីប្រាង្គក្រមរដ្ឋប្បវេណី ឆ្នាំ២០១០
ISBN: 9789995083380

	អ្នកនិពន្ធ
ជំពូកទី ១ ទៅ ជំពូកទី ៧	លោកសាស្ត្រាចារ្យ Nomura Toyohiro
ជំពូកទី ៨ ទៅ ជំពូកទី ៩	លោកសាស្ត្រាចារ្យ Niimi Ikufumi

កំណត់សម្គាល់

នៅក្នុងសេចក្តីកំណត់នៃមាត្រានីមួយៗ មានសេចក្តីកំណត់ខ្លះដែលមានការបង្ហាញអំពីការបកស្រាយរបស់
អ្នកដែលបានរៀបចំសេចក្តីប្រាង្គដើមនៃមាត្រានោះ ។ សូមចាត់ទុកការបកស្រាយនោះជាទស្សនៈមួយក្នុង
ចំណោមការបកស្រាយជាច្រើនដែលអាចមាន ដើម្បីយកទៅចាត់ចែងកិច្ចការជាក់ស្តែងនៅប្រទេសកម្ពុជា ។

មាតិកា

គន្ថីទី ៦	ការធានាកាតព្វកិច្ច	១
ជំពូកទី ១	បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ	១
ជំពូកទី ២	សិទ្ធិឃាត់ទុក	៧
ជំពូកទី ៣	ឯកសិទ្ធិ	១២
ផ្នែកទី ១	បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ	១២
ផ្នែកទី ២	ឯកសិទ្ធិទូទៅ	១៤
ផ្នែកទី ៣	ឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ	១៧
ផ្នែកទី ៤	ឯកសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ	២៣
ផ្នែកទី ៥	លំដាប់នៃឯកសិទ្ធិ	២៥
ផ្នែកទី ៦	អានុភាពនៃឯកសិទ្ធិ	២៩
ជំពូកទី ៤	សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ	៣៥
ផ្នែកទី ១	បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ	៣៥
ផ្នែកទី ២	ការបញ្ចាំចលនវត្ថុ	៤៣
ផ្នែកទី ៣	ការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ	៤៧
ផ្នែកទី ៤	ការបញ្ចាំសិទ្ធិ	៥៣
ជំពូកទី ៥	ហ៊ីប៉ូតែក	៥៦
ផ្នែកទី ១	អត្ថន័យនៃហ៊ីប៉ូតែក	៥៦
ផ្នែកទី ២	ការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក	៥៧
ផ្នែកទី ៣	អានុភាពនៃហ៊ីប៉ូតែក	៥៨
ផ្នែកទី ៤	ការអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែក	៦៣
ផ្នែកទី ៥	ការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក	៦៨
ផ្នែកទី ៦	ការរលត់នៃហ៊ីប៉ូតែក	៧៥
កថាភាគទី ១	ការរលត់ដោយការទាមទារ	៧៥
កថាភាគទី ២	ការរលត់ដោយអាជ្ញាយុកាល	៧៦

ផ្នែកទី ៧	ហិរញ្ញវត្ថុកម្មវិធីបំណុលអណ្តែត	៧៧
ជំពូកទី ៦	ប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន	១០២
ផ្នែកទី ១	និយមន័យនៃប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន	១០២
ផ្នែកទី ២	ការបង្កើតសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន	១០៣
ផ្នែកទី ៣	អានុភាពនៃសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន	១០៤
ផ្នែកទី ៤	ការអនុវត្តសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន	១០៥
ជំពូកទី ៧	ការធានា	១១១
ផ្នែកទី ១	ការបង្កើតកិច្ចសន្យាធានា	១១១
ផ្នែកទី ២	អានុភាពនៃការធានា	១១៤
ផ្នែកទី ៣	សិទ្ធិទាមទារសំណង	១២១
ផ្នែកទី ៤	ឧបាទេសកម្ម	១២៧
ជំពូកទី ៨	កាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព	១២៩
ផ្នែកទី ១	ការបង្កើតកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព	១២៩
ផ្នែកទី ២	អានុភាពនៃហេតុដែលកើតឡើងចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ច ដោយសាមគ្គីភាព ណាម្នាក់	១៣២
ផ្នែកទី ៣	ការទាមទារសំណង	១៣៦
ផ្នែកទី ៤	ឧបាទេសកម្មដោយការសង	១៤០
ផ្នែកទី ៥	បែបយ៉ាងផ្សេងទៀតនៃកាតព្វកិច្ចដែលមានកូនបំណុលច្រើននាក់	១៤០

សមាសភាពនៃគណៈកម្មការទទួលបន្ទុកការពារសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណីកម្ពុជា :

ឯកឧត្តម អង្គ ចង្ស វណ្ណានា	រដ្ឋមន្ត្រី, ក្រសួងយុត្តិធម៌ (ប្រធាន)
ឯកឧត្តម ស៊ុយ ទូ	រដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌ (អាណត្តិទី ១)
ឯកឧត្តម អ៊ុំ ជន	រដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌ (អាណត្តិទី ២)
ឯកឧត្តម ហ៊ុំ សោភា	រដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌
លោកជំទាវ ចាន់ សុឆ្លាវី	រដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម យូ ប៊ុនឡេង	ប្រធានសាលាឧទ្ធរណ៍
ឯកឧត្តម គង់ ស្រីម	អនុប្រធានតុលាការកំពូល
ឯកឧត្តម ប៊ុន ហ៊ុន	អនុរដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម ភេត រិទ្ធ	អនុរដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម ជួន តេជ	អគ្គាធិការរង, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម ប៉ែន ពេជ្រសារី	អគ្គនាយកអគ្គនាយកដ្ឋានបច្ចេកទេស, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម ដូច សំគី	អគ្គនាយកអគ្គនាយកដ្ឋានស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍លើវិស័យយុត្តិធម៌, ក្រសួងយុត្តិធម៌
លោក ម៉ុង មុន្នីចរិយា	ប្រធានសាលាដំបូងខេត្តព្រះសីហនុ
លោក យូរ ឧត្តរា	ចៅក្រមតុលាការកំពូល
លោក សិរិទ្ធ សុផល	ចៅក្រមសាលាឧទ្ធរណ៍
លោក សារី ធារី	ចៅក្រមសាលាឧទ្ធរណ៍
លោកស្រី ខៀវ សុខា	អគ្គនាយករងអគ្គនាយកដ្ឋានបច្ចេកទេស, ក្រសួងយុត្តិធម៌
លោក សឹង បណ្ណាតុឡា	ចៅក្រមតុលាការកំពូល
លោក ហ៊ុន ធីបុទ្ធី	ចៅក្រមសាលាដំបូងខេត្តស្ទឹងត្រែង
លោក ទុច ថាវិទ្ធី	ប្រធាននាយកដ្ឋានកិច្ចការរដ្ឋប្បវេណី, ក្រសួងយុត្តិធម៌
លោក ទិត្យ បុទ្ធី	ចៅក្រមក្រសួងយុត្តិធម៌

សមាសភាពនៃក្រុមការងារជំនុំជម្រះដែលទទួលបន្ទុកធ្វើសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី :

លោក Morishima Akio	សាស្ត្រាចារ្យកិត្តិយស, សកលវិទ្យាល័យ Nagoya (ប្រធាន)
លោក Kamata Kaoru	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Waseda
លោក Matsumoto Tsuneo	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Hitotsubashi
លោក Minami Toshifumi	ចៅក្រម, សាលាឧទ្ធរណ៍នៃតំបន់ Tokyo

លោក Motoyama Atsushi	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Ritsumeikan
លោក Niimi Ikufumi	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Meiji
លោក Nomi Yoshihisa	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Tokyo
លោក Nomura Toyohiro	ព្រឹទ្ធបុរស និង សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Gakushuin
លោក Sato Keita	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Chuo
លោក Tanamura Masayuki	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Waseda
លោក Urakawa Michitaro	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Waseda
លោក Yamamoto Yutaka	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Kyoto
លោក Hatanaka Hisaya	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Fukuoka

ជំនាញការ ទីភ្នាក់ងារសហប្រតិបត្តិការអន្តរជាតិ នៃប្រទេសជប៉ុន (JICA) ប្រចាំក្រសួងយុត្តិធម៌ :

លោក Sakano Issei	ទីប្រឹក្សា នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Yamada Yoichi	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Imaizumi Manabu	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោកស្រី Homma Yoshiko	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Kai Mineo	អតីតអ្នកសម្របសម្រួល នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Kamiki Atsushi	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
កញ្ញា Manabe Kana	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
កញ្ញា Terauchi Kozue	អ្នកសម្របសម្រួល នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Kiyohara Hiroshi	ទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌

អ្នកបកប្រែ :

លោក ស៊ី សំណីរា	អតីតជំនួយការជាន់ខ្ពស់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក គង់ ផល្លៈ	អ្នកបកប្រែជាប់កិច្ចសន្យា
លោក កែវ វ៉ាន់ឌី	ជំនួយការ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Sakano Issei	ទីប្រឹក្សា នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌

គន្ថី ៦ ការធានាកាតព្វកិច្ច

ជំពូកទី ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

(កំណត់)

ជំពូកនេះចែងអំពីបញ្ញត្តិមូលដ្ឋានស្តីពីសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្ស ជាពិសេស បទប្បញ្ញត្តិរួមទូទៅសម្រាប់សិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្ស ។ ដូច្នេះហើយ បញ្ញត្តិនៃជំពូកនេះគឺជាបញ្ញត្តិចែងអំពីគោលការណ៍ រីឯបញ្ញត្តិដែលខុសពីនេះ ចែងនៅក្នុងសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សនីមួយៗ ។

លក្ខណៈចម្បងនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្ស គឺជា (១) ជនដែលមានសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សមានអាទិភាពក្នុងការទទួលការសង ជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត (អានុភាពនៃការទទួលការសងដោយមានអាទិភាព) និង (២) ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សអាចឃាត់ទុកនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ រហូតដល់ពេលដែលទទួលការសងនៃកាតព្វកិច្ចនោះ (អានុភាពនៃការឃាត់ទុក) ។ ក៏ប៉ុន្តែ មានសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សដែលពុំមានអានុភាពទាំងនេះដែរ ហេតុដូច្នេះ ក្នុងបទប្បញ្ញត្តិទូទៅនេះ មិនឱ្យនិយមន័យនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សទេ ។

មាត្រា ៧៦៦.- និយមន័យនៃអ្នកធានាដោយវត្ថុ និង តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម

១-បុគ្គលដែលបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកដទៃ ត្រូវហៅថា អ្នកធានាដោយវត្ថុ ។

២-បុគ្គលដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សដែលបង្កើតឡើងដោយកូនបំណុល ដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ត្រូវហៅថាតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់និយមន័យនៃអ្នកធានាដោយវត្ថុ និង តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម ។ នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណី មានប្រើពាក្យទាំងនេះ (មាត្រា ៤៦០ មាត្រា ៨៥៥ និង មាត្រា ៨៥៦) ហេតុនេះហើយបានជាត្រូវមាននិយមន័យដូច្នេះនៅកន្លែងនេះ ។

អ្នកធានាដោយវត្ថុ គឺជាអ្នកដែលផ្តល់នូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកដទៃ ហើយក្នុងករណីខ្លះ ការចាត់ចែងចំពោះអ្នកនោះ ខុសពីករណីដែលកូនបំណុលខ្លួនឯងយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនទៅធានាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ហេតុដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវមានទស្សនៈស្តីពីអ្នកធានាដោយវត្ថុនេះ ។ ម្យ៉ាងទៀត តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវទ្រព្យដែលត្រូវបានបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគ មានទំនាក់ទំនងជាមួយម្ចាស់បំណុល ដូចគ្នានឹងទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់បំណុល និង អ្នកដែលបានយកទ្រព្យរបស់ខ្លួនទៅដាក់ជាប្រាតិភោគដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកដទៃ ។ ប៉ុន្តែ ទ្រព្យដែលអ្នកនោះ

បានធ្វើលទ្ធកម្ម គឺជាទ្រព្យដែលកូនបំណុលបានដាក់ជាប្រតិភោគដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ហើយមានភាពចាំបាច់ ចាត់ចែងដោយឡែកពីអ្នកធានាដោយវត្ថុ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះបែងចែករវាងអ្នកធានាដោយវត្ថុ និង តតិយជនដែល បានធ្វើលទ្ធកម្ម មានភាពចាំបាច់ ។

មាត្រា ៧៦៧._ ប្រភេទនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្ស

១-ប្រភេទនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សត្រូវកម្រិតតែប្រភេទដែលបានកំណត់នៅក្នុង ក្រមរដ្ឋប្បវេណី ឬ ច្បាប់ពិសេសតែប៉ុណ្ណោះ ហើយក្រៅពីនេះមិនអាចបង្កើតបានឡើយ។

២-សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សដែលបានកំណត់នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះ មាន ៥ (ប្រាំ) ប្រភេទ គឺ សិទ្ធិឃាត់ទុក ឯកសិទ្ធិ សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ហ៊ីប៉ូតែក និង សិទ្ធិប្រតិភោគ ដោយអនុប្បទាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា មានតែសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្ស ដែលបានកំណត់នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណី ឬ ក្នុងច្បាប់ពិសេស ដែលអាចត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយភាគីពុំមានសិទ្ធិសេរីភាពក្នុងការបង្កើតសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សប្រភេទផ្សេងតាម ការព្រមព្រៀងឡើយ ។

មាត្រានេះចែងបញ្ជាក់ថា សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សដែលបានកំណត់នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះ មាន ៥ ប្រភេទ រីឯនៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនវិញ មានបញ្ញត្តិ ៤ ប្រភេទទេ គឺ សិទ្ធិឃាត់ទុក ឯកសិទ្ធិ សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ និង ហ៊ីប៉ូតែក ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីកម្ពុជានេះ ក្រៅពី ៤ ប្រភេទនេះ មានបញ្ញត្តិសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ដែលជាប្រភេទ មួយផ្សេងទៀត (នៅជប៉ុន គេទទួលស្គាល់នូវប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ដោយយុត្តិសាស្ត្រ និង ដោយទ្រឹស្តីនីតិសាស្ត្រ) ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអវិជ្ជាវិញ ក្នុងនេះបញ្ញត្តិថា នេះគឺជាហ៊ីប៉ូតែកមួយប្រភេទ គឺដូចដែល បានចែងនៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៧៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (សិទ្ធិប្រត្យក្សទូទៅ)

មាត្រា ៧៦៨._ វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្ស

សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សមិនអាចយកវត្ថុ ឬ សិទ្ធិណាដែលមិនអាចធ្វើអនុប្បទាន បាន មកធ្វើជាកម្មវត្ថុបានទេ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនរារាំងការបង្កើតសិទ្ធិឃាត់ទុកលើវត្ថុ ដែលមិនអាចធ្វើអនុប្បទានបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា វត្ថុ ឬ សិទ្ធិ ដែលមិនអាចធ្វើអនុប្បទានបាន មិនអាចក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្ស បានឡើយ ។ អត្ថន័យនៃសិទ្ធិប្រតិភោគមានត្រង់ចំណុចថា ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចមិនត្រូវបានសងទេ វត្ថុ ឬ សិទ្ធិដែល ជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រតិភោគនោះ ត្រូវបានចាត់ចែងប្តូរជាប្រាក់ ហើយម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគនឹងទទួលបានការសងពីប្រាក់នោះ ដោយមានអាទិភាព ហេតុដូច្នេះ វត្ថុដែលមិនអាចត្រូវបានប្តូរជាប្រាក់ដោយសារមិនអាចធ្វើអនុប្បទានបានទេ មិនអាច ក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រតិភោគបានឡើយ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះសិទ្ធិឃាត់ទុកវិញ ពុំមានសិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមាន អាទិភាពទេ ហើយសិទ្ធិឃាត់ទុកគឺជាសិទ្ធិដើម្បីត្រឡប់ទៅកាន់បំណុលសងកាតព្វកិច្ចដោយអានុភាពនៃការឃាត់ទុកនេះ ហេតុ នេះហើយបានជាអាចទទួលបានស្គាល់នូវការយកវត្ថុដែលពុំអាចធ្វើអនុប្បទានបាន មកធ្វើជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិឃាត់ទុក ។ ហេតុ ដូច្នេះ វាក្យខណ្ឌទី ២ បានចែងថា ចំពោះសិទ្ធិឃាត់ទុកវិញ អាចយកវត្ថុដែលពុំអាចធ្វើអនុប្បទានបាន មកបង្កើតសិទ្ធិនេះ បាន ។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនេះ គ្មានសិទ្ធិលក់ដោយបង្ខំទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ស្តីពីសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ)

មាត្រា ៧៦៩._ ភាពបន្ទាប់បន្សំនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្ស

១-សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្ស ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចដែលមាន អត្ថិភាពហើយ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាកាតព្វកិច្ចដែលនឹងកើតឡើងនាពេលអនាគតក៏ដោយ ក្នុងករណីដែលអាចកំណត់កាតព្វកិច្ចបាន ក៏សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សអាចបង្កើតបានដែរ ដោយយកកាតព្វកិច្ចនោះមកធ្វើជាកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានធានា ។

២-ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយសារខ្វះលក្ខខ័ណ្ឌ សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សក៏មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដែរ ។

៣-ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាត្រូវបានចាត់ទុកជាមោឃៈ ដោយសារមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ ឬ ដោយសារហេតុផ្សេងទៀត ឬ ក្នុងករណីដែល សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាត្រូវបានលុបចោល សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សក៏មិនត្រូវ មានអានុភាពឡើយ ។

៤-ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាបានរលត់ ដោយសារការ សង ឬ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ ឬ ហេតុផ្សេងទៀត សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សក៏ត្រូវ រលត់ដែរ ។

៥-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ទី ២ ទី ៣ និង កថាខណ្ឌទី ៤ ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះហ៊ុំប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលច្រើនដែលកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យាបន្តបន្ទាប់ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិប្រតិភោគអាចបង្កើតឡើង មិនមែនតែដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចដែលមានអត្ថិភាពហើយប៉ុណ្ណោះទេ ព្រមទាំងដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចដែលនឹងកើតមានឡើងនាពេលអនាគតបានដែរ ប្រសិនបើអាចកំណត់កាតព្វកិច្ចនោះបាន ។ ចំពោះបញ្ហាថា តើត្រូវកំណត់កាតព្វកិច្ចនោះនៅក្នុងកិច្ចសន្យាបង្កើតសិទ្ធិប្រតិភោគដូចម្តេចដើម្បីអាចសន្និដ្ឋានថា កំណត់កាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានធានាដោយសិទ្ធិប្រតិភោគ បញ្ហានេះទុកសម្រាប់ការបកស្រាយ ។

ម្យ៉ាងទៀត បញ្ញត្តិចាប់ពីកថាខណ្ឌទី ១ ដល់កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងអំពីភាពបន្ទាប់បន្សំនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រក្សក្ស ។ មានន័យថា ប្រសិនបើមិនអាចបង្កើតសិទ្ធិលើបំណុលបានទេ សិទ្ធិប្រតិភោគប្រក្សក្សក៏មិនអាចបង្កើតឡើងបានដែរ ហើយប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលបានរលត់ សិទ្ធិប្រតិភោគប្រក្សក្សក៏ត្រូវរលត់ដែរ ។ ឧទាហរណ៍ A បានឱ្យ B ខ្ចីលុយ រីឯ B បានបង្កើតហ៊ុំប៉ូតែកលើអចលនវត្ថុរបស់ខ្លួន ដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងករណីនេះ ពេលដែលបំណុលនោះត្រូវបានសងរួចហើយ កាតព្វកិច្ចត្រូវរលត់ ហើយហ៊ុំប៉ូតែកក៏ត្រូវរលត់ដែរ ។

ក៏ប៉ុន្តែ មានបញ្ញត្តិដើម្បីបន្ធូរភាពបន្ទាប់បន្សំនេះដែរ ។ ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលច្រើនដែលនឹងកើតឡើងនាពេលអនាគត តាមកិច្ចសន្យាជាបន្តបន្ទាប់ ទោះបីជាសិទ្ធិលើបំណុលនីមួយៗនោះមិនទាន់បានកើតឡើងជាក់ស្តែងក៏ដោយ ក៏អាចបង្កើតសិទ្ធិប្រតិភោគជាមុន ដើម្បីធានានូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលនឹងកើតឡើងនាពេលអនាគតដែរ (គេហៅថា ប្រតិភោគដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត) ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងកិច្ចសន្យាផ្តល់ទំនិញជាបន្តបន្ទាប់ រវាងអ្នកផលិតទំនិញ (ឬ អ្នកលក់ដុំ) និង អ្នកលក់រាយ ភាគីអាចបង្កើតហ៊ុំប៉ូតែកដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះថ្លៃលក់ជឿដែលនឹងកើតឡើងនាពេលអនាគត តាមកិច្ចការជំនួញនេះបាន ។ ចំពោះករណីនេះ ការមិនបង្កើតមោឃភាព ការលុបចោល ឬ ការរលត់នៃហ៊ុំប៉ូតែក មិនអាចកើតឡើងដោយសារការមិនបង្កើត មោឃភាព ការលុបចោល ឬ ការរលត់នៃកាតព្វកិច្ចនីមួយៗនោះទេ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ៥ បានចែងថា ក្នុងករណីនេះ មិនត្រូវអនុវត្តតាមបញ្ញត្តិចាប់ពី កថាខណ្ឌទី ២ ដល់កថាខណ្ឌទី ៤ ទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៣៨៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា (ការបញ្ចាំចលនវត្ថុ)

មាត្រា ៧៧០.- ភាពទៅជាមួយគ្នានៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រក្សក្ស

១-ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលសិទ្ធិប្រតិភោគប្រក្សក្សត្រូវបានបង្កើតត្រូវបានផ្ទេរ បើគ្មានការបង្ហាញឆន្ទៈផ្សេងទេ សិទ្ធិប្រតិភោគប្រក្សក្សនោះក៏ត្រូវបានផ្ទេរ

ទៅឱ្យអ្នកដែលទទួលសិទ្ធិលើបំណុលនេះដែរ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលចាំបាច់តម្រូវឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើប្រាតិភោគ កាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគនោះ អ្នកទទួលការផ្ទេរសិទ្ធិលើបំណុលក៏ចាំបាច់ត្រូវទទួលនូវការកាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះដែរ ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។^៩

(កំណត់)

វាក្យខណ្ឌទី ១ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលមានការអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ប្រសិនបើមិនបានបង្ហាញឆន្ទៈច្បាស់លាស់ថា មិនធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សដូច្នេះទេ សិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សក៏ត្រូវផ្ទេរដែរ ។ ហើយវាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌនេះ បានចែងថា ចំពោះសិទ្ធិឃាត់ទុក និង សិទ្ធិលើការបញ្ជាំចាំបាច់ត្រូវផ្ទេរនូវការកាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ (នេះជាការធម្មតាទេ) ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល A បានឱ្យ B ខ្ចីលុយ ហើយដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលនេះ B បានបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកលើអចលនវត្ថុរបស់ខ្លួន ប្រសិនបើ A បានធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលនេះទៅឱ្យ C ហ៊ីប៉ូតែកនោះក៏ត្រូវផ្ទេរទៅឱ្យ C ដែរ លើកលែងតែមានការព្រមព្រៀងក្នុងកិច្ចសន្យាអនុប្បទាននេះថា មិនផ្ទេរហ៊ីប៉ូតែកទេ (មានន័យថា ការព្រមព្រៀងទាំងដោយការបង្ហាញឆន្ទៈជាក់ស្តែង ទាំងដោយតុណ្ហភាព) ។ ហេតុនេះហើយ ប្រសិនបើ B មិនសងកាតព្វកិច្ចទេ C អាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកនោះបាន ដើម្បីយកមកបំពេញការសងនៃកាតព្វកិច្ចនោះបាន ។

កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ញត្តិថា ពេលដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាលើបំណុលអណ្តែតនោះ មិនត្រូវបានផ្ទេរឡើយ ។

មាត្រា ៧៧១.- អវិភាគភាពនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្ស

អានុភាពនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សត្រូវមានលើវត្ថុ ឬ សិទ្ធិដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សទាំងអស់ រហូតដល់ពេលដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគ បានទទួលសំណងនៃសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ទោះជាបានសងសិទ្ធិលើបំណុលមួយភាគក៏ដោយ ក៏សិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សមិនត្រូវបានបង្រួញដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះករណីដែល A បានឱ្យ B ខ្ចីប្រាក់ ហើយ B បានបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកលើអចលនវត្ថុរបស់ខ្លួន

^៩ មាត្រា ៧៧០ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ទោះបីជា B បានសងកាតព្វកិច្ចនោះមួយភាគហើយក៏ដោយ ក៏ហ៊ីប៉ូតែកនោះមិនរលត់ដែរ ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចនៅសល់ ហើយ A អាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកចំពោះអចលនវត្ថុដែលជាប់ហ៊ីប៉ូតែកនោះទាំងស្រុងបាន ។

ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា ភាគីអាចរំលត់សិទ្ធិប្រាតិភោគ ប្រត្យក្សមួយភាគ ទៅតាមភាគនៃការសងនោះ តាមការព្រមព្រៀងបាន (ចំពោះសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សដែលច្បាប់បាន កំណត់ ក៏អាចគិតដូចគ្នាបានដែរ) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៩៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ស្តីពីសិទ្ធិឃាត់ទុក), មាត្រា ១៣៣៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា (ស្តីពីសិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ ករណីយកិច្ចប្រគល់មកវិញនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ពេលដែលសិទ្ធិនោះ រលត់)

មាត្រា ៧៧២._ អានុភាពតាមនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្ស

ក្នុងករណីដែលវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន ទៅតតិយជន ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគនោះ អាចយកអានុភាពនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សមក តតាំងចំពោះតតិយជននោះបាន លើកលែងតែករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨០៧ (អានុភាពតាមចំពោះតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម) ស្តីពីឯកសិទ្ធិ និង មាត្រា ៨៩៤ (ការ ចាត់ចែងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយអ្នកបង្កើត) ស្តីពីប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន នៃក្រមនេះ ។ ប៉ុន្តែ តម្រូវឱ្យ ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគនោះមានគ្រប់គ្រាន់នូវលក្ខខណ្ឌតតាំង ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ទោះបីជាវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សត្រូវបានផ្ទេរក៏ដោយ ក៏អានុភាពនៃសិទ្ធិ ប្រាតិភោគប្រត្យក្សនោះនៅតែមានលើវត្ថុនោះដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល A មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ ប្រាក់កម្ចីចំពោះ B ហើយ B បានបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកលើអចលនវត្ថុរបស់ខ្លួន ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ទោះជា B បាន ធ្វើអនុប្បទានអចលនវត្ថុនោះទៅឱ្យ C ក៏ដោយ ក៏ A អាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកចំពោះ C ដែលជាតតិយជនដែលបានធ្វើ លទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុដែលជាប់ហ៊ីប៉ូតែកនោះបានដែរ ។ មានន័យថា ប្រសិនបើ B មិនសងកាតព្វកិច្ចទេ A អាចអនុវត្ត ហ៊ីប៉ូតែកបាន ហើយអាចទទួលនូវការសងដោយមានអាទិភាព ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែកនោះ បាន ។

ម្យ៉ាងទៀត មាត្រានេះក៏ចែងពិសេសដោយយោងតាមមាត្រាផ្សេងដែរថា ឯកសិទ្ធិនេះពុំមានអានុភាពតាមបែបនេះ ទេ (សូមមើលមាត្រា ៨០៧) ។

មាត្រា ៧៧៣._ ការអនុវត្តសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្ស

ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគមិន បានទទួលសំណងនៃសិទ្ធិលើបំណុលទេ អ្នកនោះ អាចអនុវត្តសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សនេះ តាមនីតិវិធីដែលច្បាប់បានកំណត់ បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលពុំសងកាតព្វកិច្ចទេ ម្ចាស់បំណុលអាចអនុវត្តសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សបាន ដោយវិធីដូចជាការលក់ដោយបង្ខំនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សនោះ ។ ក្នុងករណីដែលទទួលស្គាល់ឱ្យ ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សមានសេរីភាពក្នុងការប្តូរជាប្រាក់ ក្រៅពីការលក់ដោយបង្ខំនេះ ត្រូវបញ្ញត្តិអំពីបញ្ហានេះ នៅក្នុងភាគស្តីពីសិទ្ធិប្រាតិភោគនីមួយៗនោះ (ឧទាហរណ៍ ស្តីពីសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ មាននៅក្នុងមាត្រា ៨៣២ ជាអាទិ៍) ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានវិញ ក្រមនេះទទួលស្គាល់ឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគនោះ អនុវត្តសិទ្ធិប្រាតិភោគ ដោយចាត់ចែងប្តូរជាប្រាក់ ឬ ដោយលទ្ធកម្មជាស្ថាពរ (មាត្រា ៨៩៨) មិនមែនដោយការលក់ ដោយបង្ខំទេ ។

ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះនីតិវិធីនៃការអនុវត្តសិទ្ធិប្រាតិភោគ ដូចជាការលក់ដោយបង្ខំ ជាអាទិ៍ វិញ មានបញ្ញត្តិផ្សេងនៅ ក្នុងក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៣៤០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា (ស្តីពីការបញ្ចាំចលនវត្ថុ), មាត្រា ៧០ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ ក្រ.ច. (ស្តីពីការបញ្ចាំ)

ជំពូកទី ២ សិទ្ធិឃាត់ទុក

(កំណត់)

នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន សិទ្ធិឃាត់ទុក គឺជាសិទ្ធិមួយប្រភេទនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្ស ក៏ប៉ុន្តែ នៅក្នុង ក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំងវិញ មិនគិតបែបនេះទេ (ជាសារធាតុ បញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងសិទ្ធិឃាត់ទុក មិនដាក់នៅផ្ដុំគ្នាទេ) ។ រីឯនៅក្នុងក្រមនេះវិញ ក៏ដូចក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនដែរ សិទ្ធិឃាត់ទុក គឺជាសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រត្យក្សមួយប្រភេទ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុក ពុំមានសិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពទេ ។

ឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែងដែលសិទ្ធិឃាត់ទុកកើតឡើងមានដូចជា ករណីដែលអ្នកជួសជុលឡានបានអនុវត្តសិទ្ធិឃាត់ទុក លើឡានដែលបានជួសជុល ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលនៃថ្លៃជួសជុលឡាន ឬ ករណីដែលភតិកៈជួសអាគារបាន អនុវត្តសិទ្ធិឃាត់ទុកលើផ្ទះដែលបានជួសជុលនោះក្រោយការបញ្ចប់នៃភតិសន្យា ចំពោះសិទ្ធិទាមទារនូវសំណងនៃថ្លៃជួស ជុលអាគារ ជាដើម ។

មាត្រា ៧៧៤.- អត្ថន័យនៃសិទ្ធិឃាត់ទុក

១-ប្រសិនបើអ្នកកាន់កាប់វត្ថុរបស់អ្នកដទៃ មានសិទ្ធិលើបំណុលដែលបានកើតឡើង ដោយទាក់ទងនឹងវត្ថុនោះ អ្នកនោះអាចឃាត់ទុកនូវវត្ថុនោះបាន រហូតដល់ពេលដែលខ្លួនទទួលបានការសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ។ ប៉ុន្តែ សិទ្ធិឃាត់ទុកមិនត្រូវកើតមានឡើយ ប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលនោះមិនទាន់ដល់ពេលកំណត់ត្រូវសង ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលការកាន់កាប់ត្រូវបានចាប់ផ្តើម ដោយអំពើអនីត្យានុកូល ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់អំពីអត្ថន័យនៃសិទ្ធិឃាត់ទុក ។ ដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិឃាត់ទុក ចាំបាច់ត្រូវមានទំនាក់ទំនងរវាងសិទ្ធិលើបំណុល និង វត្ថុនោះ (សិទ្ធិលើបំណុលបានកើតចំពោះវត្ថុនោះ) ។ ឧទាហរណ៍ ស្តីពីសិទ្ធិលើបំណុលនៃថ្លៃជួសជុលឡានរបស់អ្នកជួសជុលឡាន ក្នុងករណីដែល A បានជិះឱ្យ B ជួសជុលឡាន ហើយ B បានអនុវត្តសិទ្ធិឃាត់ទុកលើឡានដែលខ្លួនបានជួសជុលនោះ ។ ក្នុងករណីនេះ B អាចឃាត់ទុកឡានដែលបានជួសជុលនោះបាន (អាចបដិសេធមិនប្រគល់ឡាននោះបាន) រហូតដល់ពេលបានទទួលនូវការបង់ថ្លៃជួសជុលឡាន ដោយអនុវត្តសិទ្ធិឃាត់ទុកចំពោះ A ។ ឧទាហរណ៍មួយទៀត ក្នុងករណីដែល C បានជួលផ្ទះឱ្យ D ហើយប្រសិនបើ D បានជួសជុលផ្ទះនោះដោយចេញសោហ៊ុយខ្លួនឯង D អាចអនុវត្តសិទ្ធិឃាត់ទុកលើផ្ទះដែលបានជួល ចំពោះសិទ្ធិទាមទារឱ្យសងថ្លៃជួសជុលផ្ទះនោះ ក្រោយពេលចប់ភតិសន្យាបាន ។ ក្នុងករណីនេះ ចំពោះថ្លៃជួសជុលដែល D បានចំណាយ D អាចឃាត់ទុកផ្ទះដែលបានជួលនោះទុកដោយមិនព្រមប្រគល់ទៅឱ្យ C វិញបាន រហូតដល់ពេលបានទទួលសំណងនៃថ្លៃជួសជុលនោះ ។

ម្យ៉ាងទៀត នៅប្រទេសជប៉ុន នៅក្នុងក្រមពាណិជ្ជកម្ម មានបញ្ញត្តិចែងថា សិទ្ធិឃាត់ទុកក្នុងកិច្ចការពាណិជ្ជកម្មមិនចាំបាច់មានទំនាក់ទំនងរវាងសិទ្ធិលើបំណុល និង វត្ថុទេ (មាត្រា ៥២១ នៃក្រមពាណិជ្ជកម្មជប៉ុន) ។

កូនបំណុលមិនចាំបាច់ជាកម្មសិទ្ធិករនៃវត្ថុដែលឃាត់ទុកនោះទេ ។ ទោះជាវត្ថុរបស់អ្នកផ្សេងក៏ដោយ ក៏សិទ្ធិឃាត់ទុកអាចកើតឡើងដែរ ។ ឧទាហរណ៍នៃករណីជួសជុលឡានដែលបានពិពណ៌នាខាងលើនេះ ប្រសិនបើ A បានឱ្យ B ជួសជុលឡានដែលខ្លួនបានជួលពី X ក៏ B អាចអនុវត្តសិទ្ធិឃាត់ទុក ចំពោះថ្លៃជួសជុលនោះបានដែរ ។ ហើយដោយសារសិទ្ធិឃាត់ទុកគឺជាសិទ្ធិប្រត្យក្ស សិទ្ធិឃាត់ទុកមានអានុភាពតាំងចំពោះតតិយជន ហេតុនេះហើយ B អាចបដិសេធមិនប្រគល់ឡានដែលខ្លួនបានជួសជុលនោះមិនត្រឹមតែចំពោះ A ប៉ុណ្ណោះទេ គឺអាចធ្វើចំពោះ X បានផងដែរ ។

ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុក ពុំមានសិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ទោះបីជាមានតតិយជនបានទាមទារឱ្យប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ (ឧទាហរណ៍ ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតដែលចង់លក់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះដោយបង្ខំ) ក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកអាចបដិសេធមិនប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះបានដែរ រហូតដល់ពេលដែលខ្លួនបានទទួល

នូវការសង់ថ្លៃជួសជុលរួចហើយ ដូច្នេះ ទើបជាលទ្ធផលជាក់ស្តែង អ្នកនោះមានអាទិភាពក្នុងការទទួលសំណង ។

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនបានសងកាតព្វកិច្ច អ្នកមានសិទ្ធិប្រាតិភោគអាចចាត់ចែងប្តូរវត្ថុឃាត់ទុកជាប្រាក់ ហើយ ទាមទារសំណងនៃកាតព្វកិច្ចពីប្រាក់មកពីការលក់នោះបាន ។ ចំពោះបញ្ហានេះ មានបញ្ញត្តិនៅក្នុងបទប្បញ្ញត្តិទូទៅ (មាត្រា ៧៧៣) ហេតុនេះហើយ មិនចាំបាច់បញ្ញត្តក្នុងនេះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៩៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៧៧៥._ សិទ្ធិទទួលសំណងពីផលដោយមានអាទិភាព

១-ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុក អាចទទួលផលពីវត្ថុដែលឃាត់ទុក និង អាចយកផលនោះ មកកាត់សិទ្ធិលើបំណុល ដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតបាន ។

២-ផលដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកកាត់ការ ប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលជាមុនសិន ហើយប្រសិនបើមានសំណល់ ត្រូវយកមកកាត់ប្រាក់ ដើម ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុក មានសិទ្ធិអាស្រ័យផល ប៉ុន្តែ ចែងផងដែរថា ផលដែលបានមកពីវត្ថុឃាត់ទុក ត្រូវយកទៅកាត់ការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលជាមុនសិន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៩៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៧៧៦._ ករណីយកវត្ថុរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកក្នុងការរក្សាគ្រប់គ្រងវត្ថុដែល

ឃាត់ទុក

១-ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុក ត្រូវកាន់កាប់វត្ថុដែលឃាត់ទុកនោះ ដោយប្រុងប្រយ័ត្នក្នុង នាមជាអ្នកគ្រប់គ្រងដោយសុចរិត ។

២-ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុក មិនអាចយកវត្ថុដែលឃាត់ទុកនោះ ទៅប្រើប្រាស់ ឬ ផ្ទេរ ឬ ដាក់ជាប្រាតិភោគបានទេ បើគ្មានការយល់ព្រមពីសំណាក់កូនបំណុល ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់សិទ្ធិ ឃាត់ទុកអាចប្រើប្រាស់វត្ថុដែលឃាត់ទុកបាន ត្រឹមកម្រិតដែលចាំបាច់ក្នុងការរក្សានូវវត្ថុ ឃាត់ទុកនោះ ។

៣-ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកបានធ្វើផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ឬ ទី ២ ខាងលើនេះ កូនបំណុលអាចទាមទារឱ្យរំលត់នូវសិទ្ធិឃាត់ទុកនោះបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកមានករណីយកិច្ចប្រុងប្រយ័ត្នបំផុត ក្នុងការកាន់កាប់វត្ថុឃាត់ទុកនោះ ក្នុងនាម ជាអ្នករក្សាគ្រប់គ្រងវត្ថុអ្នកដទៃ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៩៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនួស

មាត្រា ៧៧៧.- សិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសោហ៊ុយរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុក

១-ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកបានចេញចំណាយជាចាំបាច់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រង និង ថែរក្សាវត្ថុ ចំពោះវត្ថុដែលឃាត់ទុក ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកនោះ អាចទាមទារឱ្យកម្មសិទ្ធិករ នៃវត្ថុនោះសងចំណាយវិញ បាន ។

២-ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកបានចេញចំណាយបង្កើនតម្លៃ ចំពោះវត្ថុដែល ឃាត់ទុក ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកនោះ អាចទាមទារឱ្យកម្មសិទ្ធិករនៃវត្ថុនោះសងចំណាយទាំង អស់ដែលខ្លួនបានចេញ ឬ តម្លៃប្រាក់កំណើនដែលមានអត្ថិភាព តាមការជ្រើសរើសរបស់ កម្មសិទ្ធិករបាន ក្នុងករណីដែលកំណើនតម្លៃនោះនៅតែមាន ។ ប៉ុន្តែ តុលាការអាចកំណត់ ពេលសមរម្យដើម្បីសង តាមការទាមទាររបស់កម្មសិទ្ធិករបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកអាចទាមទារនូវសំណងនៃសោហ៊ុយដែលខ្លួនបានចំណាយទៅលើវត្ថុឃាត់ទុក នោះបាន ។ មាត្រានេះបែងចែករវាងសោហ៊ុយចាំបាច់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រង និង ថែរក្សាវត្ថុ និង សោហ៊ុយបង្កើនតម្លៃ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ចំពោះសោហ៊ុយចាំបាច់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រង និង ថែរក្សាវត្ថុ ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកដែលបាន ចេញចំណាយនោះ អាចទាមទារឱ្យកម្មសិទ្ធិករនៃវត្ថុនោះសងចំណាយវិញភ្លាមបាន ។

កថាខណ្ឌទី ២ អនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកទាមទារឱ្យកម្មសិទ្ធិករសងសោហ៊ុយបង្កើនតម្លៃវិញ ប៉ុន្តែ ករណីយកិច្ច ត្រូវសងរបស់កម្មសិទ្ធិករ ត្រូវបានបន្ធូរ ។ ទី ១ ករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទាមទារសងសោហ៊ុយ បង្កើនតម្លៃ ត្រូវបានកម្រិតតែករណីដែលកំណើនតម្លៃនោះនៅតែមាន ។ ទី ២ ចំពោះទំហំនៃការទាមទារសំណង កម្មសិទ្ធិករដែលមានករណីយកិច្ចសង អាចជ្រើសរើសចំណាយទាំងអស់ដែលខ្លួនបានចេញ ឬ តម្លៃប្រាក់កំណើនដែលមាន អត្ថិភាពបាន (ក្នុងចំណោមនេះ កម្មសិទ្ធិករអាចជ្រើសរើសចំនួនទឹកប្រាក់តិចជាងបាន) ។ ទី ៣ តុលាការអាចកំណត់ពេល

សមរម្យដើម្បីសង តាមការទាមទាររបស់កម្មសិទ្ធិករបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៩៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៧៨._ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

ការអនុវត្តសិទ្ធិឃាត់ទុក មិនរារាំងដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ទោះជាបានអនុវត្តសិទ្ធិឃាត់ទុកក៏ដោយ ក៏ដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានដាក់ធានាដោយសិទ្ធិឃាត់ទុកនោះ មិនត្រូវផ្អាកទេ ។ ដើម្បីឱ្យអាជ្ញាយុកាលនៃសិទ្ធិលើបំណុលផ្អាក ត្រូវធ្វើនីតិវិធីឱ្យផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ដូចជាការទាមទារតាមផ្លូវតុលាការ ជាដើម (គន្លឹះស្តីពីកាតព្វកិច្ច មាត្រា ៤៨៩ ទៅ) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៧៩._ ការរំលត់សិទ្ធិឃាត់ទុក ដោយការផ្តល់នូវប្រាតិភោគ

កូនបំណុលអាចទាមទារឱ្យរំលត់នូវសិទ្ធិឃាត់ទុកបាន ដោយផ្តល់នូវប្រាតិភោគដ៏សមរម្យ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា កូនបំណុលអាចរំលត់សិទ្ធិឃាត់ទុកបាន ដោយផ្តល់នូវប្រាតិភោគដ៏សមស្របមួយ ។ ក្នុងករណីនេះ មិនចាំបាច់មានការយល់ព្រមពីម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុក (ដែលជាម្ចាស់បំណុល) ទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៨០._ ការរំលត់សិទ្ធិឃាត់ទុក ដោយការបាត់បង់នូវការកាន់កាប់

១ - សិទ្ធិឃាត់ទុកត្រូវរលត់ ពេលណាម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកបានបាត់បង់នូវការកាន់កាប់វត្ថុឃាត់ទុកនោះ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណី ដែលម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកបានយកវត្ថុនោះ ទៅជួល ឬ ដាក់បញ្ចាំ ដោយទទួលបានការយល់ព្រមពីកូនបំណុល តាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា

៧៧៦ (ករណីយកិច្ចរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកក្នុងការរក្សាគ្រប់គ្រងវត្ថុដែលឃាត់ទុក) នៃ ក្រមនេះ សិទ្ធិឃាត់ទុកនេះមិនត្រូវរលត់ឡើយ ។

២-ទោះបីជាម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកបានបាត់បង់នូវការកាន់កាប់វត្ថុឃាត់ទុកក៏ដោយ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកនោះ បានការកាន់កាប់នោះមកវិញ តាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ២៣៧ (សិទ្ធិទាមទារឱ្យប្រគល់វត្ថុកាន់កាប់មកវិញ) នៃក្រមនេះ ការកាន់កាប់នោះ ត្រូវ បានចាត់ទុកថា បានបន្តរហូតមក ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ដើម្បីឱ្យសិទ្ធិឃាត់ទុកបន្តមានអត្ថិភាព ម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកចាំបាច់ត្រូវកាន់កាប់វត្ថុឃាត់ទុកនោះជា និរន្តរ៍ ។ ទោះបីជាម្ចាស់សិទ្ធិឃាត់ទុកបានបាត់បង់នូវការកាន់កាប់ក៏ដោយ ប្រសិនបើបានកាន់កាប់ឡើងវិញ ដោយសារ បណ្តឹងទាមទារឱ្យប្រគល់វត្ថុកាន់កាប់មកវិញ សិទ្ធិឃាត់ទុកនឹងមិនរលត់ទេ (សូមមើលមាត្រា ២៣០ ស្តីពីអានុភាពនៃ ការអនុវត្តសិទ្ធិទាមទារឱ្យប្រគល់វត្ថុកាន់កាប់មកវិញ) ។

វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ១ គឺជាបញ្ញត្តិមួយដែលមិនចាំបាច់មាន ក៏អាចយល់ដឹងបានដែរ ក៏ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះ ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលដើម្បីឱ្យបានច្បាស់លាស់ថែមទៀត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ជំពូកទី ៣ ឯកសិទ្ធិ

ផ្នែកទី ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ៧៨១._ អត្ថន័យនៃឯកសិទ្ធិ

១-ម្ចាស់បំណុលដែលមានឯកសិទ្ធិ អាចទទួលបានការសងពីទ្រព្យដែលជាកម្មវត្ថុនៃ ឯកសិទ្ធិ ដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតបាន ។

២-ឯកសិទ្ធិដែលម្ចាស់បំណុលមានលើទ្រព្យទាំងអស់របស់កូនបំណុល ត្រូវហៅថា ជាឯកសិទ្ធិទូទៅ ។

៣-ឯកសិទ្ធិដែលម្ចាស់បំណុលមានលើទ្រព្យរបស់កូនបំណុលដែលកំណត់ជាក់លាក់ ត្រូវហៅថាជាឯកសិទ្ធិពិសេស ។ ក្នុងករណីនេះ ឯកសិទ្ធិដែលម្ចាស់បំណុលមានលើចលនវត្ថុ

ដែលកំណត់ជាក់លាក់ ត្រូវហៅថាជាឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ រីឯ ឯកសិទ្ធិដែលម្ចាស់បំណុល មានលើអចលនវត្ថុដែលកំណត់ជាក់លាក់ ត្រូវហៅថាជាឯកសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអត្ថន័យ និង និយមន័យនៃឯកសិទ្ធិ ។

កថាខណ្ឌទី ១ បញ្ជាក់អំពីអត្ថន័យនៃឯកសិទ្ធិ ដោយចែងថា ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិអាចទទួលបានការសងពិទ្រព្យដែលជាកម្មវត្ថុ នៃឯកសិទ្ធិ ដោយមានអាទិភាពបាន ។

កថាខណ្ឌទី ២ កំណត់និយមន័យនៃឯកសិទ្ធិទូទៅ ដោយចែងថា ឯកសិទ្ធិដែលយកទ្រព្យទូទៅមកធ្វើជាកម្មវត្ថុ ត្រូវហៅថាជាឯកសិទ្ធិទូទៅ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ កំណត់និយមន័យនៃឯកសិទ្ធិពិសេស ដោយចែងថា ឯកសិទ្ធិដែលយកទ្រព្យជាក់លាក់មកធ្វើជាកម្មវត្ថុ ត្រូវហៅថាជាឯកសិទ្ធិពិសេស ហើយក្នុងចំណោមឯកសិទ្ធិពិសេសនោះ ឯកសិទ្ធិដែលយកចលនវត្ថុមកធ្វើជាកម្មវត្ថុ ត្រូវ ហៅថាជាឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ រីឯឯកសិទ្ធិដែលយកអចលនវត្ថុមកធ្វើជាកម្មវត្ថុ ត្រូវហៅថាជាឯកសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ ។ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ និង កថាខណ្ឌទី ៣ អាចមិនចាំបាច់បញ្ចូលបានដែរ ប៉ុន្តែ ដោយសារពាក្យទាំងនោះ ត្រូវបាន ប្រើប្រាស់នៅក្នុងមាត្រាបន្តបន្ទាប់ (ដូចជាមាត្រា ៨០៣) មាត្រានេះកំណត់និយមន័យ នៃពាក្យទាំងនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនួញ

មាត្រា ៧៨២._ ឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ

១-ឯកសិទ្ធិអាចអនុវត្តបានចំពោះប្រាក់ ឬ វត្ថុផ្សេងទៀតដែលកូនបំណុលត្រូវ ទទួល ដោយការលក់ ការជួល ការបាត់បង់ ឬ ការខូចខាតនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកមានឯកសិទ្ធិពុំអាចអនុវត្តឯកសិទ្ធិរបស់ខ្លួនបានឡើយ នៅក្រោយពេលដែលប្រាក់ត្រូវ បានបង់ ឬ វត្ថុផ្សេងត្រូវបានប្រគល់ ទៅឱ្យកូនបំណុល ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះ តម្លៃថ្នូរនឹងសិទ្ធិប្រត្យក្សដែលបង្កើតឡើង ដោយកូនបំណុល លើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯក- សិទ្ធិ ។

(កំណត់)

វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ អាចខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចទៅតាមប្រភេទនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្ស ហេតុនេះ ហើយបានជាក្នុងនេះត្រូវបញ្ញត្តផ្សេងៗគ្នាទៅតាមប្រភេទនីមួយៗនោះ ។

កថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះ ចែងថា អានុភាពនៃឯកសិទ្ធិ មានចំពោះតម្លៃ និង វត្ថុ ដែលជំនួសជាសារធាតុជាមួយនឹងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះឯកសិទ្ធិទូទៅវិញ វត្ថុ ឬ តម្លៃដែលជំនួស វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ក៏ស្ថិតនៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិទូទៅរបស់កូនបំណុលដែរ ហេតុដូច្នេះ មិនចាំបាច់គិតអំពីឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ ទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ២ ឯកសិទ្ធិទូទៅ

មាត្រា ៧៨៣._ អត្ថន័យនៃឯកសិទ្ធិទូទៅ

បុគ្គលដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលដែលកើតឡើងដោយសារមូលហេតុណាមួយដូច ខាងក្រោមនេះ មានឯកសិទ្ធិលើទ្រព្យទាំងអស់ របស់កូនបំណុល ៖

ក-សោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍រួម ។

ខ-សិទ្ធិលើបំណុលរបស់កម្មករនិយោជិត ។

គ-សោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសព ។

ឃ-ការផ្តល់នូវវត្ថុសម្រាប់ប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបានរៀបរាប់នូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលអាចត្រូវបានធានាដោយឯកសិទ្ធិទូទៅបាន ។ មានសិទ្ធិលើបំណុល ៤ ប្រភេទ គឺសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ផលប្រយោជន៍រួម ប្រាក់បៀវត្សរបស់កម្មករនិយោជិត សោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសព និង ការផ្តល់នូវវត្ថុប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ ។ មូលហេតុដែលទទួលស្គាល់សិទ្ធិលើបំណុលជាឯកសិទ្ធិ គឺមានផ្សេងៗគ្នា ។ ចំពោះ សោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ផលប្រយោជន៍រួម ឯកសិទ្ធិត្រូវបានទទួលស្គាល់ ដោយសារតែសោហ៊ុយនោះត្រូវបានចំណាយ សម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ ។ ចំពោះប្រាក់បៀវត្សរបស់កម្មករនិយោជិតវិញ មានគោលបំណង ការពារសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កម្មករដែលជាអ្នកទន់ខ្សោយក្នុងសង្គម ។ ចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់បុណ្យសព ព្រម ទាំងការផ្តល់នូវវត្ថុប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃវិញ មានគោលបំណងធានានូវជីវភាពរស់នៅរបស់កូនបំណុល តាមរយៈការផ្តល់ ឯកសិទ្ធិដល់ម្ចាស់បំណុល ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៨៤._ ឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍រួម

១-ឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍រួម មានអត្ថិភាពចំពោះសោហ៊ុយចំណាយដើម្បីថែរក្សាទ្រព្យ ឬ ជម្រះបញ្ជី ឬ ចែកចំណែកទ្រព្យ ដែលបានចេញសម្រាប់ប្រយោជន៍រួមរបស់ម្ចាស់បំណុលនីមួយៗ ។

២-ក្នុងចំណោមសោហ៊ុយចំណាយដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ចំពោះសោហ៊ុយចំណាយដែលមានប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់បំណុលតែមួយចំនួន ឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយចំណាយនោះ មានអត្ថិភាពចំពោះតែម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលប្រយោជន៍ពីសោហ៊ុយចំណាយនោះតែប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសាលភាពនៃសិទ្ធិអាទិភាពនៃឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ផលប្រយោជន៍រួម ។ ចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ផលប្រយោជន៍រួម មានឧទាហរណ៍ដូចតទៅ : ឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលអាជ្ញាយុកាលនៃលទ្ធកម្មសិទ្ធិដោយ X ជិតបានសម្រេច ចំពោះដីធ្លីរបស់កូនបំណុល A ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិលើបំណុល B បានធ្វើនីតិវិធីឱ្យផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃលទ្ធកម្មសិទ្ធិនោះជំនួស A នោះ B អាចទាមទារឱ្យ A សងនូវសោហ៊ុយដែលខ្លួនបានចំណាយសម្រាប់សកម្មភាពនេះបាន ។ ក៏ប៉ុន្តែ សកម្មភាពរបស់ B មានប្រយោជន៍ចំពោះម្ចាស់បំណុលផ្សេងដែរនោះ ហេតុដូច្នេះសោហ៊ុយនេះអាចចាត់ទុកថាជាសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ផលប្រយោជន៍រួមបាន ។ ក្នុងករណីនេះ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលនៃសោហ៊ុយនេះ B មានឯកសិទ្ធិ ហើយអាចទទួលនូវសំណងដោយមានអាទិភាពជាម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៨៥.- ឯកសិទ្ធិចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កម្មករនិយោជិត

ឯកសិទ្ធិចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កម្មករនិយោជិត មានអត្ថិភាពចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ ដែលកម្មករនិយោជិតត្រូវទទួលបានពីនិយោជក ដោយផ្អែកលើកិច្ចសន្យាការងារ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសាលភាពនៃសិទ្ធិអាទិភាពនៃឯកសិទ្ធិចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កម្មករនិយោជិត ។ មានន័យថា បញ្ញត្តិនេះទទួលស្គាល់នូវឯកសិទ្ធិទូទៅ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ដែលកម្មករនិយោជិតដែលជាម្ចាស់បំណុល ត្រូវទទួលបានពីនិយោជកដែលជាកូនបំណុល ដោយផ្អែកទៅលើកិច្ចសន្យាការងារ ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះឯកសិទ្ធិនេះ ពុំមានការកម្រិតនូវអំឡុងពេល ដូចក្នុងករណីនៃឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់នូវវត្ថុប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃទេ (មាត្រា ៧៨៧) ។

ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលនិយោជកមិនបង់ប្រាក់បៀវត្សឱ្យកម្មករនិយោជិតទេ កម្មករនិយោជិតនោះមានឯកសិទ្ធិទទួល
នូវសំណងដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតរបស់និយោជកនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៧៨៦._ ឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសព

១-ឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសព មានអត្ថិភាពចំពោះសោហ៊ុយសម្រាប់
បុណ្យសពដែលបានធ្វើឡើង ទៅតាមឋានៈរបស់កូនបំណុលដែលបានទទួលមរណភាព ។

២-ក្នុងករណីដែលញាតិរបស់កូនបំណុលដែលមានអាហារកិច្ចបានទទួលមរណ-
ភាព ឯកសិទ្ធិដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ក៏មានអត្ថិភាពចំពោះ
សោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសពដែលកូនបំណុលបានធ្វើឡើង ទៅតាមឋានៈរបស់ញាតិនោះ
ដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបង្ហាញអំពីវិសាលភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុល ដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់នូវឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយបុណ្យសព ។
ក្រៅពីសោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសព ដោយមរណភាពរបស់សាមីខ្លួនកូនបំណុល (កថាខណ្ឌទី ១) សោហ៊ុយសម្រាប់
បុណ្យសព ដោយមរណភាពរបស់ញាតិដែលកូនបំណុលនោះបានផ្តល់អាហារកិច្ច (ឧទាហរណ៍ ឪពុកម្តាយ សហព័ទ្ធ កូន
ជាអាទិ៍) ក៏ជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិនេះដែរ (កថាខណ្ឌទី ២) ។

ឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសព មានន័យថា អ្នកដែលបានក្លាយទៅជាម្ចាស់បំណុលដោយបុណ្យសព មាន
ឯកសិទ្ធិ ។

កថាខណ្ឌទី ១ បញ្ញត្តិអំពីករណីដែលសាមីខ្លួនជាមតកជនបានទទួលមរណភាព ហើយជាអ្នកទទួលបន្ទុកនូវសោហ៊ុយ
សម្រាប់បុណ្យសព ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល A បានទទួលមរណភាព ហើយ B ដែលជាញាតិរបស់មរណជននោះ
បានធ្វើបុណ្យសព ហើយបានចេញសោហ៊ុយធ្វើបុណ្យនោះ ប្រសិនបើ A ត្រូវទទួលបន្ទុកសោហ៊ុយនោះ B អាចទាមទារឱ្យ
A សងនូវសោហ៊ុយនោះមកវិញបាន ហើយដោយសារសិទ្ធិលើបំណុលនេះមានឯកសិទ្ធិ B មានអាទិភាពក្នុងការទទួល
សំណងពី A ជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតរបស់ A ។ តាមភាពជាក់ស្តែង សោហ៊ុយនោះត្រូវបង់ដោយប្រើមតិក ដូច្នេះ
នេះជាបញ្ហាទូទៅនៃសន្តតិកម្មនៃកាតព្វកិច្ចរបស់មតកជន ហេតុដូច្នេះ ត្រូវចាត់ចែងតាមបញ្ញត្តិស្តីពីសន្តតិកម្ម ។

កថាខណ្ឌទី ២ ជាបញ្ញត្តិស្តីពីករណីដែលញាតិរបស់មរណជនជាអ្នកធ្វើបុណ្យសព ហើយទទួលបន្ទុកនូវសោហ៊ុយនោះ ។
ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល A បានទទួលមរណភាព ហើយ B ដែលជាញាតិរបស់មរណជនបានធ្វើបុណ្យសព ប្រសិនបើ
សោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសពនោះ ជាបន្ទុករបស់ B ហើយ C (ឧទាហរណ៍ សហគ្រាសចាត់ចែងធ្វើបុណ្យសព) មាន

សិទ្ធិលើបំណុលដែលទាក់ទងនឹងបុណ្យសពនោះចំពោះ B នោះ C មានឯកសិទ្ធិចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ដូច្នេះ C មានអាទិភាពក្នុងការទទួលសំណងពី B ជាងម្ចាស់សិទ្ធិលើបំណុលផ្សេងទៀតរបស់ B ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៨៧._ ឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់នូវវត្ថុសម្រាប់ប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ

ឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់នូវវត្ថុសម្រាប់ប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ មានអត្ថិភាពចំពោះការផ្តល់ចំណីអាហារ និង វត្ថុប្រើប្រាស់ផ្សេងៗទៀតរាល់ថ្ងៃ ក្នុងអំឡុងពេល ៦ (ប្រាំមួយ) ខែចុងក្រោយ ដែលចាំបាច់សម្រាប់ជីវភាពរបស់កូនបំណុល ឬ ញាតិដែលរស់នៅជាមួយកូនបំណុល ហើយដែលកូនបំណុលនោះមានអាហារកិច្ច និង អ្នកបម្រើ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបង្ហាញអំពីវិសាលភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុល ដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់នូវឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់នូវវត្ថុប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ ។ មិនត្រឹមតែជីវភាពរបស់កូនបំណុលសាមីខ្លួនទេ គឺថែមទាំងជីវភាពរបស់ញាតិដែលរស់នៅជាមួយ ព្រមទាំងអ្នកបម្រើ ក៏ជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិនេះដែរ ។ ឧទាហរណ៍ B ដែលបានទទួលលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះការផ្តល់ចំណីអាហារឱ្យទៅ A មានឯកសិទ្ធិចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលបានកើតឡើង ៦ ខែចុងក្រោយ ក្នុងចំណោមសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់នោះ ហើយ B មានអាទិភាពក្នុងការទទួលសំណងពី A ជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតរបស់ A ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៣ ឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ

មាត្រា ៧៨៨._ អត្ថន័យនៃឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ

បុគ្គលដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលដែលកើតឡើងដោយមូលហេតុណាមួយដូចខាងក្រោមនេះ មានឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុជាក់លាក់ដែលបានកំណត់ជាក់លាក់របស់កូនបំណុល :

- ក-ការជួលអចលនវត្ថុ ។
- ខ-ការដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរ ឬ ទំនិញ ។
- គ-ការរក្សាទុកចលនវត្ថុ ។
- ឃ-ការលក់ចលនវត្ថុ ។

ង-ការផ្តល់គ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជី និង ពូជ កូនសត្វ ឬ ចំណីសត្វ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះមានពិពណ៌នាអំពីសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់នូវឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ ។ បញ្ញត្តិស្តីពីភតិសន្យា ក៏មានអានុភាពចំពោះសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ដែរ ហេតុដូច្នេះ ការជួលអចលនវត្ថុដែលបានកំណត់នៅក្នុងចំណុច ក នៃ មាត្រានេះ រាប់បញ្ចូលសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ដែរ ។

មាត្រានេះត្រូវបានបញ្ញត្តតាមមាត្រា ៣១១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ប៉ុន្តែ ខ្លឹមសារនៃចំណុចទី ៤ នៃមាត្រា ៣១១ នោះ ស្តីពី “កំហុសក្នុងការបំពេញការងាររបស់មន្ត្រីរាជការ” មិនបានបញ្ចូលក្នុងក្រមកម្ពុជានេះទេ ។ ចំពោះសំណងការ ខូចខាតដែលបង្កើតដោយមន្ត្រីរាជការ គួរតែបញ្ញត្តិពិសេសផ្សេងពីនេះ (ច្បាប់ដូចជា “ច្បាប់ស្តីពីសំណងនៃការខូចខាត ដោយរដ្ឋ” របស់ជប៉ុន) ។ លើសពីនេះ “ការស្នាក់នៅផ្ទះសំណាក់” (ចំណុចទី ២ មាត្រា ៣១១ និង មាត្រា ៣១៧ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន) និង “ពលកម្មនៃវិស័យកសិកម្ម ឬ ឧស្សាហកម្ម” (ចំណុចទី ៨ មាត្រា ៣១១ និង មាត្រា ៣២៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន) ក៏មិនបានយកមកបញ្ចូលក្នុងមាត្រានេះដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្រៅពីសិទ្ធិលើបំណុលទាំងនេះ នៅប្រទេសកម្ពុជា គេទិញពងត្រី ស៊ីតមាន់ ស៊ីតទា ជាដើម (ស៊ីតមាន់កូន) មកភ្ជួរដើម្បីចិញ្ចឹម ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះទទួលស្គាល់ឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់ស៊ីត ជាអាទិ៍ ដូចករណីនៃដង្កូវនាងនៅប្រទេសជប៉ុន ។ នៅក្នុងចំណុច ង ក្រៅពីការផ្តល់គ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជីដែលច្បាប់ជប៉ុនក៏ទទួលស្គាល់នូវឯកសិទ្ធិ ឯកសិទ្ធិត្រូវបានទទួលស្គាល់ផងដែរ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលបានកើតឡើងដោយការផ្តល់ពូជ កូនសត្វ ឬ ចំណីសត្វ ។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ថ្ងៃក្រោយច្បាប់ជាមានសិទ្ធិលើបំណុលជាច្រើនទៀត ដែលគួរតែគិតថា ត្រូវមានឯកសិទ្ធិ លើសិទ្ធិទាំងនោះដែរ ។ ពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហានេះ មិនគួររៀបរាប់ទាំងអស់នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីទេ ដោយគួរតែបង្កើត ច្បាប់ពិសេស ។ ក្នុងករណីនេះ ចាំបាច់ត្រូវមានបញ្ញត្តិស្តីពីអាទិភាពរវាងឯកសិទ្ធិដែលបានចែងក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណី និង ឯកសិទ្ធិដែលចែងក្នុងច្បាប់ពិសេសនោះ ។ ឧទាហរណ៍ ត្រូវបញ្ញត្តិថា “ឯកសិទ្ធិលើ ០០ ដែលបានចែងក្នុងច្បាប់នេះ មានលំដាប់ស្មើគ្នានឹងឯកសិទ្ធិដែលបានចែងនៅក្នុងចំណុច ០០ មាត្រា ៧៨៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី” ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះ “ការស្នាក់នៅផ្ទះសំណាក់” ឬ “ពលកម្មនៃវិស័យកសិកម្ម ឬ ឧស្សាហកម្ម” ជាអាទិ៍ ដែលមិនបានចែងក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណី កម្ពុជា នាពេលអនាគត ប្រសិនបើយល់ឃើញថា គួរតែទទួលស្គាល់នូវឯកសិទ្ធិលើសិទ្ធិទាំងនេះ អាចតាក់តែងច្បាប់បន្ថែម សិទ្ធិទាំងអស់នេះបាន ។

(មាត្រា ៣៣៩)

មាត្រា ៣១១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៨៩.~ ឯកសិទ្ធិចំពោះការជួលអចលនវត្ថុ

ឯកសិទ្ធិចំពោះការជួលអចលនវត្ថុ មានអត្ថិភាពលើចលនវត្ថុរបស់ភតិកៈ ចំពោះ ថ្លៃឈ្នួលអចលនវត្ថុ និង កាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀតរបស់ភតិកៈដែលកើតឡើងដោយទំនាក់ ទំនងនៃការជួលអចលនវត្ថុនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងបញ្ជាក់អំពីសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ឯកសិទ្ធិ ក្នុងចំណោមសិទ្ធិលើបំណុលដែលកើត ឡើងពីភតិសន្យាអចលនវត្ថុ ព្រមទាំងបង្ហាញនូវវិសាលភាពនៃចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩០.- ទំហំនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិចំពោះការជួលអចលនវត្ថុ ក្នុងករណី ធម្មតា

១-ឯកសិទ្ធិរបស់ភតិបតីនៃដី មានអត្ថិភាពទៅលើចលនវត្ថុដែលបានបំពាក់លើដី ជួល ឬ នៅនឹងអាគារសម្រាប់ប្រើដីជួលនោះ ចលនវត្ថុដែលបានផ្តល់ប្រយោជន៍សម្រាប់ ប្រើដីនោះ និង ផលនៃដីនោះដែលស្ថិតនៅក្រោមការកាន់កាប់របស់ភតិកៈ ។

២-ឯកសិទ្ធិរបស់ភតិបតីនៃអាគារ មានអត្ថិភាពលើចលនវត្ថុដែលភតិកៈបានបំពាក់ នៅនឹងអាគារនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់អំពីវិសាលភាពនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិចំពោះការជួលអចលនវត្ថុ ក្នុងករណីនៃភតិសន្យា ធម្មតា ។ កថាខណ្ឌទី ១ មានបញ្ជាក់ថា ចលនវត្ថុដែលបំពាក់ក្នុងអាគារដែលស្ថិតលើដីជួល ក៏ជាប់ឯកសិទ្ធិដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត តាមការបកស្រាយ សេះ គោ ក្របី ដែលប្រើសម្រាប់ភ្ជួររាស់ដីស្រែចំការ ក៏ត្រូវរួមបញ្ចូលក្នុង "ចលនវត្ថុ ដែលបានផ្តល់ប្រយោជន៍សម្រាប់ប្រើដី" ដែរ ។

បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ដោយយកលទ្ធភាពដែលភតិកៈនៃដីអាចសាងសង់អាគារលើដីជួលបាន មក ធ្វើជាបុរេលក្ខខ័ណ្ឌ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩១.- ទំហំនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិចំពោះការជួលអចលនវត្ថុ

ក្នុងករណីអនុប្បទាននូវសិទ្ធិជួល ឬ ជួលបន្ត ឯកសិទ្ធិរបស់ភតិបតី មានអានុភាព លើចលនវត្ថុរបស់អនុប្បទានិក ឬ ភតិកៈបន្ត ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវយកមកអនុវត្តផងដែរ ចំពោះប្រាក់ដែលអនុប្បទាយី ឬ ភតិបតីបន្តទទួល ។^២

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិជួលត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន ឬ ត្រូវបានជួលបន្ត ចលនវត្ថុដែលអនុប្បទានិក ឬ ភតិកៈបន្តមានកម្មសិទ្ធិ ត្រូវក្លាយទៅជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិរបស់ភតិបតី ។ មានន័យថា វិសាលភាពនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ នៃឯកសិទ្ធិ ត្រូវបានពង្រីក ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩២._ ទំហំនៃអានុភាពនៃឯកសិទ្ធិចំពោះការជួលអចលនវត្ថុ

ក្នុងករណីជម្រះបញ្ជីទ្រព្យសរុបទាំងអស់របស់ភតិកៈ ឯកសិទ្ធិរបស់ភតិបតីមាន អត្ថិភាព លើថ្លៃជួល និង កាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀតក្នុងគ្រាមុន គ្រាបច្ចុប្បន្ន និង គ្រាបន្ទាប់ និង សំណងនៃការខូចខាតដែលបានកើតមានឡើងក្នុងគ្រាមុន និង គ្រាបច្ចុប្បន្ន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងបញ្ជាក់អំពីវិសាលភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានការពារដោយឯកសិទ្ធិ ក្នុងករណីដែលភតិកៈ ក្ស័យធន ជាអាទិ៍ ។ មានន័យថា ត្រូវកម្រិតឯកសិទ្ធិខ្លះ ដើម្បីឱ្យមានសមភាពជាមួយនឹងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩៣._ ឯកសិទ្ធិក្នុងការជួលអចលនវត្ថុ ក្នុងករណីដែលមានប្រាក់កក់ដើម្បីធានា

ក្នុងករណីដែលភតិបតី បានទទួលប្រាក់កក់ដើម្បីធានា ភតិបតីនោះមានឯកសិទ្ធិ ត្រឹមតែចំពោះផ្នែកនៃសិទ្ធិលើបំណុល ដែលមិនអាចទទួលការសងដោយប្រាក់កក់ដើម្បី ធានានោះតែប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

^២ មាត្រា ៧៩១ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

ក្នុងករណីដែលភតិបតីបានទទួលប្រាក់កក់ដើម្បីធានាពីភតិកៈ ជាបឋម ត្រូវកាត់កាតព្វកិច្ចនៃថ្លៃឈ្នួល ជាអាទិ៍ ដោយយកប្រាក់កក់នោះជាមុនសិន ហើយចំពោះភាគដែលនៅខ្វះ ត្រូវទទួលស្គាល់នូវឯកសិទ្ធិ ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយយកការដែលមានទម្លាប់បង់ប្រាក់កក់ដើម្បីធានាមកធ្វើជាបុរេសក្ខីខ័ណ្ឌ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩៤._ ឯកសិទ្ធិចំពោះការដឹកជញ្ជូន

ឯកសិទ្ធិចំពោះការដឹកជញ្ជូន មានអត្ថិភាពលើវត្ថុដែលអ្នកដឹកជញ្ជូនកាន់កាប់ ចំពោះថ្ងៃដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរ ឬ វត្ថុ និង ថ្ងៃសោហ៊ុយផ្សេងៗដែលទាក់ទងនឹងការដឹកជញ្ជូន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងបញ្ជាក់អំពីសាលភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយឯកសិទ្ធិ និង អំពីសាលភាពនៃចលនវត្ថុដែលត្រូវក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិ ចំពោះការដឹកជញ្ជូន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩៥._ លទ្ធកម្មដោយសុចរិត

បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ១៩៣ (លទ្ធកម្មដោយសុចរិតនូវកម្មសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ) នៃក្រមនេះ ស្តីពីលទ្ធកម្មដោយសុចរិត ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះឯកសិទ្ធិដែលបានកំណត់ពីមាត្រា ៧៨៩ (ឯកសិទ្ធិចំពោះការជួលអចលនវត្ថុ) ដល់មាត្រា ៧៩៤ (ឯកសិទ្ធិចំពោះការដឹកជញ្ជូន) នៃក្រមនេះ ។

(កំណត់)

បញ្ញត្តិនេះចែងថា ចំពោះចលនវត្ថុដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់តតិយជនក្រៅពីកូនបំណុល ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលពុំមានកំហុសក្នុងការជឿថា កូនបំណុលមានកម្មសិទ្ធិលើចលនវត្ថុនោះ ឯកសិទ្ធិនឹងកើតឡើងលើចលនវត្ថុនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩៦._ ឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកចលនវត្ថុ

១-ឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកចលនវត្ថុ មានអត្ថិភាពលើចលនវត្ថុដែលត្រូវបាន រក្សាទុក ចំពោះសោហ៊ុយសម្រាប់រក្សាទុកចលនវត្ថុនោះ ។

២-ឯកសិទ្ធិដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មានអត្ថិភាពផង ដែរ ចំពោះសោហ៊ុយចាំបាច់ដែលបានចេញដើម្បីឱ្យរក្សា ផ្តល់សច្ចានុមតិ ឬ អនុវត្តសិទ្ធិ ដែលទាក់ទងនឹងចលនវត្ថុនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងទទួលស្គាល់នូវឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលកើតឡើងដើម្បីរក្សាទុកចលនវត្ថុ ។ តម្លៃនៃចលនវត្ថុត្រូវបានរក្សា ដោយសារសកម្មភាពរក្សាទុកចលនវត្ថុនោះ ហើយសកម្មភាពនេះមានផលប្រយោជន៍ សម្រាប់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ ដូច្នេះហើយត្រូវទទួលស្គាល់ឯកសិទ្ធិរបស់អ្នករក្សាទុក ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣២០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩៧._ ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់ចលនវត្ថុ

ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់ចលនវត្ថុ មានអត្ថិភាពលើចលនវត្ថុនោះ ចំពោះប្រាក់ថ្លៃ លក់ចលនវត្ថុនោះ និង ការប្រាក់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិទទួលស្គាល់ថា ចំពោះថ្លៃលក់ចលនវត្ថុ និង ការប្រាក់ អ្នកលក់ចលនវត្ថុមានឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ ដែលបានលក់នោះ ។ ដោយសារចលនវត្ថុ និង ថ្លៃលក់នោះ មានទំនាក់ទំនងជាតម្លៃថ្លៃ ហេតុនេះហើយការផ្តល់ ឱ្យអ្នកលក់នូវឋានៈមួយដែលមានអាទិភាពជាម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ជាការសមរម្យដើម្បីឱ្យមានសមភាពរវាងម្ចាស់ បំណុលទាំងអស់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣២១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៧៩៨._ ឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់គ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជី និង ពូជ កូនសត្វ ឬ ចំណីសត្វ

១-ឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់គ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជី មានអត្ថិភាពលើផលដែលបានមកពីដី ក្នុង ១ (មួយ) ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីបានប្រើគ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជីនោះ ចំពោះថ្លៃគ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជី និង ការប្រាក់ ។

២-ឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់ពូជ កូនសត្វ ឬ ចំណីសត្វ មានអត្ថិភាពលើសត្វ និងផលដែលបានមកពីសត្វនោះ ក្នុង ១ (មួយ) ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីបានប្រើសត្វ និង ចំណីដើម្បីចិញ្ចឹមសត្វនោះ ចំពោះថ្លៃពូជ កូនសត្វ និង ចំណីនោះ និង ការប្រាក់ ។

៣-ឯកសិទ្ធិដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ ក៏មានអត្ថិភាពលើផលដែលបានមកពីពូជដង្កូវនាង ឬ ស្លឹកមន ចំពោះថ្លៃពូជដង្កូវនាង ឬ ស្លឹកមនដើម្បីចិញ្ចឹមដង្កូវនាងនោះផងដែរ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ចំពោះថ្លៃទិញគ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជី ដែលអ្នកប្រើដឹកសិកម្មត្រូវបង់ ឯកសិទ្ធិមានអត្ថិភាពលើកសិផលដែលបានដាំដុះលើដីនោះ ។

ដោយយោងតាមទំនៀមទម្លាប់នៃប្រទេសកម្ពុជា កថាខណ្ឌទី ២ ចែងទូលំទូលាយ ដើម្បីអនុវត្តមិនត្រឹមតែចំពោះករណីចិញ្ចឹមបសុសត្វទេ គឺរាប់បញ្ចូលផងដែរនូវករណីចិញ្ចឹមត្រី និង ទា ។ មានន័យថា ក្នុងករណីដែលចិញ្ចឹមសត្វ (ដោយរាប់បញ្ចូលបសុសត្វ) ឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់ពូជ កូនសត្វ ឬ ចំណីសត្វ មានអត្ថិភាពលើសត្វ និង ផលដែលបានមកពីសត្វនោះ ក្នុង ១ ឆ្នាំ (ពង ឬ កូនសត្វ ជាអាទិ៍) ចំពោះថ្លៃពូជ កូនសត្វ និង ចំណីនោះ ព្រមទាំងការប្រាក់ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយយោងតាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ហើយចែងថា ឯកសិទ្ធិមានអត្ថិភាពលើផលដែលបានមកពីពូជដង្កូវនាង ឬ ស្លឹកមន ចំពោះថ្លៃពូជដង្កូវនាង ឬ ស្លឹកមនដើម្បីចិញ្ចឹមដង្កូវនាងនោះ ព្រមទាំងការប្រាក់ ។

នៅប្រទេសកម្ពុជា មានទម្លាប់លក់ទិញដង្កូវនាង ហើយក្នុងករណីនេះ អាចបកស្រាយបានថា អាចអនុវត្តកថាខណ្ឌទី ២ និង កថាខណ្ឌទី ៣ បាន ។ នាពេលអនាគត ប្រសិនបើមានបញ្ហាកើតមានឡើង អាចធ្វើវិសោធនកម្មនូវកថាខណ្ឌទី ៣ ដោយចែងថា "ពូជដង្កូវនាង ដង្កូវនាង ឬ ស្លឹកមនដើម្បីចិញ្ចឹមដង្កូវនាង" ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣២២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៤ ឯកសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ

មាត្រា ៧៩៩._ ឯកសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ

បុគ្គលដែលមានសិទ្ធិលើបំណុល ដែលកើតឡើងដោយសារមូលហេតុណាមួយដូច
ខាងក្រោមនេះ មានឯកសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់របស់កូនបំណុល ៖

ក-ការរក្សាទុកនូវអចលនវត្ថុ ។

ខ-ការងារលើអចលនវត្ថុ ។

គ-ការលក់អចលនវត្ថុ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះរៀបរាប់អំពីសិទ្ធិលើបំណុលពាក់ព័ន្ធនឹងអចលនវត្ថុដែលត្រូវបានការពារដោយឯកសិទ្ធិ ។ ចំពោះការរក្សា
ទុកនូវអចលនវត្ថុ និង ការងារលើអចលនវត្ថុ ឯកសិទ្ធិត្រូវបានទទួលស្គាល់ ដោយសារតម្លៃនៃអចលនវត្ថុនោះត្រូវបានរក្សា
ឬ ត្រូវបានបន្ថែម ដោយសារសកម្មភាពរក្សាទុក ឬ ការងារនោះ ។ ចំពោះការលក់ទិញអចលនវត្ថុវិញ មានគំនិតដូច
គ្នានឹងករណីលក់ទិញអចលនវត្ថុដែរ (សូមមើលកំណត់នៃមាត្រា ៧៩៧ (ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុ)) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣២៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨០០._ ឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកនូវអចលនវត្ថុ

១-ឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកនូវអចលនវត្ថុ មានអត្ថិភាពលើអចលនវត្ថុ ចំពោះ
សោហ៊ុយរក្សាទុកអចលនវត្ថុនោះ ។

២-ឯកសិទ្ធិដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ក៏មានអត្ថិភាពផង
ដែរ ចំពោះសោហ៊ុយចាំបាច់ដែលបានចេញដើម្បីឱ្យរក្សា ផ្តល់សេវាមតិ ឬ អនុវត្តសិទ្ធិ
ដែលទាក់ទងនឹងអចលនវត្ថុនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបានបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់អំពីវិសាលភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុល ដែលត្រូវបានការពារដោយឯកសិទ្ធិ ចំពោះការ
រក្សាទុកនូវអចលនវត្ថុ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣២៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨០១._ ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ

១-ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ មានអត្ថិភាពលើអចលនវត្ថុរបស់កូន បំណុល ចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ការងារ ដែលបានធ្វើលើអចលនវត្ថុនោះដោយ សិប្បករ អ្នកបច្ចេកទេស និង អ្នកម៉ៅការ ។

២-ឯកសិទ្ធិដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មានអត្ថិភាព ចំពោះ តែចំនួនប្រាក់កំណើនតម្លៃ ក្នុងករណីដែលកំណើនតម្លៃអចលនវត្ថុដោយការងារនោះ នៅ តែមានប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះមានគោលបំណងបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់អំពីវិសាលភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុល ដែលត្រូវបានការពារដោយឯកសិទ្ធិ ចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣២៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨០២._ ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុ

ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុមានអត្ថិភាពលើអចលនវត្ថុ ចំពោះប្រាក់ថ្លៃលក់ អចលនវត្ថុនោះ និង ការប្រាក់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបានបញ្ជាក់ច្បាស់នូវវិសាលភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានការពារដោយឯកសិទ្ធិ ចំពោះការ លក់អចលនវត្ថុ ។ សូមមើលកំណត់នៃមាត្រា ៧៩៧ (ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុ) ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការលក់ អចលនវត្ថុ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣២៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៥ លំដាប់នៃឯកសិទ្ធិ

មាត្រា ៨០៣._ លំដាប់នៃឯកសិទ្ធិទូទៅ

១-ក្នុងករណីដែលឯកសិទ្ធិទូទៅប្រព្រឹត្តិ លំដាប់នៃឯកសិទ្ធិទាំងនោះត្រូវអនុលោម តាមលំដាប់ដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៧៨៣ (អត្ថន័យនៃឯកសិទ្ធិទូទៅ) នៃក្រមនេះ ។

២-ប្រសិនបើឯកសិទ្ធិទូទៅប្រជែងគ្នានឹងឯកសិទ្ធិពិសេស ឯកសិទ្ធិពិសេសត្រូវមាន អាទិភាពជាឯកសិទ្ធិទូទៅ ។ ប៉ុន្តែ ឯកសិទ្ធិចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍ រួមវិញ មានអាទិភាពចំពោះម្ចាស់បំណុលទាំងឡាយដែលបានទទួលប្រយោជន៍នោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីលំដាប់អាទិភាពនៃឯកសិទ្ធិ ក្នុងករណីដែលមានឯកសិទ្ធិទូទៅច្រើនចំពោះកូនបំណុលម្នាក់ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ក្នុងករណីដែលឯកសិទ្ធិទូទៅមានច្រើន នោះលំដាប់អាទិភាពនីមួយៗត្រូវអនុលោមតាម លំដាប់ដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៧៨៣ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលភាគី B មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះសោហ៊ុយ សម្រាប់ផលប្រយោជន៍រួម ភាគី C មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះសោហ៊ុយសម្រាប់បុណ្យសព និង ភាគី D មានសិទ្ធិលើ បំណុលចំពោះការផ្តល់នូវវត្ថុសម្រាប់ប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ ចំពោះកូនបំណុល A ប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលទាំងនោះត្រូវ បានសងដោយទ្រព្យសម្បត្តិទូទៅរបស់កូនបំណុល A (ដោយការដាក់លក់ទ្រព្យសម្បត្តិទូទៅទាំងនោះ ហើយចែកចំណែក នៃប្រាក់មកពីការលក់នោះដល់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់) ការសងត្រូវបានធ្វើឡើងតាមលំដាប់ : B C និង D (ហើយ ម្ចាស់បំណុលទាំង ៣ នាក់ មានអាទិភាពខ្ពស់ជាងម្ចាស់បំណុលទូទៅ) ។ បានសេចក្តីថា ភាគី B ត្រូវទទួលបាននូវ ការសងមុនគេ បន្ទាប់មកភាគី C និង ក្រោយគេគឺភាគី D (ប្រសិនបើនៅមានសល់នោះ ត្រូវសងដោយស្មើភាគឱ្យទៅ ម្ចាស់បំណុលទូទៅដទៃទៀត) ។ ប្រសិនបើតម្លៃសរុបនៃទ្រព្យសម្បត្តិទូទៅទាំងអស់ មិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការសងចំពោះ សិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ទេ (រាប់ទាំងសិទ្ធិលើបំណុលទូទៅ) នោះការសងត្រូវបានធ្វើទៅតាមលំដាប់អាទិភាពនេះ ហើយ ម្ចាស់បំណុលដែលមានអាទិភាពទាបមិនអាចទទួលបាននូវការសងទាំងមូល ឬ មួយភាគឡើយ ។ ឧទាហរណ៍ សិទ្ធិលើ បំណុលរបស់ B មានចំនួនទឹកប្រាក់ ៣០,០០០ រៀល សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ C មានចំនួន ២០,០០០ រៀល ហើយសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ D មានចំនួន ១០,០០០ រៀល ចំណែកនៃទ្រព្យសម្បត្តិទូទៅរបស់កូនបំណុល A មាន តម្លៃត្រឹមតែ ៤០,០០០ រៀល ។ ក្នុងករណីនេះ ត្រូវធ្វើការសងឱ្យទៅភាគី B នូវចំនួនទឹកប្រាក់ ៣០,០០០ រៀល និង ភាគី C ចំនួន ទឹកប្រាក់ ១០,០០០ ចំណែកបំណុលនៅសល់ដែលត្រូវសងឱ្យទៅភាគី C ចំនួន ១០,០០០ រៀល និង ទឹកប្រាក់សរុបនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគី D ចំនួន ១០,០០០ រៀល មិនអាចធ្វើការសងបានឡើយ ។

វាក្យខណ្ឌទី ១ នៃកថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រសិនបើមានឯកសិទ្ធិទូទៅប្រជែងគ្នានឹងឯកសិទ្ធិពិសេស ឯកសិទ្ធិពិសេស នឹងមានអាទិភាពជាឯកសិទ្ធិទូទៅ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលភាគី B មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះការផ្តល់នូវវត្ថុ សម្រាប់ប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ ភាគី C មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះសោហ៊ុយសម្រាប់ការងារលើអចលនវត្ថុ ហើយភាគី D មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់កម្ចី ចំពោះភាគី A ប្រសិនបើត្រូវធ្វើការសងដោយយកអចលនវត្ថុរបស់កូនបំណុល A (ដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុរបស់ C) (ដោយការដាក់លក់អចលនវត្ថុនោះ ហើយចែកចំណែក នៃប្រាក់មកពីការលក់នោះដល់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់) នោះត្រូវធ្វើការសងឱ្យទៅភាគី C B និង D តាមលំដាប់នេះ ។

វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ២ កំណត់អំពីករណីលើកលែងសម្រាប់ឯកសិទ្ធិទូទៅចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍រួម ដោយចែងថា ឯកសិទ្ធិទូទៅចំពោះសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍រួម មានអាទិភាពលើម្ចាស់បំណុលដែលមានឯកសិទ្ធិពិសេស ។ ម្ចាស់បំណុលដែលមានឯកសិទ្ធិពិសេសក៏ទទួលនូវផលប្រយោជន៍ ពីសកម្មភាពរបស់ម្ចាស់បំណុលដែលបានចេញសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍រួមដែរ ហេតុដូច្នេះ ការផ្តល់អាទិភាពឱ្យទៅម្ចាស់បំណុលដែលបានចេញសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍រួមនោះ សមស្របនឹងសមភាពរវាងភាគីទាំងអស់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣២៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨០៤._ លំដាប់នៃឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ

១-ក្នុងករណីដែលមានឯកសិទ្ធិពិសេសប្រវែងគ្នាចំពោះចលនវត្ថុតែមួយ លំដាប់នៃឯកសិទ្ធិទាំងនោះត្រូវអនុលោមតាមលំដាប់ដូចខាងក្រោមនេះ ៖

ទី ១៖ ឯកសិទ្ធិចំពោះការជួលអចលនវត្ថុ និង ចំពោះការដឹកជញ្ជូន ។

ទី ២៖ ឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកនូវចលនវត្ថុ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានអ្នករក្សាច្រើននាក់ អ្នកដែលរក្សាក្រោយ មានអាទិភាពជាងអ្នករក្សាមុន ។

ទី ៣៖ ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់ចលនវត្ថុ ឯកសិទ្ធិចំពោះការផ្តល់គ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជី និង ពូជ កូនសត្វ ឬ ចំណីសត្វ ។

២-ប្រសិនបើម្ចាស់ឯកសិទ្ធិដែលមានអាទិភាពក្នុងលំដាប់ទី ១ បានដឹងថា មានម្ចាស់ឯកសិទ្ធិដែលមានអាទិភាពក្នុងលំដាប់ទី ២ ឬ លំដាប់ទី ៣ នៅពេលដែលខ្លួនបានទទួលសិទ្ធិលើបំណុល ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិដែលមានអាទិភាពក្នុងលំដាប់ទី ១ នោះត្រូវមានលំដាប់ក្រោយម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទាំងអស់ដែលមានអាទិភាពក្នុងលំដាប់ទី ២ ឬ ទី ៣ នោះវិញ ។ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិដែលមានអាទិភាពក្នុងលំដាប់ទី ១ នោះ ក៏ត្រូវមានលំដាប់ក្រោយបុគ្គល ដែលរក្សាវត្ថុដើម្បីម្ចាស់ឯកសិទ្ធិនោះដែរ ។

៣-ចំពោះផល លំដាប់ទី ១ ធ្លាក់លើអ្នកផ្តល់គ្រាប់ពូជ កូនរុក្ខជាតិ ឬ ជី ហើយលំដាប់ទី ២ ធ្លាក់លើភតិបតីនៃជី ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអាទិភាពនៃឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុដែលមានអត្ថិភាពលើចលនវត្ថុតែមួយ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចាត់ថ្នាក់ឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ ៥ ប្រភេទ ជា ៣ ក្រុម ដែលមានលំដាប់អាទិភាពតាមក្រុមនីមួយៗ ។

ចំពោះឯកសិទ្ធិដែលមានលំដាប់ថ្នាក់ដូចគ្នា ត្រូវធ្វើការសងស្មើគ្នា ។ គំនិតជាមូលដ្ឋានគឺដូចគ្នាទៅនឹងលំដាប់នៃឯកសិទ្ធិ ទូទៅដែលបានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៨០៣ ។ សូមមើលកំណត់ (រួមជាមួយឧទាហរណ៍) នៃមាត្រា ៨០៣ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រសិនបើម្ចាស់ឯកសិទ្ធិក្នុងលំដាប់ទី ១ បានដឹងថា មានវត្តមានរបស់ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិណាម្នាក់ ក្នុងលំដាប់ទី ២ ឬ លំដាប់ទី ៣ នោះម្ចាស់ឯកសិទ្ធិក្នុងលំដាប់ទី ១ នោះ ត្រូវមានលំដាប់ក្រោយម្ចាស់ឯកសិទ្ធិក្នុងលំដាប់ទី ២ និង លំដាប់ទី ៣ ទាំងអស់ ។ ក្នុងករណីនេះ ក្នុងចំណោមចំនួនទឹកប្រាក់សរុបដែលត្រូវបែងចែកទៅឱ្យម្ចាស់ឯកសិទ្ធិ ក្នុងលំដាប់ទី ១ និង ទៅឱ្យម្ចាស់ឯកសិទ្ធិក្នុងលំដាប់ទី ២ ឬ លំដាប់ទី ៣ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិក្នុងលំដាប់ទី ២ ឬ លំដាប់ទី ៣ នឹងមានអាទិភាពជាម្ចាស់ឯកសិទ្ធិក្នុងលំដាប់ទី ១ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលភាគី A ទិញចលនវត្ថុមួយ ពីភាគី B ហើយស្នើឱ្យភាគី C ដឹកជញ្ជូនចលនវត្ថុនោះ ភាគី B មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះថ្លៃលក់ចលនវត្ថុនោះ ហើយភាគី C មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះសោហ៊ុយដឹកជញ្ជូន ចំពោះភាគី A ដូច្នេះ ភាគី B និង C មានឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុនោះ ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រសិនបើការសងត្រូវបានធ្វើឡើងដោយយកចលនវត្ថុនោះ ជាគោលការណ៍ សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគី C នឹងមានអាទិភាពជាងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគី B ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគី C បានដឹងអំពីវត្តមានឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់ ចលនវត្ថុរបស់ភាគី B នោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគី B នឹងមានអាទិភាពជាងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគី C ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ចំពោះផល លំដាប់អាទិភាពមានលក្ខណៈខុសគ្នានឹងវត្ថុដើម ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨០៥._ លំដាប់នៃឯកសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ

១-ក្នុងករណីដែលមានឯកសិទ្ធិពិសេសប្រវែងគ្នាចំពោះអចលនវត្ថុតែមួយ លំដាប់ នៃឯកសិទ្ធិទាំងនោះត្រូវអនុលោមតាមលំដាប់ដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៧៩៩ (ឯកសិទ្ធិ លើអចលនវត្ថុ) នៃក្រមនេះ ។

២-ប្រសិនបើមានការលក់ជាបន្តបន្ទាប់ ចំពោះអចលនវត្ថុតែមួយ លំដាប់នៃសិទ្ធិ អាទិភាពរបស់អ្នកលក់ទាំងនោះ ត្រូវគិតទៅតាមពេលវេលាមុន និង ក្រោយនៃការលក់ នោះ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងអំពីលំដាប់អាទិភាពក្នុងចំណោមឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ ។ លំដាប់អាទិភាព មិនត្រូវ បានកំណត់តាមរយៈលំដាប់កាលបរិច្ឆេទនៃការចុះបញ្ជីអំពីឯកសិទ្ធិទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវបានកំណត់តាមប្រភេទនៃឯកសិទ្ធិ ។ ហេតុដូច្នេះ ទោះបីជាឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុ បានកើតឡើងក្រោយឯកសិទ្ធិចំពោះការងារ ឬ ឯកសិទ្ធិចំពោះ ការលក់អចលនវត្ថុក៏ដោយ ក៏ឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុនោះ នឹងមានអាទិភាពជាងឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើ

អចលនវត្ថុ និង ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុដែរ ។

កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះចែងអំពីលំដាប់អាទិភាពនៃឯកសិទ្ធិរបស់អ្នកលក់ទី ១ និង អ្នកលក់ទី ២ (ដែលជាអ្នកទិញទី ១) ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុត្រូវបានលក់បន្ត ។ បានសេចក្តីថា ឯកសិទ្ធិរបស់អ្នកលក់ទី ១ នឹងមានអាទិភាពជាងឯកសិទ្ធិរបស់អ្នកលក់ទី ២ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨០៦._ ឯកសិទ្ធិដែលមានអាទិភាពស្មើគ្នា

ក្នុងករណីដែលមានម្ចាស់ឯកសិទ្ធិច្រើននាក់ដែលមានអាទិភាពស្មើគ្នាលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុតែមួយ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិនីមួយៗ ត្រូវទទួលនូវការសង តាមសមាមាត្រនៃសិទ្ធិលើបំណុលរៀងៗខ្លួន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ក្នុងចំណោមម្ចាស់ឯកសិទ្ធិច្រើននាក់ដែលមានលំដាប់អាទិភាពស្មើគ្នា គោលការណ៍សមភាពដែលជាគោលការណ៍ទូទៅរវាងម្ចាស់បំណុល ត្រូវយកមកអនុវត្ត ។ បានសេចក្តីថា ក្នុងករណីដែលតម្លៃនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសងតម្លៃសរុបនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយឯកសិទ្ធិទេ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិនីមួយៗនឹងត្រូវទទួលការសង តាមសមាមាត្រនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៦ អានុភាពនៃឯកសិទ្ធិ

មាត្រា ៨០៧._ អានុភាពតាមចំពោះតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម

ក្រោយពេលដែលកូនបំណុលបានប្រគល់ចលនវត្ថុរបស់ខ្លួនដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិ ទៅឱ្យតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មហើយ នោះម្ចាស់ឯកសិទ្ធិមិនអាចអនុវត្តឯកសិទ្ធិរបស់ខ្លួនចំពោះចលនវត្ថុនោះបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិ ត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានទៅឱ្យតតិយជន ប្រសិនបើចលនវត្ថុនោះត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យតតិយជននោះ ឯកសិទ្ធិលែងមានអានុភាពលើចលនវត្ថុនោះហើយ ។ ក្នុងករណី

នៃឯកសិទ្ធិទូទៅ កម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិទូទៅគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិទូទៅរបស់កូនបំណុល ហេតុដូច្នេះ វាជាធម្មតាដែរដែលឯកសិទ្ធិ មិនមានអានុភាពលើទ្រព្យសម្បត្តិដែលត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានទៅឱ្យតតិយជន ប៉ុន្តែ មាត្រានេះបញ្ជាក់ច្បាស់ថា វិធាននេះ នឹងត្រូវយកមកអនុវត្ត មិនមែនតែចំពោះឯកសិទ្ធិទូទៅប៉ុណ្ណោះទេ ព្រមទាំងចំពោះឯកសិទ្ធិពិសេសលើចលនវត្ថុដែរ ។ មាត្រានេះប្រើពាក្យ "ចលនវត្ថុរបស់ខ្លួន" ជំនួសពាក្យ "ចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិ" ដោយសារមានគោលបំណង បង្ហាញឱ្យច្បាស់ថា មាត្រានេះនឹងយកមកអនុវត្តចំពោះឯកសិទ្ធិទូទៅ និង ឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ ។ (ការប្រើពាក្យ "ចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិ" អាចនាំឱ្យមានការភាន់ច្រឡំថា មាត្រានេះត្រូវយកមកអនុវត្តតែចំពោះឯកសិទ្ធិលើ ចលនវត្ថុប៉ុណ្ណោះ) ។

ជាធម្មតា ឯកសិទ្ធិគ្មានអានុភាពតាមចំពោះតតិយជនទេ ដោយសារម្ចាស់ឯកសិទ្ធិ មិនកាន់កាប់ (ឃាត់ទុក) វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុទេ ។ មាត្រានេះបង្ហាញច្បាស់ថា ឯកសិទ្ធិដែលមានអានុភាពតាម នៅពេលដែលចលនវត្ថុនោះត្រូវបាន ប្រគល់ទៅដល់តតិយជន ។ ម្យ៉ាងទៀត ជាទូទៅ សិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្ស មានអានុភាពតាមចំពោះតតិយជនដែល បានធ្វើលទ្ធកម្ម ដូចបានចែងនៅក្នុងបទប្បញ្ញត្តិទូទៅ (សូមមើលមាត្រា ៧៧២ (អានុភាពតាមនៃសិទ្ធិប្រតិភោគ ប្រត្យក្ស)) ។

ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិទូទៅត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានទៅឱ្យតតិយជនណាមួយ នោះឯកសិទ្ធិ ទូទៅនឹងលែងមានអានុភាពលើអចលនវត្ថុនោះ ដោយមូលហេតុថា អចលនវត្ថុនោះបានចេញពីទ្រព្យសម្បត្តិទូទៅរបស់ កូនបំណុលហើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិពិសេសលើអចលនវត្ថុត្រូវបានធ្វើ អនុប្បទានទៅឱ្យតតិយជន តាមវិធានទូទៅនៃច្បាប់ស្តីពីសិទ្ធិប្រត្យក្ស ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិមិនអាចយកឯកសិទ្ធិនោះមក តតាំងចំពោះតតិយជនបានឡើយ លើកលែងតែម្ចាស់ឯកសិទ្ធិនោះបានចុះបញ្ជី ។ ចំពោះបញ្ហានេះ មានបញ្ញត្តិដោយឡែក (មាត្រា ៨១១ មាត្រា ៨១២ និង មាត្រា ៨១៤) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨០៨._ ទំនាក់ទំនងនឹងសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ

ក្នុងករណីដែលឯកសិទ្ធិប្រដែងជាមួយនឹងសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ ម្ចាស់សិទ្ធិ លើការបញ្ចាំចលនវត្ថុមានសិទ្ធិដូចគ្នានឹងម្ចាស់ឯកសិទ្ធិដែលមានអាទិភាពក្នុងលំដាប់ទី ១ ដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨០៤ (លំដាប់នៃឯកសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ) នៃក្រមនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលឯកសិទ្ធិប្រដែងជាមួយនឹងសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ចលនវត្ថុនេះត្រូវមានសិទ្ធិដូចគ្នានឹងម្ចាស់ឯកសិទ្ធិពិសេសលើចលនវត្ថុដែលស្ថិតនៅក្នុងលំដាប់ទី ១ ។ ដោយហេតុថា

ឯកសិទ្ធិទូទៅ មានអាទិភាពទាបជាងឯកសិទ្ធិពិសេស (សូមមើលកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៨០៣ (សំដាប់នៃឯកសិទ្ធិទូទៅ)) សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនាវត្ថុនេះមានអាទិភាពជាងឯកសិទ្ធិទូទៅ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨០៩.- អានុភាពនៃឯកសិទ្ធិទូទៅ

១-ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅ មិនអាចទទួលបានការសងដោយអចលនវត្ថុបានទេ លើកលែងតែខ្លួនបានទទួលការសងដោយទ្រព្យផ្សេងទៀតក្រៅពីអចលនវត្ថុនោះជាមុនសិន ហើយនៅតែមិនគ្រប់ ។

២-ចំពោះអចលនវត្ថុ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅត្រូវទទួលបានការសងដោយអចលនវត្ថុដែលមិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគពិសេស ជាមុនសិន ។

៣-ប្រសិនបើម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅធ្វេសប្រហែសមិនបានចូលរួមក្នុងការចែកចំណែកតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើនេះទេ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅនោះមិនអាចអនុវត្តឯកសិទ្ធិនេះ ចំពោះតតិយជនដែលបានចុះបញ្ជីបានឡើយ ក្នុងកម្រិតនៃចំណែករបស់ខ្លួនដែលត្រូវបានទទួល ប្រសិនបើខ្លួនបានចូលរួមក្នុងការចែកចំណែកនោះ ។

៤-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ទី ២ និង កថាខណ្ឌទី ៣ ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលការចែកចំណែកនូវប្រាក់ដែលជាតម្លៃនៃអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគពិសេសត្រូវបានធ្វើឡើង មុនការចែកចំណែកនូវប្រាក់ដែលជាតម្លៃនៃទ្រព្យក្រៅពីអចលនវត្ថុ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអានុភាពនៃឯកសិទ្ធិទូទៅ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅ ត្រូវទទួលបានការសង ដោយយកទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងពីអចលនវត្ថុជាមុនសិន ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ក្នុងករណីដែលការសងដែលបានទទួលពីទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិនមែនជាអចលនវត្ថុ នៅមិនទាន់គ្រប់ចំនួននៃសិទ្ធិលើបំណុលទេ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅអាចទទួលបានការសងពីអចលនវត្ថុបាន ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅនេះ ត្រូវទទួលបានការសងពីអចលនវត្ថុណាដែលមិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគពិសេស (ហ៊ីប៉ូតេក ជាអាទិ៍) របស់ម្ចាស់បំណុលដទៃទៀត ជាមុនសិន ។

កថាខណ្ឌទី ៣ គឺជាបញ្ញត្តិដែលមានគោលបំណងដើម្បីការពារមិនឱ្យមានការខូចខាតផលប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់សិទ្ធិ

ប្រតិភោគផ្សេងទៀតដែលមានលំដាប់ទាបជាងម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅនោះខកខានមិនបាន ចូលរួមក្នុងការចែកចំណែក តាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២ ។

កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងថា ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅនឹងទទួលបានចំណែកស្របទៅតាមលំដាប់ដើម ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុ ដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រតិភោគពិសេស ត្រូវបានលក់ដោយបង្ខំ (សូមមើលកំណត់នៃមាត្រា ៧៧៣) តាមការទាមទារ របស់ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ជាអាទិ៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨១០._ អានុភាពនៃឯកសិទ្ធិទូទៅចំពោះតតិយជន

ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅអាចយកឯកសិទ្ធិនេះទៅតតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុលដែលគ្មាន ប្រតិភោគពិសេសបាន ទោះជាពុំបានចុះបញ្ជីឯកសិទ្ធិចំពោះអចលនវត្ថុក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះតតិយជនដែលបានចុះបញ្ជីវិញ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅ ពុំអាចយកឯកសិទ្ធិនេះទៅ តតាំងបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់ឯកសិទ្ធិទូទៅ និង តតិយជន (ជាពិសេស ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត) ។ ឯកសិទ្ធិជាសិទ្ធិប្រតិភោគប្រក្សក្សដែលកើតឡើងដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ដូច្នេះហើយ ចំពោះអចលនវត្ថុ ម្ចាស់ឯកសិទ្ធិ មានអាទិភាពជាម្ចាស់បំណុលទូទៅដែលមិនមានសិទ្ធិប្រតិភោគពិសេស ទោះបីជាឯកសិទ្ធិទូទៅនោះមិនត្រូវបានចុះបញ្ជី ក៏ដោយ (វាក្យខណ្ឌទី ១) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨១១._ អានុភាពចំពោះតតិយជននៃឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុ

១-ឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុ មិនអាចតតាំងចំពោះតតិយជនបានឡើយ បើពុំបានចុះបញ្ជីភ្លាមៗ ក្រោយពីបានបញ្ចប់សកម្មភាពរក្សាទុកទេ ។

២-កំណើនតម្លៃនៃអចលនវត្ថុដែលបានកើតឡើងដោយសារការរក្សាទុក ត្រូវធ្វើ ការវាយតម្លៃដោយអ្នកវាយតម្លៃដែលត្រូវបានជ្រើសតាំងដោយតុលាការ នៅពេលចូលរួម ក្នុងការចែកចំណែក ។

(កំណត់)

គោលបំណងនៃមាត្រានេះចែងអំពីភាពចាំបាច់ក្នុងការចុះបញ្ជីភ្លាមៗនូវឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុ ដើម្បី តតាំងឯកសិទ្ធិនោះចំពោះតតិយជន ទោះបីជាឯកសិទ្ធិនេះបានកើតឡើងដោយសកម្មភាពរក្សាទុកក៏ដោយ ។ ចំពោះ លំដាប់អាទិភាពទាក់ទងនឹងហ៊ុំប៉ូតេក ដូចមានបញ្ញត្តិនៅក្នុងមាត្រា ៨១៣ (ទំនាក់ទំនងរវាងឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុក អចលនវត្ថុ ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ និង ហ៊ុំប៉ូតេក) ឯកសិទ្ធិមានអាទិភាពជាងហ៊ុំប៉ូតេកដែលត្រូវបានចុះ បញ្ជីរួចហើយ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះទាមទារឱ្យចុះបញ្ជីឯកសិទ្ធិ "ភ្លាមៗ" ។ ពាក្យថា "ភ្លាមៗ" នៅមាត្រានេះ មាន ន័យថាជាការតម្រូវឱ្យចុះបញ្ជីទាន់ពេលវេលាស្របតាមសកម្មភាពនៃការរក្សាទុក ទោះបីជាចំនួនថ្ងៃមានលក្ខណៈខុសគ្នា ទៅតាមសកម្មភាពរក្សាទុកនេះក៏ដោយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨១២.- អានុភាពចំពោះតតិយជននៃឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ

១-ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ មិនអាចតតាំងចំពោះតតិយជនបានឡើយ បើមិនបានចុះបញ្ជីភ្លាមៗ ក្រោយពីបានបញ្ចប់ការងារនោះ ។

២-កំណើនតម្លៃនៃអចលនវត្ថុដែលបានកើតឡើងដោយសារការងារ ត្រូវធ្វើការ វាយតម្លៃដោយអ្នកវាយតម្លៃដែលត្រូវបានជ្រើសតាំងដោយតុលាការ នៅពេលចូលរួមក្នុង ការចែកចំណែក ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ ទទួលបានអានុភាពតតាំង នៅពេលដែល (ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសោហ៊ុយការងារនោះ) ត្រូវបានចុះបញ្ជីបន្ទាប់បានបញ្ចប់ការងារនោះ ។ ដូចឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុក អចលនវត្ថុ ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ ក៏បានកើតឡើងដោយសារការងារនោះដែរ ប៉ុន្តែ កថាខណ្ឌទី ១ នេះ បញ្ជាក់ថា ដើម្បីតតាំងឯកសិទ្ធិ ចាំបាច់ចុះបញ្ជីភ្លាមៗ បន្ទាប់ពីបានបញ្ចប់ការងារនោះ ។ កថាខណ្ឌទី ២ គឺជាបញ្ញត្តិ សម្រាប់ករណីដែលចាំបាច់គណនាចំនួនកំណើនតម្លៃអចលនវត្ថុដែលបានកើតឡើងដោយសារការងារ (សូមមើលកថាខណ្ឌ ទី ២ នៃមាត្រា ៨០១ (ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ)) ។

ម្យ៉ាងទៀត មាត្រានេះគឺទាក់ទងនឹងការដោះស្រាយបញ្ហាចុះបញ្ជីដីធ្លី និង ចុះបញ្ជីអាគារ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨១៣._ ទំនាក់ទំនងរវាងឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុ ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ និង ហ៊ីប៉ូតែក

ឯកសិទ្ធិដែលបានចុះបញ្ជី តាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨១១ (អានុភាពចំពោះតតិយជននៃឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុ) និង មាត្រា ៨១២ (អានុភាពចំពោះតតិយជននៃឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ) នៃក្រមនេះ អាចអនុវត្តដោយមានអាទិភាពជាងហ៊ីប៉ូតែកបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា នៅពេលដែលឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុ និង ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ ត្រូវបានចុះបញ្ជីរួច ឯកសិទ្ធិនេះនឹងមានអាទិភាពជាងហ៊ីប៉ូតែកដែលបានបង្កើតឡើងមុនការចុះបញ្ជីឯកសិទ្ធិនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៣៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨១៤._ អានុភាពចំពោះតតិយជននៃឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុ

ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុ មិនអាចតតាំងចំពោះតតិយជនបានឡើយ បើមិនបានចុះបញ្ជីបញ្ជាក់ថា មិនទាន់បានសងថ្លៃទិញ ឬ ការប្រាក់ ព្រមគ្នានឹងពេលធ្វើកិច្ចសន្យាលក់ទិញទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុ ត្រូវទទួលបានអានុភាពតតាំង ដោយការចុះបញ្ជីឯកសិទ្ធិនោះ ។ បានសេចក្តីថា ទោះបីជាឯកសិទ្ធិនោះបានកើតឡើងដោយសារការលក់អចលនវត្ថុក៏ដោយ ក៏ឯកសិទ្ធិនេះ ចាំបាច់ត្រូវបានចុះបញ្ជីផងដែរដើម្បីតតាំងឯកសិទ្ធិនោះ ។ ម្យ៉ាងទៀត ផ្ទុយពីឯកសិទ្ធិចំពោះការរក្សាទុកអចលនវត្ថុ និង ឯកសិទ្ធិចំពោះការងារលើអចលនវត្ថុ ឯកសិទ្ធិចំពោះការលក់អចលនវត្ថុនេះ មិនមានអាទិភាពជាងហ៊ីប៉ូតែកដែលត្រូវបានចុះបញ្ជីនេះទេ (សូមមើលមាត្រា ៨១៣) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨១៥._ ការអនុវត្តដូចគ្នា តាមបញ្ញត្តិស្តីពីហ៊ីប៉ូតែក

ក្រៅពីបញ្ញត្តិក្នុងជំពូកទី ៣ (ឯកសិទ្ធិ) នេះ បញ្ញត្តិពីមាត្រា ៨៤៦ (ទំហំនៃអានុភាព ហ៊ីប៉ូតែក) ដល់មាត្រា ៨៤៨ (អានុភាពនៃហ៊ីប៉ូតែក ចំពោះផល) បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៥១ (លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក) មាត្រា ៨៥២ (ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា) មាត្រា ៨៥៣ (ការលក់ដោយបង្ខំនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក) និង បញ្ញត្តិពីមាត្រា ៨៥៩ (ហ៊ីប៉ូតែក បន្ត) ដល់មាត្រា ៨៦៣ (លំដាប់នៃការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្ត ដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះអានុភាពនៃឯកសិទ្ធិ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា បញ្ញត្តិស្តីពីហ៊ីប៉ូតែកត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរចំពោះអានុភាពនៃឯកសិទ្ធិ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ជំពូកទី ៤ សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ

ផ្នែកទី ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ៨៦៦._ អត្ថន័យនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ

ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មានសិទ្ធិកាន់កាប់វត្ថុដែលបានទទួលពីកូនបំណុល ឬ តតិយជនដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន និង ទទួលបានការសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុល របស់ខ្លួនពីវត្ថុនោះ ដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីនិយមន័យនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ដែលបញ្ជាក់ថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំកាន់កាប់វត្ថុដែលបានទទួល ពីកូនបំណុល និង អាចទទួលបានការសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន ពីតម្លៃផ្ទៃនៃវត្ថុនោះ ដោយមានអាទិភាពជាង ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ។

ម្យ៉ាងទៀត ទោះបីជាមាត្រានេះប្រើពាក្យ "វត្ថុ" ជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំក៏ដោយ ក៏មាត្រានេះពុំមានបំណង ដកចេញនូវសិទ្ធិលើការបញ្ចាំសិទ្ធិទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៣២៨ (និយមន័យនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) មាត្រា ១៣២៩ (ប្រភេទនៃសិទ្ធិការលើបញ្ចាំ : សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ និង សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ) និង មាត្រា ១៣៥៣

(សិទ្ធិលើការបញ្ជាអចលនវត្ថុ : សិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា, មាត្រា ៦៤ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ ក្រ.ច របស់កម្ពុជា

មាត្រា ៨១៧._ ឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ

១-សិទ្ធិលើការបញ្ជាអាចអនុវត្តបានចំពោះទឹកប្រាក់ ឬ វត្ថុផ្សេងទៀតដែលអ្នកបង្កើតត្រូវទទួល ដោយការលក់ ការបាត់បង់ ឬ ការខូចខាតនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ជា ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ជាពុំអាចអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ខ្លួនបានឡើយ នៅក្រោយពេលដែលទឹកប្រាក់ត្រូវបានបង់ ឬ វត្ថុផ្សេងត្រូវបានប្រគល់ ទៅឱ្យអ្នកបង្កើត ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះតម្លៃថ្នូរនឹងសិទ្ធិប្រកួតប្រជែងដែលបង្កើតឡើង ដោយអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ជា លើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ជា ។

(កំណត់)

ដោយសារប្រភេទនៃវត្ថុដែលក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ អាចប្រែប្រួលតាមប្រភេទនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រកួតប្រជែង បញ្ញត្តិស្តីពីឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ ត្រូវបានរៀបចំឡើង តាមប្រភេទនីមួយៗនៃសិទ្ធិប្រតិភោគប្រកួតប្រជែង ។ មាត្រានេះចែងអំពីលក្ខណៈនៃឧបាទេសកម្មលើវត្ថុចំពោះសិទ្ធិលើការបញ្ជា ។ កថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះ ចែងថា សិទ្ធិលើការបញ្ជា ត្រូវមានអានុភាពលើតម្លៃ ឬ វត្ថុដែលជំនួសជាសារធាតុនឹងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ជា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨១៨._ ការបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ជា និង ការប្រគល់វត្ថុជាចាំបាច់

១-សិទ្ធិលើការបញ្ជាត្រូវកើតឡើង ដោយកូនបំណុល ឬ តតិយជនដែលបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ជានោះ ប្រគល់នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ជា ទៅឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ជា ។

២-ការប្រគល់ដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវរាប់បញ្ចូលទាំងការប្រគល់ដោយសង្ខេប ដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រា ២២៩ (ការផ្ទេរការកាន់កាប់) នៃក្រមនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីលក្ខខណ្ឌនៃការប្រគល់វត្ថុសម្រាប់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ មានន័យថា សិទ្ធិលើការបញ្ចាំមិនត្រូវកើតឡើងអានុភាពទេ បើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំមិនត្រូវបានប្រគល់ឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ មានន័យម្យ៉ាងទៀតថា គោលបំណងនៃមាត្រានេះ មិនអនុញ្ញាតឱ្យប្រគល់នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំ តាមរយៈការប្តូរលក្ខណៈនៃការកាន់កាប់ទេ ។ ចំពោះបញ្ហាដែលពាក់ព័ន្ធនឹងកិច្ចសន្យាដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ក្រៅពីការប្រគល់នូវវត្ថុ មានបញ្ហាថា តើតម្រូវឱ្យមានកិច្ចសន្យាដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ហើយប្រសិនបើ តម្រូវឱ្យមានមានបញ្ហាថា តើតម្រូវឱ្យកិច្ចសន្យានោះស្របទៅតាមទម្រង់ណាមួយជាកំណត់ (ដូចជាលិខិតយថាភូត លិខិតដែលមានសេចក្តីបញ្ជាក់ដោយស្ថាប័នសាធារណៈ ឬ ជាលិខិតឯកជន) ឬយ៉ាងណា ។ ចំពោះបញ្ហានេះ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះមិនតម្រូវឱ្យមានទម្រង់ពិសេសណាមួយទេ ប៉ុន្តែ តម្រូវឱ្យមានការព្រមព្រៀងរបស់ភាគីតែប៉ុណ្ណោះ ។

ម្យ៉ាងទៀត ក្រមនេះមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដោយមិនប្រគល់ការកាន់កាប់ (ការដាក់ធានា) ដែលតម្រូវឱ្យប្រគល់ប័ណ្ណជំនួសវត្ថុដែលជាកម្មសិទ្ធិ ដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ (ហើយត្រូវបានប្រើក្នុងការអនុវត្ត) តាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា ។ មូលហេតុនៃការផ្លាស់ប្តូរនេះ គឺដោយសារសិទ្ធិលើការបញ្ចាំលើអចលនវត្ថុដោយមិនប្រគល់ការកាន់កាប់ អាចជំនួសដោយហិប៉ូតែកបាន រីឯសិទ្ធិលើការបញ្ចាំលើអចលនវត្ថុដោយមិនប្រគល់ការកាន់កាប់ អាចជំនួសដោយប្រតិភោគដោយអនុប្បទានបាន ។ ម្យ៉ាងទៀត អានុភាពសារធាតុស្រដៀងគ្នានឹងសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដោយមិនប្រគល់ការកាន់កាប់ អាចត្រូវបានទទួលតាមរយៈការលោះ (ការទិញវិញ) បាន (សូមមើលបញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងការលក់ទិញ) ។ សូមមើលផងដែរនូវសេចក្តីកំណត់នៃមាត្រា ៨១៩ ខាងក្រោម ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៣៣១ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : លក្ខខណ្ឌនៃការប្រគល់នូវវត្ថុ) មាត្រា ១៣៤៨ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : ករណីដែលតម្រូវឱ្យប្រគល់នូវប័ណ្ណប៉ុណ្ណោះ) មាត្រា ១៣៣០ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : កិច្ចសន្យាត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ) មាត្រា ១៣៤៤ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : កិច្ចសន្យាតាមរូបមន្តនៃលិខិតបញ្ជាក់) មាត្រា ១៣៤៥ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : លក្ខខណ្ឌតម្រូវឱ្យមានទម្រង់កំណត់) មាត្រា ១៣៣២ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : ការបញ្ជាក់អំពីចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុល និងវត្ថុបញ្ចាំ) និង មាត្រា ១៣៣៣ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : គោលការណ៍មិនយកការប្រាក់ និង មានអំឡុងពេល ១ ឆ្នាំ) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា, មាត្រា ៦៥ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ ក្រ.ច របស់ប្រទេសកម្ពុជា (លក្ខខណ្ឌឱ្យមានលិខិតកិច្ចសន្យាដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ និង លក្ខខណ្ឌឱ្យមានការកាន់កាប់ដើម្បីមានសុពលភាព)

មាត្រា ៨១៩._ ការហាមការកាន់កាប់ដោយផ្ទាល់ ដោយអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ

ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំមិនអាចឱ្យអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះកាន់កាប់ដោយផ្ទាល់លើវត្ថុបញ្ចាំនោះបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះហាមឃាត់មិនឱ្យអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំកាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំ ជំនួសម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ មានន័យថា ក្នុងករណីនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ឬ អ្នកតំណាងរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ (លើកលែងតែអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) ចាំបាច់ត្រូវកាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំ ។ គោលបំណងនៃមាត្រានេះ មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ "ឥតប្រគល់ការកាន់កាប់" ដែលម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំមិនកាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំទេ (ទាំងអចលនវត្ថុ និង ចលនវត្ថុ) ។

ចំណែកឯការបង្កើតសិទ្ធិប្រតិភោគលើចលនវត្ថុ នៅខណៈពេលដែលកូនបំណុល (អ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) បន្តកាន់កាប់ចលនវត្ថុនោះ មានបញ្ញត្តិដាច់ដោយឡែកដែលទាក់ទងនឹងការលក់ ឬ ប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨២០._ ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា

សិទ្ធិលើការបញ្ចាំត្រូវធានានូវ ប្រាក់ដើម ការប្រាក់ ប្រាក់ធានាសងក្នុងករណីមិនគោរពកិច្ចសន្យា សោហ៊ុយដើម្បីអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ សោហ៊ុយដើម្បីថែរក្សាវត្ថុបញ្ចាំ ព្រមទាំងសំណងនៃការខូចខាតដែលកើតឡើងដោយសារការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ឬ វិការៈកំបាំងនៃវត្ថុបញ្ចាំ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលមានកំណត់ផ្សេង ក្នុងសកម្មភាពបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ មិនដូចជាហ៊ីប៉ូតែកទេ ករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលដែលមានលំដាប់ទាបជាងម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ទំនងជាមានតិចតួច ។ ហេតុដូច្នេះ ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ធំជាងទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែក ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ៦៦ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ ក្រ.ច របស់ប្រទេសកម្ពុជា

មាត្រា ៨២១._ អានុភាពនៃការឃាត់ទុក

ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ជាអាចឃាត់ទុកវត្ថុបញ្ជាំបាន រហូតដល់ពេលដែលទទួលការសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨២០ (ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា) ខាងលើនេះ ។ ប៉ុន្តែ សិទ្ធិនេះមិនអាចតតាំង ចំពោះម្ចាស់បំណុលដែលមានអាទិភាពជាងខ្លួនបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ជាំ នឹងរំលឹកកូនបំណុលដោយប្រយោលតាមរយៈអានុភាពឃាត់ទុកនៃសិទ្ធិលើការបញ្ជាំដើម្បីទទួលការសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុល ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨២២._ សិទ្ធិទទួលការសងពីផលដោយមានអាទិភាព

១-ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ជាំអាចទទួលផលដែលកើតពីវត្ថុបញ្ជាំ និង អាចយកផលនោះមកកាត់សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន ដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតបាន ។

២-ផលដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកកាត់ការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលជាមុនសិន ហើយ ប្រសិនបើមានសំណល់ ត្រូវយកទៅកាត់ប្រាក់ដើម ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ជាំមានសិទ្ធិទទួលផល ។ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះចែងផងដែរថា ផលដែលកើតពីវត្ថុបញ្ជាំត្រូវយកមកកាត់ការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលជាមុន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ការអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរតាមមាត្រា ២៩៧), មាត្រា ១៣៥៦ (អចលនវត្ថុ : ករណីយកិច្ចក្នុងការប្រគល់វិញនូវផល បន្ទាប់ពីការសងកាតព្វកិច្ច) និង មាត្រា ១៣៥៧ (អចលនវត្ថុ : ករណីដែលមិនមានអំឡុងពេលកំណត់) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា

មាត្រា ៨២៣._ ករណីយកិច្ចរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ជាំក្នុងការរក្សាទុកនូវវត្ថុបញ្ជាំ

១-ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ត្រូវកាន់កាប់វត្ថុបញ្ចាំនោះដោយប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រងដោយសុចរិត ។

២-ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ បានធ្វើផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ កូនបំណុលអាចទាមទារវិលតម្លៃលើការបញ្ចាំនោះបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំមានករណីយកចិត្តទុកដាក់សំខាន់ក្នុងការកាន់កាប់វត្ថុបញ្ចាំ ដោយប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងនាមជាអ្នកថែរក្សាវត្ថុដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដទៃ ។ ការប្រើប្រាស់ និង ការអាស្រ័យផលពីវត្ថុបញ្ចាំ ដោយម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ត្រូវបានចែងក្នុងបទប្បញ្ញត្តិដាច់ដោយឡែកទាក់ទងនឹងសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ និង សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ (មាត្រា ៨៣១ (ការប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលពីវត្ថុបញ្ចាំ ដោយម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) ចំពោះការបញ្ចាំចលនវត្ថុ និង មាត្រា ៨៣៤ (សិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) ចំពោះការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ការអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរតាមមាត្រា ២៩៨), មាត្រា ១៣៣៤ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ : ការហាមឃាត់ការប្រើប្រាស់ដោយម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) មាត្រា ១៣៣៥ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ : ករណីយកចិត្តទុកដាក់) មាត្រា ១៣៥៤ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : ករណីយកចិត្តទុកដាក់ និង សងសំណងការខូចខាត) និង មាត្រា ១៣៣៦ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ : ការទាមទារឱ្យវិលតម្លៃលើការបញ្ចាំ) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា, មាត្រា ៦៧ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ ក្រ.ច (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ : ការហាមឃាត់ការប្រើប្រាស់ និង ការអាស្រ័យផល) ។

មាត្រា ៨២៤.- សិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសោហ៊ុយរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ

១-ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ បានចេញចំណាយជាចាំបាច់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រង និង ថែរក្សាវត្ថុ ចំពោះវត្ថុបញ្ចាំ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ អាចទាមទារឱ្យកម្មសិទ្ធិករនៃវត្ថុនោះសងនូវចំណាយនោះវិញបាន ។

២-ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ បានចេញចំណាយបង្កើនតម្លៃនៃវត្ថុបញ្ចាំ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះអាចទាមទារឱ្យកម្មសិទ្ធិករនៃវត្ថុនោះសងនូវចំណាយទាំងអស់ដែលខ្លួនបានចេញ ឬ សងនូវតម្លៃប្រាក់ដែលកើននោះវិញ តាមការជ្រើសរើសរបស់ខ្លួនបាន ក្នុងករណីដែលកំណើនតម្លៃនោះនៅតែមាន ។ ប៉ុន្តែ តុលាការអាចកំណត់ពេលសមរម្យដើម្បីសង តាមការទាមទាររបស់កម្មសិទ្ធិករបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំមានសិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសោហ៊ុយសម្រាប់វត្ថុបញ្ចាំ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ការអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរតាមមាត្រា ២៩៩), មាត្រា ១៣៣៥ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ : សិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសោហ៊ុយ) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា ។

មាត្រា ៨២៥._ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

ការប្រើសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មិនរារាំងដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ការប្រើសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ នឹងមិនរារាំងដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលទេ ។ នីតិវិធីផ្អាកត្រូវតែយកមកប្រើប្រាស់ដើម្បីឱ្យអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលផ្អាក ។

ពាក្យ “ការប្រើ” ត្រូវបានប្រើដើម្បីបញ្ជាក់ន័យថា កាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ក្នុងនាមជាម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ” ហើយមានន័យខុសគ្នាពី “ការអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ” ។ ប្រសិនបើពាក្យនេះបង្កើតឱ្យមានការយល់ខុស ពាក្យនេះនឹងត្រូវប្តូរទៅជា “ការឃាត់ទុកវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ” ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ការអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរតាមមាត្រា ៣០០)

មាត្រា ៨២៦._ ការបញ្ចាំបន្ត

១-ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចយកវត្ថុបញ្ចាំនោះទៅដាក់បញ្ចាំបន្តទៀតបាន ដោយទទួលបានការយល់ព្រមពីអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ ដើម្បីធានានូវកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។

២-ក្នុងអំឡុងពេលដែលមានអត្ថិភាពនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ម្ចាស់សិទ្ធិនោះអាចយកវត្ថុបញ្ចាំនោះទៅដាក់បញ្ចាំបន្តទៀត ក្រោមការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនបាន ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះក៏ត្រូវទទួលខុសត្រូវ ចំពោះការខូចខាតដោយប្រធានសក្តិដែលមិនអាចកើតមានឡើងប្រសិនបើមិនបានដាក់បញ្ចាំបន្តទេ ។

៣-នៅពេលចែកចំណែកថ្លៃលក់ដោយបង្ខំនៃវត្ថុបញ្ចាំ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំបន្តអាចទទួលបានការសងចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនទាំងអស់ ដោយមានកម្រិត

នៃចំនួនទឹកប្រាក់ដែលត្រូវចែកចំណែកទៅឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន មិនទាន់ដល់ពេលកំណត់ត្រូវសងទេ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំបន្ត គ្រាន់តែអាចទាមទារឱ្យតម្កល់នូវចំនួនទឹកប្រាក់ដែលខ្លួនអាចទទួលបានសងបានប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចយកវត្ថុបញ្ចាំដែលបានទទួលពីអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ទៅដាក់ បញ្ចាំបន្តទៀតបាន ដើម្បីធានានូវកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។ កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចយកវត្ថុបញ្ចាំ ទៅដាក់បញ្ចាំបន្តបាន ដោយទទួលបានការយល់ព្រមពីអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ (ការបញ្ចាំបន្តដោយមានការយល់ ព្រម) ។ ក្នុងករណីនេះ អានុភាពនៃការបញ្ចាំបន្ត ត្រូវអាស្រ័យលើកិច្ចព្រមព្រៀងនោះ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះ មិនបានចែងអំពីខ្លឹមសារនៃអានុភាពនៃការបញ្ចាំបន្តទេ ។ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចយកវត្ថុ បញ្ចាំនោះទៅដាក់បញ្ចាំបន្តទៀត ក្រោមការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនបាន ដោយពុំចាំបាច់មានការយល់ព្រមពីអ្នកបង្កើត សិទ្ធិលើការបញ្ចាំទេ (ការបញ្ចាំបន្តដែលមានការទទួលខុសត្រូវ) ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ (ដែលជាអ្នក បង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំបន្ត)នឹងទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតដោយករណីប្រធានសក្តិផងដែរ ។ ទំហំនៃការបញ្ចាំបន្ត ត្រូវបានបង្កើតដោយម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ នឹងត្រូវបានកម្រិតត្រឹមសិទ្ធិនៃការបញ្ចាំដើម ។ ទោះបីជាការបញ្ចាំបន្តត្រូវ បានបង្កើតឡើងហួសពីទំហំនៃសិទ្ធិនៃការបញ្ចាំដើម ចំពោះអំឡុងពេល ឬ ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបាន ធានា ជាអាទិ៍ ក៏ដោយ ក៏ការបញ្ចាំបន្តនោះមិនមែនមោឃៈឡើយ ប៉ុន្តែ អាចតាំងចំពោះអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដើម ត្រឹមទំហំនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដើមប៉ុណ្ណោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨២៧._ ការហាមកិច្ចសន្យាបញ្ចាំផ្តាច់

បើពុំមានបញ្ញត្តិពិសេសនៅក្នុងក្រមនេះ ឬ ច្បាប់ផ្សេងទៀតទេ អ្នកដែលបង្កើត សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មិនអាចព្រមព្រៀង ឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំទទួលកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុបញ្ចាំ ឬ ចាត់ចែងវត្ថុបញ្ចាំ តាមវិធីផ្សេងពីវិធីដែលច្បាប់បានកំណត់ ដោយសកម្មភាពបង្កើត សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ឬ ដោយកិច្ចសន្យាដែលធ្វើមុនកំណត់ពេលត្រូវសងបានទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះហាមឃាត់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំ ក្នុងករណីដែល កាតព្វកិច្ចមិនត្រូវបានសងទេ (ហៅថា "កិច្ចសន្យាបញ្ចាំផ្តាច់") ។ មាត្រានេះហាមឃាត់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំផងដែរ

មិនឱ្យប្តូរវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំឱ្យទៅជាប្រាក់ដោយការអនុវត្តកងកម្មឡើយ ។

ប៉ុន្តែ មាត្រានេះទទួលស្គាល់ផងដែរថា ការបញ្ចាំផ្តាច់អាចត្រូវបានអនុញ្ញាតតាមរយៈកិច្ចព្រមព្រៀង ដោយអនុលោមតាមក្រមរដ្ឋប្បវេណី និង ច្បាប់ផ្សេងទៀត (ឧទាហរណ៍ ដូចជាក្នុងករណីនៅប្រទេសជប៉ុន គេអាចអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើកិច្ចសន្យាបញ្ចាំផ្តាច់ ចំពោះសិទ្ធិលើការបញ្ចាំពាណិជ្ជកម្ម សិទ្ធិលើការបញ្ចាំសាធារណៈ ជាអាទិ៍) ។ ក្នុងន័យនេះ បញ្ញត្តិនេះចែងអំពីគោលការណ៍ទូទៅ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ចំពោះសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ មានបញ្ញត្តិដែលអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្តដោយសង្ខេប ត្រូវបានចែងដាច់ដោយឡែក (មាត្រា ៨៣២ (ការអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដោយសង្ខេប)) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៤៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៣៤០ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ : ការបញ្ចាំផ្តាច់ត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយមានកិច្ចព្រមព្រៀង ប្រសិនបើតម្លៃនៃវត្ថុបញ្ចាំមិនលើសពី ១០០ រៀល) និង មាត្រា ១៣៥២ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ : ការហាមឃាត់ការបញ្ចាំផ្តាច់) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា, មាត្រា ៧១ (ការហាមឃាត់ការបញ្ចាំផ្តាច់) នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ ក្រ.ច របស់ប្រទេសកម្ពុជា

មាត្រា ៨២៨._ សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានាដោយវត្ថុ

ប្រសិនបើអ្នកដែលបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកដទៃ បានសងចំពោះកាតព្វកិច្ចនោះ ឬ បានបាត់បង់នូវកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុបញ្ចាំ ដោយសារការអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ អ្នកនោះត្រូវមានសិទ្ធិទាមទារសំណង ចំពោះកូនបំណុល ដោយយោងទៅតាមបញ្ញត្តិស្តីពីការធានា ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ប្រសិនបើអ្នកដែលបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកដទៃ បានសងចំពោះកាតព្វកិច្ចនោះ ឬ បានបាត់បង់នូវកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុបញ្ចាំ ដោយសារការអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ អ្នកដែលបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះត្រូវមានសិទ្ធិទាមទារសំណងចំពោះកូនបំណុល (ដែលបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយមិនបានចេញចំណាយរបស់ ខ្លួន) ។ គោលបំណងនៃមាត្រានេះគឺដើម្បីការពារអ្នកដែលបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំឱ្យដូចជាអ្នកធានាដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ២ ការបញ្ចាំចលនវត្ថុ

មាត្រា ៨២៩._ លក្ខខណ្ឌតាំងនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ

ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនាវត្ថុ មិនអាចតតាំងសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះចំពោះតតិយ-
ជន បានឡើយ ប្រសិនបើខ្លួនមិន បានកាន់កាប់ជានិរន្តរ៍នូវវត្ថុបញ្ចាំនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ត្រូវបន្តកាន់កាប់វត្ថុបញ្ចាំដើម្បីតតាំងសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ ចំពោះ
តតិយជន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៣០._ ករណីដែលការកាន់កាប់ត្រូវបានដកយក

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនាវត្ថុត្រូវបានដកយកនូវការកាន់កាប់
វត្ថុបញ្ចាំ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ អាចយកវត្ថុបញ្ចាំមកវិញបាន តាមរយៈបណ្តឹង
ទាមទារឱ្យប្រគល់វត្ថុកាន់កាប់មកវិញ តែប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មានសិទ្ធិធ្វើបណ្តឹងទាមទារឱ្យប្រគល់វត្ថុកាន់កាប់មកវិញ (បណ្តឹងទាមទារ
កាន់កាប់វិញ) ប្រសិនបើការកាន់កាប់វត្ថុបញ្ចាំត្រូវបានដកយក ហើយប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មិនអាចធ្វើបណ្តឹង
ទាមទារឱ្យប្រគល់វត្ថុកាន់កាប់មកវិញទេ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំមិនអាចទាមទារឱ្យមានសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះបានវិញ
ឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៣១._ ការប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលពីវត្ថុបញ្ចាំ ដោយម្ចាស់សិទ្ធិលើការ
បញ្ចាំ

១-បើពុំមានការយល់ព្រមពីសំណាក់កូនបំណុលទេ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មិន
អាចប្រើប្រាស់ ឬ ជួលវត្ថុបញ្ចាំបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចប្រើប្រាស់
បាន ត្រឹមតែកម្រិតដែលចាំបាច់ក្នុងការរក្សាវត្ថុបញ្ចាំនោះ ។

២-បើម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំបានប្រព្រឹត្តជួយនឹងបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើ
នេះ កូនបំណុលអាចទាមទារឱ្យរំលត់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មិនអាចប្រើប្រាស់ ឬ ជួលវត្ថុបញ្ចាំបានឡើយ បើពុំមានការយល់ព្រមពីអ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ការអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរតាមមាត្រា ២៩៨), មាត្រា ១៣៣៤ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ : ការហាមឃាត់ការប្រើប្រាស់ដោយម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) និង មាត្រា ១៣៣៦ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ : ការទាមទារឱ្យរំលត់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា, មាត្រា ៦៧ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ ក្រ.ច (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ : ការហាមឃាត់ការប្រើប្រាស់ និង ការអាស្រ័យផល) ។

មាត្រា ៨៣២.- ការអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដោយសង្ខេប

១-ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុមិនបានទទួលការសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនទេ ម្ចាស់សិទ្ធិនោះអាចទាមទារទៅតុលាការឱ្យយកវត្ថុបញ្ចាំមកសងផ្ទាល់តែម្តង តាមការវាយតម្លៃរបស់អ្នកវាយតម្លៃបាន លុះត្រាតែមានមូលហេតុត្រឹមត្រូវ ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំត្រូវជូនដំណឹងអំពីការទាមទារនោះទៅកូនបំណុលជាមុន ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ បើចំនួនទឹកប្រាក់ដែលវាយតម្លៃដោយអ្នកវាយតម្លៃនោះ លើសពីចំនួននៃកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវសងម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ ត្រូវសងនូវចំនួនទឹកប្រាក់ដែលនៅសល់ ទៅកម្មសិទ្ធិករនៃវត្ថុបញ្ចាំនោះវិញ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យមានការអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដោយសង្ខេប (ការបញ្ចាំផ្តាច់) ជំនួសឱ្យការអនុវត្តនីតិវិធីនៃការលក់ដោយបង្ខំ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីលក្ខខណ្ឌយ៉ាងតឹងរ៉ឹង (មូលហេតុត្រឹមត្រូវ) និង នីតិវិធីតឹងរ៉ឹង (ការអនុញ្ញាតពីតុលាការ) ដោយអាស្រ័យហេតុផលថា ការអនុវត្តដោយសង្ខេបគឺជាករណីលើកលែង ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលដែលមានសិទ្ធិប្រតិភោគប្រត្យក្សដែលមានអាទិភាពជាងម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ នឹងត្រូវចាត់ទុកថា មិនមានមូលហេតុត្រឹមត្រូវទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រសិនបើមានភាពខុសគ្នារវាងតម្លៃនៃវត្ថុបញ្ចាំ និង ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុល

ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ ត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការជម្រះបញ្ជីចំនួនទឹកប្រាក់ដែលខុសគ្នានោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៣៤០ (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ : ការបញ្ចាំផ្តាច់ត្រូវបានអនុញ្ញាត ដោយមានកិច្ចព្រមព្រៀង) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា ។

មាត្រា ៨៣៣._ លំដាប់នៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ

ក្នុងករណីដែលបានបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំលើចលនវត្ថុតែមួយ ដើម្បីធានាសិទ្ធិ លើបំណុលច្រើន លំដាប់នៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំទាំងនោះត្រូវអនុលោមតាមពេលវេលាដែល បានបង្កើតនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីលំដាប់នៃអាទិភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុល ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើការបញ្ចាំច្រើនត្រូវបានបង្កើតលើ ចលនវត្ថុតែមួយ ។ លំដាប់នៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំទាំងនោះ ត្រូវអនុលោមតាមពេលវេលាដែលបានបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ នោះ ។ ពាក្យថា "សិទ្ធិលើបំណុលច្រើន" មិនចាំបាច់មានន័យថា ត្រូវតែមានម្ចាស់បំណុលតែម្នាក់នោះទេ ដោយសារ ការកាន់កាប់តាមរយៈតំណាង (ការកាន់កាប់ដោយប្រយោល) ក៏ត្រូវបំពេញភារកិច្ចសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ដើម្បីបន្តកាន់កាប់ដែរ ។

បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវអនុវត្ត ចំពោះករណីដែលសិទ្ធិលើការបញ្ចាំមួយ ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុល ច្រើនទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

(កំណត់)

មាត្រាមួយចំនួនដែលមានក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា ប៉ុន្តែ មិនត្រូវបានយកមកចែងក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីថ្មី នេះ មាន :

មាត្រា ១៣៣៩

មាត្រានេះចែងថា ទោះបីជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាបានរលត់ក៏ដោយ ក៏សិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុមិនត្រូវ រលត់ឡើយ ប្រសិនបើមានសិទ្ធិលើបំណុលផ្សេងទៀតដែលអាចប្រមូលបាន ។ វាមានលក្ខណៈផ្ទុយគ្នា និង មិនត្រឹមត្រូវ ដែលចែងថា អាទិភាពនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំត្រូវមានលើសិទ្ធិលើបំណុលផ្សេងទៀត ដែលលើសពីទំហំនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ពីព្រោះទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ត្រូវបានកំណត់ ។

មាត្រា ១៣៤១

មាត្រានេះចែងថា ចំនួនទឹកប្រាក់សល់ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើបញ្ចាំចលនវត្ថុ ក្រោយការសងទៅម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ត្រូវប្រគល់ឱ្យកូនបំណុល ឬ ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ហើយម្ចាស់បំណុល ក្រៅពីម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំត្រូវទទួលបានការសងស្មើគ្នា តាមសមាមាត្រនៃចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន ។ ខ្លឹមសារទាំងអស់នៃមាត្រានេះគឺជាការធម្មតា និង មិនចាំបាច់តម្រូវឱ្យចែងក្នុងបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីថ្មីនេះទេ ។

មាត្រា ១៣៤២

មាត្រានេះចែងថា ប្រសិនបើប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុនោះ មិន គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសងចំនួនសរុបនៃកាតព្វកិច្ចទេ កូនបំណុលត្រូវសងកាតព្វកិច្ចដែលនៅសល់តទៅទៀត ។ ខ្លឹមសារទាំងអស់ នៃមាត្រានេះគឺជាការធម្មតាផងដែរ ហេតុដូច្នេះ មិនចាំបាច់តម្រូវឱ្យមានចែងក្នុងបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីថ្មីនេះទេ ។

ផ្នែកទី ៣ ការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ

មាត្រា ៨៣៤._ សិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ

១-ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុអាចប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលពីអចលនវត្ថុ ដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ តាមវិធីប្រើប្រាស់នៃអចលនវត្ថុនោះ ។

២-ចំពោះដីដែលសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ បានបង្កើតដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលដែល គ្មានពេលកំណត់ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំប្រើដីនោះដើម្បីធ្វើកសិកម្ម ទោះ បីជាសិទ្ធិលើបំណុលរលត់ដោយការសងក៏ដោយ បើរដូវប្រមូលផលពីដំណាំដែលម្ចាស់ សិទ្ធិបំណុលបានសាប ឬ ដាំពីមុន នឹងដល់ នៅក្នុងអំឡុងពេល ១ (មួយ) ឆ្នាំ ក៏ម្ចាស់ សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ អាចប្រើដីនោះ រហូតដល់ពេលដល់រដូវប្រមូលផលនោះ ។

៣-ចំពោះដីដែលសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ បានបង្កើតដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលដែល មានពេលកំណត់ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំប្រើដីនោះដើម្បីធ្វើកសិកម្ម ទោះ បីជាសិទ្ធិលើបំណុលរលត់ដោយការសងនៅមុនពេលកំណត់ក៏ដោយ បើរដូវប្រមូលផល ពីដំណាំដែលម្ចាស់សិទ្ធិបំណុលបានសាប ឬ ដាំពីមុន នឹងដល់ នៅក្នុងអំឡុងពេល ១ (មួយ) ឆ្នាំ ក៏ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចប្រើដីនោះ រហូតដល់ពេលដល់រដូវប្រមូលផល នោះ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជារដូវប្រមូលផលនោះ នឹងដល់ នៅក្នុងអំឡុងពេល ១ (មួយ) ឆ្នាំ ក្រោយការសងនៅមុនពេលកំណត់ក៏ដោយ បើរដូវប្រមូលផលនោះ នឹងដល់ ក្រោយ

ពេលកំណត់នៃការសងកាតព្វកិច្ច ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ត្រូវប្រគល់ដីវិញ្ញា្គម ក្រោយ ពេលទទួលការសង ។

(កំណត់)

ជាគោលការណ៍ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំពុំមានសិទ្ធិប្រើប្រាស់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ប្រសិនបើគ្មានការ យល់ព្រមពីកូនបំណុល ប៉ុន្តែ មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុអាចប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលពី អចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ ពាក្យ "តាមវិធីប្រើប្រាស់នៃអចលនវត្ថុនោះ" រួមមានការជួលឱ្យ តតិយជន ។ ការប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលដោយម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ អាចត្រូវបានចាត់ទុកថាជាតម្លៃថ្នូរនឹង ការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុល (សូមមើលមាត្រា ៨៣៦ (ការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុល)) ។

ដោយសារម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុអាចប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលបាន ជំនួសការទាមទារការប្រាក់នៃ សិទ្ធិលើបំណុល ទោះបីជាក្រោយការសងក៏ដោយ ក៏ការផ្តល់សិទ្ធិឱ្យម្ចាស់បំណុលប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផល រហូតដល់ ការប្រមូលកសិផលពីដំណាំដែលម្ចាស់សិទ្ធិបំណុលបានសាប ឬ ដាំ សមស្របនឹងសមភាពដែរ ។ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះ ត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយផ្អែកលើទស្សនៈនេះ ។ ចំណែកឯថ្នាំជក់ និង រុក្ខជាតិប្រចាំឆ្នាំផ្សេងទៀតដែលអាចប្រមូល ផលបានលើសពីមួយដងក្នុង ១ ឆ្នាំ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ដីនេះរហូតដល់ ១ ឆ្នាំយ៉ាងយូរ ដោយ អនុលោមតាមបញ្ញត្តិនេះ ។

បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ កម្រិតការអនុវត្តចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលគ្មានពេលកំណត់ ។ ប្រសិនបើមានពេលកំណត់ សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានសងតាមពេលកំណត់នេះ ហើយសិទ្ធិលើការបញ្ចាំត្រូវរលត់នៅពេលនោះ ហើយជាលទ្ធផល ម្ចាស់ បំណុលគួរតែត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីប្រគល់ដីបញ្ចាំទៅឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុល ដែលមានពេលកំណត់ ប្រសិនបើកូនបំណុលសងមុនពេលកំណត់ ការបង្កើតឱ្យមានអានុភាពស្រដៀងគ្នានឹងកថាខណ្ឌទី ២ គឺជាការសមរម្យ ។ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីខ្លឹមសារស្រដៀងគ្នានឹងកថាខណ្ឌទី ២ សម្រាប់សិទ្ធិលើ បំណុលដែលមានពេលកំណត់ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនៃការសងមុនពេលកំណត់នេះ ប្រសិនបើអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើការ បញ្ចាំប្រើប្រាស់ដីបញ្ចាំ សូម្បីតែក្រោយពេលកំណត់សងដែលត្រូវបានកំណត់តាមពីដំបូង ការអនុញ្ញាតនេះមិនមានភាព ត្រឹមត្រូវទេ ។ ហេតុដូច្នេះ វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ៣ នេះ ចែងថា ទោះបីជារដូវប្រមូលផលនោះ នឹងដល់ នៅក្នុងអំឡុងពេល ១ ឆ្នាំ ក្រោយការសងនៅមុនពេលកំណត់ក៏ដោយ ប្រសិនបើរដូវប្រមូលផលនោះ នឹងដល់ ក្រោយ ពេលកំណត់នៃការសងកាតព្វកិច្ច សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ត្រូវរលត់នៅពេលសងកាតព្វកិច្ចមុនពេលកំណត់នោះ ហើយម្ចាស់ សិទ្ធិលើការបញ្ចាំត្រូវប្រគល់ដីនោះវិញ្ញា្គម ។ ការចាត់ចែងបែបនេះក្នុងករណីនៃការសងកាតព្វកិច្ចមុនពេលកំណត់ នឹង បង្កើតឱ្យមានតុល្យភាពជាមួយនឹងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានសងតាមពេលកំណត់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៣៥._ បន្ទុកសោហ៊ុយគ្រប់គ្រង

ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុត្រូវចេញសោហ៊ុយគ្រប់គ្រង និង ត្រូវទទួលបន្ទុកផ្សេងៗចំពោះអចលនវត្ថុនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុត្រូវទទួលបន្ទុកនូវសោហ៊ុយចំពោះអចលនវត្ថុ ដោយហេតុផលថា វាជាការសមហេតុសមផលដែលម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ ត្រូវចេញសោហ៊ុយ ព្រោះខ្លួនមានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលដែលកើតចេញពីអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំនោះ ។ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះមិនមានន័យថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំត្រូវទទួលខុសត្រូវបង់ពន្ធដែលកម្មសិទ្ធិករនៃដីត្រូវទទួលបន្ទុក (ដូចជាពន្ធលើអចលនវត្ថុក្នុងប្រទេសជប៉ុន) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៣៦._ ការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុល

ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ មិនអាចទាមទារការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនបានទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុមិនមានសិទ្ធិទាមទារការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលទេ ដោយសារខ្លួនអាចប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលដែលបានមកពីអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៣៥៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា (ការប្រាក់មិនត្រូវកើតឡើងទេក្រោយការស្នើផ្តល់ការសងសិទ្ធិលើបំណុល) ។

មាត្រា ៨៣៧._ អានុភាពនៃការសន្យាពិសេស

បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៣៤ (សិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) មាត្រា ៨៣៥ (បន្ទុកសោហ៊ុយគ្រប់គ្រង) និង មាត្រា ៨៣៦ (ការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុល) ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលមានការសន្យាពិសេសនៅក្នុងសកម្មភាពបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។

(កំណត់)

គោលបំណងនៃមាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យមានការធ្វើកិច្ចព្រមព្រៀងផ្សេងពីបញ្ញត្តិនៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី ទាក់ទងនឹងមាត្រា ចំនួន ៣ ខាងលើ នៅក្នុងកិច្ចសន្យាបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើមានកិច្ចព្រមព្រៀងមួយដែល អនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ រួចផុតពីការចេញសោហ៊ុយគ្រប់គ្រង ឬ បន្ទុកផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹង អចលនវត្ថុ បើទោះបីជាម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ មានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលពីអចលនវត្ថុដែលជា កម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំក៏ដោយ កិច្ចព្រមព្រៀងនោះត្រូវបានទទួលស្គាល់អានុភាព ហើយម្ចាស់បំណុល (ដែលជាម្ចាស់សិទ្ធិលើ ការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ) មិនទទួលបន្ទុកនូវសោហ៊ុយនោះ (នៅពេលនេះ ជាលទ្ធផល កម្មសិទ្ធិករនៃដីត្រូវទទួលបន្ទុកនូវ សោហ៊ុយ) ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើមានកិច្ចព្រមព្រៀងមួយដែលអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលទាមទារការប្រាក់នៃសិទ្ធិ លើបំណុល ទោះបីជាម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ មានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលក៏ដោយ កិច្ចព្រមព្រៀងនោះ ត្រូវបានទទួលស្គាល់អានុភាព ហើយម្ចាស់បំណុល (ដែលជាម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ) អាចទាមទារការប្រាក់នៃ សិទ្ធិលើបំណុលបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៥៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៣៨._ អំឡុងពេលដែលមានអត្ថិភាព

១-អំឡុងពេលដែលមានអត្ថិភាពនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ មិនអាចលើសពី ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំបានឡើយ ។ ប្រសិនបើបានបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុលើសពី អំឡុងពេលនេះ អំឡុងពេលត្រូវបន្ថយមកត្រឹម ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ ។

២-កិច្ចសន្យាបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុអាចធ្វើបន្តទៀតបាន ។ ប៉ុន្តែ អំឡុងពេលនៃការបន្តនេះមិនអាចធ្វើឱ្យលើសពី ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ គិតចាប់ពីពេលបន្តបាន ឡើយ ។

(កំណត់)

គោលបំណងសំខាន់នៃមាត្រានេះ គឺការកំណត់អំឡុងពេលនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដែលមានអំឡុងពេលយ៉ាងយូរ ៥ ឆ្នាំ ។ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលធម្មតាមានអំឡុងពេល ៥ ឆ្នាំ (មាត្រា ៤៨២ (អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាល នៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលទូទៅ)) ដូច្នេះ វាមិនទំនងទេដែលសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនឹងរលត់មុនសិទ្ធិលើបំណុល ។ ក្នុងករណី ដែលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវផ្អាក សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចបន្តសាជាថ្មីបាន ដោយយោងតាមកថាខណ្ឌ ទី ២ ហេតុនេះហើយ ចំណុចនេះមិនមែនជាបញ្ហាអ្វីទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៦០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៣៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា (សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ

អចលនវត្ថុ)

មាត្រា ៨៣៩._ ការអនុវត្តដូចគ្នា តាមបញ្ញត្តិស្តីពីហ៊ីប៉ូតែក

ក្រៅពីបញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ៣ (ការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ) នេះ បញ្ញត្តិនៃជំពូកទី ៥ (ហ៊ីប៉ូតែក) ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា បញ្ញត្តិពាក់ព័ន្ធនឹងហ៊ីប៉ូតែកត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះសិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ ។ ដើម្បីឱ្យជាក់ច្បាស់ថែមទៀតនោះ បញ្ញត្តិទាំងនោះរួមមានមាត្រា ៨៤៥ (ការតាំងនៃហ៊ីប៉ូតែក) មាត្រា ៨៤៦ (ទំហំនៃអានុភាពហ៊ីប៉ូតែក) (មាត្រា ៣៧០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន) មាត្រា ៨៥១ (លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក) (មាត្រា ៣៧៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន) និង មាត្រា ៨៥២ (ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវធានា) (មាត្រា ៣៧៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន) ជាអាទិ៍ ។ ចូរធ្វើការកត់ចំណាំជាពិសេសថា ជាលទ្ធផលនៃការអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរនៃមាត្រា ៨៤៥ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុមិនអាចយកសិទ្ធិលើការបញ្ចាំរបស់ខ្លួនមកតាំងចំពោះតតិយជនបានឡើយ ប្រសិនបើ មិនបានធ្វើកិច្ចសន្យាបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ដោយលិខិតយថាភូត និង មិនបានចុះបញ្ជីអំពីការបង្កើតសិទ្ធិបញ្ចាំនោះ ដូចករណីនៃហ៊ីប៉ូតែកដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៦១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

(កំណត់)

មាត្រាមួយចំនួនដែលមានក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា ប៉ុន្តែ មិនត្រូវបានយកមកចែងក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីថ្មីនេះ មាន :

មាត្រា ១៣៤៦

មាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុមិនត្រូវមានអានុភាព និង មិនអាចតាំងចំពោះតតិយជនបានឡើយ ប្រសិនបើមិនត្រូវបានជូនដំណឹងជាសាធារណៈតាមរយៈការចុះបញ្ជីអចលនវត្ថុ ហើយប្រសិនបើគ្មានការចុះបញ្ជីទេ សិទ្ធិប្រតិភោគប្រព្យក្សក៏គ្មានដែរ ហេតុដូច្នេះ ម្ចាស់បំណុលគ្រាន់តែអាចទាមទារឱ្យអនុវត្តការសងបំណុលប៉ុណ្ណោះ ។ ក្នុងក្រមនេះ បញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងហ៊ីប៉ូតែក ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះសិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៣៩ ហើយសិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុទាំងនេះ ត្រូវបានចាត់ទុកដូចគ្នានឹងហ៊ីប៉ូតែកដែរ (មានន័យថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ មិនអាចយកសិទ្ធិលើការបញ្ចាំរបស់ខ្លួនមកតាំងចំពោះតតិយជន ប្រសិនបើមិនបានធ្វើកិច្ចសន្យាបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ដោយលិខិតយថាភូត និង មិនបានចុះបញ្ជីអំពីការបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ) ។ ដូច្នេះ បញ្ញត្តិនេះមិនចាំបាច់ទេ ។

មាត្រា ១៣៤៧

មាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិលើការបញ្ជាក់អចលនវត្ថុតែមួយអាចត្រូវបានបង្កើតដោយចំពោះម្ចាស់បំណុលតែម្នាក់ (ឬម្ចាស់បំណុលដោយសាមគ្គីភាពច្រើននាក់) ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះអនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកច្រើនលើអចលនវត្ថុតែមួយ ហើយបញ្ញត្តិនេះត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរចំពោះសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់អចលនវត្ថុ ហេតុដូច្នេះបញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះមិនចាំបាច់ទេ ។

មាត្រា ១៣៤៨

មាត្រានេះចែងថា អ្នបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់អចលនវត្ថុគ្រាន់តែត្រូវប្រគល់ប័ណ្ណនៃអចលនវត្ថុ ដោយមិនចាំបាច់ប្រគល់អចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ជាក់ទៅឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ជាក់ (ការប្រគល់វត្ថុតាមការសន្មត) ។ ប៉ុន្តែ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីថ្មីយកការប្រគល់ការកាន់កាប់លើវត្ថុបញ្ជាក់ មកធ្វើជាលក្ខខ័ណ្ឌនៃការបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់ ហើយសិទ្ធិប្រាតិភោគដែលការកាន់កាប់វត្ថុមិនត្រូវបានផ្ទេរ ត្រូវបានចាត់ចែងជាហ៊ីប៉ូតេក (មានន័យថា ក្រមរដ្ឋប្បវេណីថ្មីនេះមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់ដោយមិនប្រគល់ការកាន់កាប់ទេ) ។ ដូច្នេះ បញ្ញត្តិនេះមិនចាំបាច់ទេ ។

មាត្រា ១៣៤៩

មាត្រានេះចែងថា កិច្ចសន្យាបញ្ជាក់អចលនវត្ថុត្រូវតែបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ថា តើជាការប្រគល់វត្ថុបញ្ជាក់ពិតប្រាកដ ឬជាការប្រគល់វត្ថុតាមការសន្មត ។ ដូចដែលបានបញ្ជាក់ខាងលើហើយ ការបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់ដោយការប្រគល់វត្ថុតាមការសន្មតមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ហេតុដូច្នេះ បញ្ញត្តិនេះមិនចាំបាច់ទេ ។

មាត្រា ១៣៥០

មាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់ ត្រូវបានប្រគល់យ៉ាងជាក់លាក់ទៅឱ្យម្ចាស់បំណុល ប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានសងរួចហើយ ម្ចាស់បំណុលត្រូវប្រគល់វត្ថុបញ្ជាក់ទៅឱ្យកូនបំណុលវិញ ។ ប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ត្រូវបានសងរួចហើយ សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវរលត់ ហើយសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់ក៏ត្រូវរលត់ដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ម្ចាស់បំណុលត្រូវប្រគល់វត្ថុបញ្ជាក់ទៅឱ្យកូនបំណុលវិញ ។ នេះគឺជាការធម្មតាទេ ហើយមិនតម្រូវឱ្យមានបញ្ញត្តិពិសេសឡើយ ។ ប៉ុន្តែ មានការចែងអំពីបញ្ញត្តិលើកលែង (មាត្រា ៨៣៤) ។

មាត្រា ១៣៥១

មាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់ ត្រូវបានប្រគល់តាមការសន្មត កូនបំណុលមិនត្រូវបានលើកលែងឱ្យរួចពីកាតព្វកិច្ចទេ លើកលែងតែបានសងសិទ្ធិលើបំណុលសិន ។ មាត្រានេះមិនចាំបាច់ទេ ពីព្រោះការបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់តាមរយៈការប្រគល់វត្ថុតាមការសន្មតមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ។

មាត្រា ១៣៥៣

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់បំណុលត្រូវបំពេញតាមទម្រង់បែបបទ (ការបញ្ជាក់ ជាអាទិ៍) ដូចមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ១៣៤៥ (ការបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ជាក់) នៅពេលធ្វើលទ្ធកម្មតាមរយៈការទិញអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ជាក់ ។

ក្នុងករណីបែបនេះ ការអនុវត្តតាមទម្រង់បែបបទនៃកិច្ចសន្យាលក់ គឺជាការធម្មតាទេ ។ ហេតុដូច្នេះ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលចែងអំពីទម្រង់បែបបទតែនៅក្នុងបញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងការលក់ទិញប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា ១៣៥៥

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់បំណុលត្រូវប្រគល់អចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំ និង ទទួលខុសត្រូវចំពោះការ ខូចខាតដែលបណ្តាលមកពីកំហុស នៅពេលសិទ្ធិលើបំណុលបានរលត់ ។ ចំណុចនេះជាការធម្មតា និង មិនតម្រូវឱ្យមាន បញ្ញត្តិចែងឱ្យច្បាស់ទេ ។

មាត្រា ១៣៥៩

មាត្រានេះចែងថា កូនបំណុលត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការបង់ពន្ធ ។ ចំណុចនេះជាការធម្មតា និង មិនតម្រូវឱ្យ មានបញ្ញត្តិចែងឱ្យច្បាស់ទេ ពីព្រោះកូនបំណុលដែលបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ គឺជាកម្មសិទ្ធិករនៃអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ នៃការបញ្ចាំ ។

មាត្រា ១៣៦០

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់បំណុលមិនអាចបដិសេធការប្រគល់អចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំ ដោយយក លេសថា កូនបំណុលមានកាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀតក្រៅពីកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានធានា ។ ចំណុចនេះជាការធម្មតា និង មិនតម្រូវឱ្យមានបញ្ញត្តិចែងឱ្យច្បាស់ទេ ពីព្រោះតែសិទ្ធិលើការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ មិនធានាកាតព្វកិច្ចក្រៅពីកាតព្វកិច្ចដែល ត្រូវបានធានាឡើយ ។

មាត្រា ១៣៦១

មាត្រានេះចែងថា កូនបំណុលមានសិទ្ធិទាមទារពីទាយាទនៃម្ចាស់បំណុល ចំពោះសិទ្ធិដែលខ្លួនមានលើម្ចាស់បំណុល ។ ខ្លឹមសារនៃបញ្ញត្តិនេះគួរត្រូវបញ្ចូលទៅក្នុងបញ្ញត្តិស្តីពីសន្តតិកម្ម ហើយមិនចាំបាច់ចែងនៅទីនេះទេ ។

មាត្រា ១៣៦២

មាត្រានេះចែងថា ទាយាទ និង សមាជិកនៃគ្រួសារ (ក្រុមគ្រួសារ) របស់កូនបំណុលអាចអនុវត្តសិទ្ធិដូចគ្នានឹងសិទ្ធិ របស់កូនបំណុល ។ ខ្លឹមសារនៃបញ្ញត្តិនេះគួរត្រូវបញ្ចូលទៅក្នុងបញ្ញត្តិស្តីពីសន្តតិកម្ម ហើយមិនចាំបាច់ចែងនៅទីនេះទេ ។

ផ្នែកទី ៤ ការបញ្ចាំសិទ្ធិ

មាត្រា ៨៤០.- កម្មវត្ថុនៃការបញ្ចាំសិទ្ធិ

១- សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចមានកម្មវត្ថុជាសិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិបាន ។

២- ក្រៅពីបញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ៤ (ការបញ្ចាំសិទ្ធិ) នេះ បញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ២ (ការបញ្ចាំ ចលនវត្ថុ) និង ផ្នែកទី ៣ (ការបញ្ចាំអចលនវត្ថុ) ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចបង្កើតបានមិនត្រឹមតែលើវត្ថុប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងលើសិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិ ដូចជាសិទ្ធិលើបំណុលបានដែរ ។ ក្រៅពីសិទ្ធិលើបំណុល សិទ្ធិអ្នកនិពន្ធ និង កម្មសិទ្ធិបញ្ញាផ្សេងទៀត អាចត្រូវបានយកមក ពិចារណាសម្រាប់ការបញ្ចាំសិទ្ធិ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានយកមកធ្វើជាកម្មវត្ថុនៃ ការបញ្ចាំសិទ្ធិ ស្ទើរតែគ្រប់ករណីទាំងអស់ ។ បទប្បញ្ញត្តិបន្តបន្ទាប់នេះទាក់ទងតែសិទ្ធិលើបំណុលប៉ុណ្ណោះ ។

សិទ្ធិលើការបញ្ចាំសិទ្ធិលើបំណុលមានលក្ខណៈរួមច្រើនដូចគ្នានឹងអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ដូច្នេះ បញ្ញត្តិស្តីពីសិទ្ធិលើ ការបញ្ចាំសិទ្ធិលើបំណុលនេះ ត្រូវស្របគ្នានឹងបញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែរ ។

ជាក់ស្តែង មានបញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការតតាំង ក្នុងករណីសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ (សិទ្ធិ លើបំណុលធម្មតាដែលកំណត់ម្ចាស់បំណុលជាក់លាក់) ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន មានបញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងសិទ្ធិបំណុលដែល កំណត់ការបញ្ចាំ (សិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលត្រូវបានកំណត់ ដោយបុគ្គលជាក់លាក់ណាម្នាក់ ឬ ដោយអនុលោម តាមការបញ្ជារបស់បុគ្គលនោះ) ជាអាទិ៍ ដែរ (ឧ. មាត្រា ៣៦០) ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលកំណត់ការ បញ្ចាំនេះ មិនបានចែងក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះទេ ពីព្រោះបញ្ញត្តិទាំងនេះ គួរតែស្ថិតនៅក្នុងច្បាប់ទាក់ទងនឹងឧបករណ៍ អាចជួញដូរបាន ។ បញ្ញត្តិទាំងនេះគួរត្រូវចែងក្នុងច្បាប់ផ្សេងទៀតនៅពេលអនាគត ក្រៅពីក្រមរដ្ឋប្បវេណី ជាពិសេស ចំពោះភាគហ៊ុន ប័ណ្ណបំណុលនៃសហគ្រាស រូបិយធានា ប័ណ្ណសងតាមបញ្ជា និង មូលប្បទានប័ត្រ ជាដើម ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៦២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៤១._ លក្ខខណ្ឌតតាំងនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ ឈ្មោះ

១-ក្នុងករណីដែលយកសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ មកធ្វើជាកម្មវត្ថុ នៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ សិទ្ធិលើការបញ្ចាំនេះ មិនអាចតតាំងចំពោះកូនបំណុលទី ៣ និង តតិយជនផ្សេងទៀតបានឡើយ លើកលែងតែករណីដែលបានជូនដំណឹងអំពីការបង្កើតសិទ្ធិ លើការបញ្ចាំដល់កូនបំណុលទី ៣ ឬ មានការយល់ព្រមពីកូនបំណុលទី ៣ នោះ ។

២-ការជូនដំណឹង ឬ ការយល់ព្រមដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាង លើនេះ មិនអាចតតាំងចំពោះតតិយជន ក្រៅពីកូនបំណុលទី ៣ បានឡើយ ប្រសិនបើមិន បានធ្វើឡើងដោយលិខិតដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះយកការជូនដំណឹងដល់កូនបំណុលទី ៣ ឬ ការយល់ព្រមរបស់កូនបំណុលទី ៣ មកធ្វើជាលក្ខខណ្ឌតាំងនៃ សិទ្ធិលើការបញ្ចាំសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ (សិទ្ធិលើបំណុលធម្មតាដែលកំណត់ម្ចាស់បំណុលជាក់លាក់) ។ ខ្លឹមសារនៃមាត្រានេះដូចគ្នានឹងបញ្ញត្តិស្តីពីលក្ខខណ្ឌតាំងនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែរ ។

ពាក្យ “លិខិតដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ” មានន័យថា លិខិតបញ្ជាក់ដែលចេញដោយស្ថាប័នរដ្ឋ សារការី ជាអាទិ៍ ដែលនៅលើលិខិតនោះ កាលបរិច្ឆេទដែលធ្វើលិខិតនោះ ត្រូវតែបញ្ជាក់ឱ្យបានច្បាស់លាស់ ។ នៅប្រទេសជប៉ុន មាន ឧទាហរណ៍ដូចជាលិខិតយថាភូត សំបុត្រអនុសិទ្ធិដែលបញ្ជាក់អំពីខ្លឹមសារ ជាអាទិ៍ ។ ចំពោះនិយមន័យកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ និង លិខិតយថាភូត សូមមើលច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៣៦៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ដែលយកបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤៦៧ ស្តីពីអនុប្បទាននៃ សិទ្ធិលើបំណុលមកធ្វើជាមូលដ្ឋាន)

មាត្រា ៨៤២.- ការអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំដោយប្រមូលសិទ្ធិលើបំណុល

- ១-ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចប្រមូលសិទ្ធិលើបំណុលដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើ ការបញ្ចាំបាន ។
- ២-ប្រសិនបើកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើបំណុលជាប្រាក់ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចប្រមូល សិទ្ធិលើបំណុល ត្រឹមតែភាគដែលស្មើនឹងចំនួនប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ។
- ៣-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ បើកំណត់ពេល ត្រូវសងនៃសិទ្ធិលើបំណុលបានមកដល់ មុនកំណត់ពេលត្រូវសងនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំនេះ អាចឱ្យកូនបំណុលទី ៣ តម្កល់ប្រាក់ សងនេះបាន ។ ក្នុងករណីនេះ សិទ្ធិលើការបញ្ចាំមានអត្ថិភាពលើប្រាក់តម្កល់នោះ ។
- ៤-ប្រសិនបើកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើបំណុលមិនមែនជាប្រាក់ទេ ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មានសិទ្ធិលើការបញ្ចាំលើវត្ថុដែលខ្លួនបានទទួលជាការសង ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការអនុវត្តសិទ្ធិលើការបញ្ចាំសិទ្ធិលើបំណុល ។ មានន័យថា ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំអាចប្រមូល សិទ្ធិលើបំណុលដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំបាន ហើយសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះ មានអត្ថិភាពលើប្រាក់ ឬ វត្ថុដែលត្រូវ បានប្រមូល ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ដោយយកការរៀបចំប្រព័ន្ធតម្កល់មកធ្វើជាបុរេលក្ខខណ្ឌ ។ បញ្ញត្តិស្តីពីការ

តម្កល់ត្រូវបានបញ្ចូលនៅផ្នែកទាក់ទងនឹងការសង (មាត្រា ៤៥៧ (ការតម្កល់)) ហើយច្បាប់ និង បទដ្ឋានផ្សេងទាក់ទង នឹងនីតិវិធីនៃការតម្កល់ នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៦៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ជំពូកទី ៥ ហ៊ីប៉ូតេក

ផ្នែកទី ១ អត្ថន័យនៃហ៊ីប៉ូតេក

មាត្រា ៨៤៣._ អត្ថន័យនៃហ៊ីប៉ូតេក

១-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកមានសិទ្ធិទទួលបានការសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន ដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ចំពោះអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ជា ប្រាតិភោគនៃកាតព្វកិច្ច ដោយកូនបំណុល ឬ តតិយជនមិនផ្ទេរការកាន់កាប់ ។

២-សិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ និង ផលុបភោគ ក៏អាចយកមកធ្វើជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតេក បានដែរ ។ ក្នុងករណីនេះ បញ្ញត្តិនៃជំពូកទី ៥ (ហ៊ីប៉ូតេក) នេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូច គ្នាផងដែរ ។

៣-ក្នុងករណីដែលច្បាប់ពិសេសទទួលស្គាល់ការយកទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងក្រៅពី អចលនវត្ថុ មកធ្វើជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតេក បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ពិសេសនោះត្រូវយកមកអនុវត្ត ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ ដែលចែងអំពីនិយមន័យនៃហ៊ីប៉ូតេក បញ្ជាក់ថា កម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតេកគឺជាអចលនវត្ថុ (មានន័យថា កម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ) ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះមិនបានចាត់ទុកអាគារជាអចលនវត្ថុឯករាជ្យពីដីទេ (មាត្រា ១២២ (សមាសភាគនៃដី : គោលការណ៍)) ហេតុដូច្នេះ ប្រសិនបើហ៊ីប៉ូតេកត្រូវបានបង្កើតលើដីមួយហើយ ជាគោលការណ៍ ហ៊ីប៉ូតេកនោះត្រូវមានអានុភាពលើអាគារដែលមាននៅលើដីហ៊ីប៉ូតេក (សូមមើលមាត្រា ៨៤៦ (ទំហំនៃអានុភាព ហ៊ីប៉ូតេក)) ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ហ៊ីប៉ូតេកអាចត្រូវបានបង្កើតមិនត្រឹមតែលើកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែម ទាំងលើសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ និង ផលុបភោគបានផងដែរ ដែលជាសិទ្ធិប្រើប្រាស់ដីដែលសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ ឬ ផលុបភោគ ត្រូវបានបង្កើត ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីអនុញ្ញាតឱ្យមានកម្មសិទ្ធិលើអាគារ លើដីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដទៃ តាមរយៈសិទ្ធិ ជួលអចិន្ត្រៃយ៍ (ដោយផ្អែកលើចំណុចនេះ មាត្រា ១២៣ (សមាសភាគនៃដី : ករណីលើកលែង) ចែងថា ក្នុងករណីដែល

ម្ចាស់សិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍មានកម្មសិទ្ធិលើអាគារលើដីដែលត្រូវបានជួលអចិន្ត្រៃយ៍ អាគារនេះមិនត្រូវក្លាយ ជាសមាសភាគ នៃដីឡើយ) ។ ក្នុងករណីដែលហ៊ីប៉ូតែកត្រូវបានបង្កើតលើសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ដែលជាសិទ្ធិប្រើបាស់ដី ហ៊ីប៉ូតែកនោះនឹង មានអានុភាពលើអាគារផងដែរ (សូមមើលមាត្រា ៨៤៦ (ទំហំនៃអានុភាពហ៊ីប៉ូតែក)) ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ទទួលស្គាល់លទ្ធភាពនៃការបង្កើតឱ្យមានប្រព័ន្ធមួយតាមរយៈច្បាប់ពិសេសក្រៅពីក្រមរដ្ឋប្បវេណី ដែលអនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកលើទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងក្រៅពីអចលនវត្ថុ (ឧទាហរណ៍ដូចជា រថយន្ត និង នាវា ជាអាទិ៍ ដែលមានប្រព័ន្ធចុះបញ្ជី) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៦៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ២ ការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក

មាត្រា ៨៤៤._ ការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក

ហ៊ីប៉ូតែកនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការព្រមព្រៀងគ្នារវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល ឬ តតិយជនដែលយកអចលនវត្ថុរបស់ខ្លួនមកដាក់ជាប្រាតិភោគ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះ និង មាត្រាបន្ទាប់ចែងថា ហ៊ីប៉ូតែកនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការព្រមព្រៀងគ្នារវាងភាគីដែល ពាក់ព័ន្ធ (គោលការណ៍នៃការបង្កើតដោយការព្រមព្រៀង) ប៉ុន្តែ មិនអាចយកមកតតាំងចំពោះតតិយជនបានឡើយ ប្រសិនបើមិនបានធ្វើកិច្ចសន្យាបង្កើតដោយលិខិតយថាភូត និងមិនបានចុះបញ្ជី ។ ចំពោះការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ ដោយការព្រមព្រៀង ដូចជាការលក់ទិញ កម្មសិទ្ធិនោះនឹងមិនត្រូវបានផ្ទេរទេ ប្រសិនបើមិនបានចុះបញ្ជី ហេតុនេះហើយ ការចុះបញ្ជី គឺជាលក្ខខណ្ឌដើម្បីបង្កើតអានុភាពនៃការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ (មាត្រា ១៣៥ (លក្ខខណ្ឌដើម្បីបង្កើតអានុភាព នៃការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុដោយការព្រមព្រៀង)) ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកវិញ ការចុះបញ្ជី គឺជា លក្ខខណ្ឌតាំង ។

មាត្រា ៨៤៥._ ការតតាំងនៃហ៊ីប៉ូតែក

ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកមិនអាចយកហ៊ីប៉ូតែកនោះមកតតាំងចំពោះតតិយជន ក្រៅ ពីអ្នកដែលបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកបានឡើយ ប្រសិនបើមិនបានធ្វើកិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកនោះ ដោយលិខិតយថាភូត និង មិនបានចុះបញ្ជីនៅក្នុងសៀវភៅបញ្ជីដីដីទេ ។

(កំណត់)

កិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក ត្រូវបង្កើតឡើងដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក (ជាធម្មតា កូនបំណុល) និង ម្ចាស់បំណុល ។ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកមិនអាចយកហ៊ីប៉ូតែកនោះមកតាំងចំពោះតតិយជន ក្រៅពីកូនបំណុល និង អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកបានឡើយ ប្រសិនបើមិនបានធ្វើកិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកជាទម្រង់នៃលិខិត យថាភូត និង មិនបានចុះបញ្ជីអំពីការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកនោះនៅក្នុងសៀវភៅគោលបញ្ជីដីធ្លីទេ ។ នីតិវិធីនៃការចុះបញ្ជី ជាក់លាក់ មានចែងនៅក្នុងច្បាប់ពិសេស (ឧទាហរណ៍ ច្បាប់ភូមិបាល) ហើយច្បាប់ពិសេសនោះអាចចែងថា ចាំបាច់ដាក់ លិខិតកិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដែលត្រូវបានធ្វើឡើងជាទម្រង់លិខិតយថាភូត ដើម្បីចុះបញ្ជីអំពីការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក ។ សូមមើលសេចក្តីកំណត់នៃមាត្រា ៨៤៤ (ការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក) ។

ផ្នែកទី ៣ អានុភាពនៃហ៊ីប៉ូតែក

មាត្រា ៨៤៦.- ទំហំនៃអានុភាពហ៊ីប៉ូតែក

១-ហ៊ីប៉ូតែកមានអានុភាពលើវត្ថុដែលភ្ជាប់នឹងដីដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតែក និង ជាផ្នែកមួយនៃដីដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតែកនោះ នៅពេលបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក រួមទាំងអាគារ ដែលមាននៅលើដីហ៊ីប៉ូតែកនោះ ។ អានុភាពនេះក៏មានលើវត្ថុ ដែលត្រូវបានភ្ជាប់នៅ ក្រោយពេលបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកផងដែរ ។

២-ភាគីពុំអាចកំណត់ផ្សេងពីបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ នៅក្នុងកិច្ច សន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកបានឡើយ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីទំហំនៃអានុភាពហ៊ីប៉ូតែកដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងលើដី ។ ពាក្យ “ហ៊ីប៉ូតែកមានអានុភាព” នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ នេះ មានន័យថា បញ្ជាក់អំពីទំហំនៃទឹកប្រាក់ដែលម្ចាស់បំណុល ហ៊ីប៉ូតែកអាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនបានសង បំណុល ហើយហ៊ីប៉ូតែកនឹងត្រូវបានអនុវត្ត តាមនីតិវិធីនៃការលក់ដោយបង្ខំ (រួមទាំងករណីដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ចូលរួមក្នុងការចែកចំណែក តាមនីតិវិធីនៃការលក់ដោយបង្ខំដែលត្រូវបានចាប់ផ្តើមតាមពាក្យសុំរបស់តតិយជន) ។ ប៉ុន្តែ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក មានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផល ពីអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតែកនោះ ហេតុដូច្នេះ អ្នកនោះអាចសង់សំណង់អាគារ ឬ ដាំដំណាំ ជាអាទិ៍ ដោយសេរីបាន ក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងករណីនេះ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ១ នេះចែងយ៉ាងច្បាស់ថា ហ៊ីប៉ូតែកត្រូវមានអានុភាពលើ សំណង់អាគារដែលបានភ្ជាប់នឹងដី និង ដើមឈើដែលបានដាំលើដី ជាអាទិ៍ ក្រោយពេលបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក (ជាធម្មតា កម្មសិទ្ធិករនៃដី) មានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលពីអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ

នៃហ៊ីប៉ូតេកនោះ ហេតុដូច្នេះ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេក អាចរុះរើសំណង់អាគារដែលបានភ្ជាប់នឹងដី ដើមឈើដែលបានដាំលើដី ជាអាទិ៍ ហើយប្រមូលផលដំណាំបាន ដោយផ្អែកលើសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ភាគីដែលពាក់ព័ន្ធមិនអាចកំណត់អំពីទំហំដែលហ៊ីប៉ូតេកមានអានុភាពផ្សេងពីបញ្ញត្តិនៃ កថាខណ្ឌទី ១ ដោយការព្រមព្រៀងបានឡើយ ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនបានចាត់ទុកដី និង អាគារគឺជាអចលនវត្ថុផ្សេងគ្នា និង ឯករាជ្យពិគ្គា (មានន័យថា ហ៊ីប៉ូតេកលើដី និង ហ៊ីប៉ូតេកលើអាគារ គឺជាហ៊ីប៉ូតេកខុសគ្នា ដូច្នេះ ហ៊ីប៉ូតេកដែល បានបង្កើតលើដី មិនមានអានុភាពលើអាគារ ហើយហ៊ីប៉ូតេកលើអាគារ ក៏គ្មានអានុភាពលើដីដែរ) ហើយអនុញ្ញាតឱ្យ ភាគីអាចកំណត់ទំហំនៃអានុភាពហ៊ីប៉ូតេកតាមការព្រមព្រៀងបានផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីជៀសវាងភាពស្មុគស្មាញក្នុង ទំនាក់ទំនងនៃសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចរវាងភាគី ក្រមរដ្ឋប្បវេណីកម្ពុជានេះមិនទទួលស្គាល់ការព្រមព្រៀងបែបនេះរវាង ភាគីទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៧០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៤៧._ អានុភាពនៃហ៊ីប៉ូតេកលើដីចំពោះអាគារដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់តតិយជន

ក្នុងករណីដែលតតិយជនមានកម្មសិទ្ធិលើអាគារនៅលើដីដែលបានដាក់ជាហ៊ីប៉ូតេក ដោយផ្អែកលើសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ ផលុបភោគ ឬ សិទ្ធិជួល ហ៊ីប៉ូតេកនេះពុំមានអានុភាព លើអាគារនោះឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ហ៊ីប៉ូតេកលើដី មិនមានអានុភាពលើអាគារនៅលើដីដែលបានដាក់ជាហ៊ីប៉ូតេក ដែលតតិយជន មានកម្មសិទ្ធិ ដោយផ្អែកលើសិទ្ធិដែលនាំឱ្យមានមូលហេតុតតិយុត្តឡើយ ។ សូមមើលមាត្រា ៨៤៣ (អត្ថន័យនៃ ហ៊ីប៉ូតេក) និង សេចក្តីកំណត់នៃមាត្រាមុន ។

មាត្រា ៨៤៨._ អានុភាពនៃហ៊ីប៉ូតេក ចំពោះផល

បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៤៦ (ទំហំនៃអានុភាពហ៊ីប៉ូតេក) ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមក អនុវត្តចំពោះផលឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនៃវាក្យខណ្ឌទី ១ នេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ នៅក្រោយពេលដែលអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតេកនោះត្រូវបានរឹបអូស ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ហ៊ីប៉ូតេកមិនមានអានុភាពលើផលដែលកើតចេញពីវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃ ហ៊ីប៉ូតេកឡើយ (ឧទាហរណ៍ បន្លែដែលដាំលើដីដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតេក ថ្លៃឈ្នួលក្នុងករណីជួលដីដែលជាកម្មវត្ថុនៃ

ហ៊ីប៊ូតែក ជាអាទិ៍) ។ ដោយហេតុផលថា អ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែក បន្តមានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលពីដី ក្រោយការបង្កើតហ៊ីប៊ូតែក កថាខណ្ឌទី ១ នេះចែងថា អានុភាពនៃហ៊ីប៊ូតែក មិនមានអានុភាពលើផលដែលបានបង្កើតដោយអនុលោមតាមសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ហ៊ីប៊ូតែកត្រូវបានលក់ ដោយការអនុវត្តហ៊ីប៊ូតែក អ្នកទិញនឹងធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិពេញលេញ ហើយអ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែកនឹងត្រូវបាត់បង់កម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ហេតុដូច្នេះ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែកត្រូវបាត់បង់សិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលដោយស្វ័យប្រវត្តិផងដែរ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាក្យខណ្ឌទី ២ កំណត់ថា ពេលដែលសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលរបស់អ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែក ត្រូវបានកម្រិត គឺជាពេលដែលអចលនវត្ថុត្រូវបានរឹបអូស (វាក្យខណ្ឌទី ២ នេះត្រូវបានរៀបចំឡើង ចំពោះករណីដែលម្ចាស់បំណុលដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះអ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែក បានរឹបអូសអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៊ូតែក) ។ មានន័យថា ហ៊ីប៊ូតែកនឹងត្រូវមានអានុភាពលើផលដែលបានមកពីអចលនវត្ថុដែលដាក់ហ៊ីប៊ូតែកក្រោយពេលដែលអចលនវត្ថុនោះត្រូវបានរឹបអូស ។ ចំណុចនេះបានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រាបន្ទាប់ ។ នីតិវិធីអនុវត្តចំពោះផលក្រោយការរឹបអូសអចលនវត្ថុ បានចែងក្នុងក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី (មាត្រា ៥១៦ (ការរឹបអូសសិទ្ធិលើបំណុលដែលជាផ្នែកឈ្នួលអចលនវត្ថុ)) ។

មាត្រា ៨៤៩.- ឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ

១-ហ៊ីប៊ូតែកអាចអនុវត្តបានចំពោះទឹកប្រាក់ ឬ វត្ថុផ្សេងទៀតដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែកត្រូវទទួល ដោយសារការលក់ ការបាត់បង់ ឬ ការខូចខាតនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៊ូតែកនោះ ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់ហ៊ីប៊ូតែកពុំអាចអនុវត្តហ៊ីប៊ូតែករបស់ខ្លួនបានឡើយនៅក្រោយពេលដែលប្រាក់ត្រូវបានបង់ ឬ វត្ថុផ្សេងត្រូវបានប្រគល់ ទៅឱ្យអ្នកបង្កើត ។

២-ហ៊ីប៊ូតែកក៏អាចអនុវត្តបានផងដែរ ចំពោះផលដែលកើតឡើងក្រោយការរឹបអូសអចលនវត្ថុហ៊ីប៊ូតែកនោះ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ហ៊ីប៊ូតែកមានអានុភាពលើទឹកប្រាក់ដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែក (ដែលជាអ្នកលក់) ត្រូវទទួល ក្នុងករណីដែលវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៊ូតែកត្រូវបានលក់ទៅតតិយជន និង លើទឹកប្រាក់សំណងការខូចខាតដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែកត្រូវទទួល ដោយសារការបាត់បង់ ឬ ការខូចខាតនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៊ូតែកនោះ ហើយម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែកអាចអនុវត្តហ៊ីប៊ូតែកចំពោះទឹកប្រាក់ទាំងនេះបាន ។ បញ្ញត្តិនេះមានមូលដ្ឋានលើទស្សនៈមួយដែលនាំឱ្យមានភាពយុត្តិធម៌សម្រាប់ភាគីដែលពាក់ព័ន្ធ ក្នុងការបង្កើតឱ្យមានអានុភាពនៃហ៊ីប៊ូតែកលើទឹកប្រាក់ទាំងនោះដោយឧបាទេសកម្ម ពីព្រោះទឹកប្រាក់ទាំងនោះអាចត្រូវបានចាត់ទុកថាជាប្រាក់ដែលបានមកពីការផ្លាស់ប្តូរនៃតម្លៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៊ូតែក ។ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ហ៊ីប៊ូតែកក៏អាចអនុវត្តបានផងដែរ ចំពោះផលដែលកើតឡើងពីវត្ថុដែលជា

កម្មវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតេក ក្រោយការរឹបអូសអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតេកនោះ ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានចែងឱ្យស្របតាមវាក្យខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រាមុន ។

នីតិវិធីនៃការអនុវត្តហ៊ីប៉ូតេកដោយអនុលោមតាមមាត្រានេះ បានចែងនៅក្នុងក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី (មាត្រា ៥០៦ (ការរឹបអូសសិទ្ធិលើបំណុលដោយផ្អែកលើឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ)) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (ការយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរចំពោះហ៊ីប៉ូតេក ដោយយោងតាមមាត្រា ៣៧២)

មាត្រា ៨៥០._ សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានាដោយវត្ថុ

ប្រសិនបើអ្នកដែលបានបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកដទៃ បានសង ចំពោះកាតព្វកិច្ចនោះ ឬ បានបាត់បង់នូវកម្មសិទ្ធិលើដីហ៊ីប៉ូតេក ដោយសារការអនុវត្ត ហ៊ីប៉ូតេកនោះ អ្នកនោះត្រូវមានសិទ្ធិទាមទារសំណងពីកូនបំណុល ដោយយោងទៅតាម បញ្ញត្តិស្តីពីការធានា ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា អ្នកធានាដោយវត្ថុមានសិទ្ធិទាមទារសំណងពីកូនបំណុល ប្រសិនបើអ្នកធានាដោយវត្ថុនោះបាន សងចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានធានា ឬ បានបាត់បង់កម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុដែលដាក់ហ៊ីប៉ូតេក ដោយសារការអនុវត្ត ហ៊ីប៉ូតេក (ជាយថាហេតុ ករណីនេះនឹងនាំឱ្យមានលទ្ធផលដូចគ្នានឹងករណីដែលអ្នកធានាដោយវត្ថុបានសងកាតព្វកិច្ចដែល ត្រូវបានធានា) ។ ការអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកធានាដោយវត្ថុទាមទារសំណងពីកូនបំណុល គឺជាការធម្មតា ពីព្រោះកូនបំណុលបាន រួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដែលខ្លួនគួរទទួលបន្ទុក ដោយការសងរបស់អ្នកធានាដោយវត្ថុ ។ មាត្រានេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា បញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងការទាមទារសំណង ក្នុងករណីដែលអ្នកធានាបានសងកាតព្វកិច្ចជំនួសកូនបំណុល ត្រូវយកមកអនុវត្ត ចំពោះករណីនេះដែរ ។ មានន័យថា បញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រា ៩១១ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែល អ្នកធានាដោយវត្ថុទាមទារសំណងពីកូនបំណុល ។ ម្យ៉ាងទៀត បញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងឧបាទេសកម្មដោយការសង ក៏ត្រូវយក មកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ (បញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រា ៩១៦ និង បញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រា ៤៥៩) ។

មាត្រា ៨៥១._ លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតេក

ក្នុងករណីដែលបានបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកនៅលើអចលនវត្ថុតែមួយ ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើ បំណុលច្រើន លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតេកនោះ ត្រូវអនុលោមតាមពេលវេលាដែលបានចុះបញ្ជី ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា លំដាប់អាទិភាពនៃហ៊ីប៉ូតែកច្រើនដែលបង្កើតឡើងអចលនវត្ថុតែមួយ ត្រូវបានកំណត់ដោយ អនុលោមតាមពេលវេលានៃការចុះបញ្ជីហ៊ីប៉ូតែក ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលហ៊ីប៉ូតែក A (ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើ បំណុលដែលត្រូវបានធានា មានចំនួន ១០០,០០០ រៀល) ហ៊ីប៉ូតែក B (ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបាន ធានា មានចំនួន ៣០០,០០០ រៀល) និង ហ៊ីប៉ូតែក C (ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា មានចំនួន ២០០,០០០ រៀល) ត្រូវបានចុះបញ្ជីតាមលំដាប់នេះចំពោះអចលនវត្ថុតែមួយ ប្រសិនបើហ៊ីប៉ូតែកត្រូវបានអនុវត្តនៅពេល អនាគត អាទិភាពនៃហ៊ីប៉ូតែកចំពោះប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់ ត្រូវអនុលោមតាមលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក A B និង C មានន័យថា អាចអនុវត្តសិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព តាមលំដាប់នេះ ។ ប្រសិនបើចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបាន មកពីការលក់ មានចំនួន ៥០០,០០០ រៀល ទឹកប្រាក់ចំនួន ១០០,០០០ រៀល នឹងត្រូវចែកទៅឱ្យហ៊ីប៉ូតែក A មុន ទឹកប្រាក់ ចំនួន ៣០០,០០០ រៀល នឹងត្រូវចែកទៅឱ្យហ៊ីប៉ូតែក B ហើយ ទឹកប្រាក់ដែលនៅសល់ចំនួន ១០០,០០០ រៀល នឹងត្រូវចែកទៅឱ្យហ៊ីប៉ូតែកលំដាប់ទី ៣ គឺ C ។ ដូច្នេះ ចំពោះទឹកប្រាក់ដែលខ្វះចំនួន ១០០,០០០ រៀលទៀតក្នុងចំណោម សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែក C ត្រូវប្រមូលពីទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងទៀតរបស់កូនបំណុល ។ ប្រសិនបើ កូនបំណុលមិនមានទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងទៀតទេ ជាលទ្ធផល ហ៊ីប៉ូតែក C មិនត្រូវបានសងគ្រប់ចំនួនទេ ។

ចំពោះការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក ត្រូវបានចែងក្នុងផ្នែកទី ៥ ទាក់ទងនឹងការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៧៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៥២.- ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា

១-ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកមានសិទ្ធិទាមទារការប្រាក់ ឬ ធនលាភ ផ្សេងទៀត ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកនោះ បានតែចំពោះចំនួននៃការសង ដែលដល់កំណត់ពេលសម្រាប់អំឡុងពេល ២ (ពីរ) ឆ្នាំចុងក្រោយ តែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះធនលាភដែលមានពីមុនមក ប្រសិនបើបានចុះបញ្ជីពិសេស ក្រោយពីបានដល់ ពេលកំណត់ត្រូវសង ហ៊ីប៉ូតែកនេះអាចអនុវត្តបានចាប់ពីពេលដែលបានចុះបញ្ជីនោះ ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះក៏ត្រូវយកមកអនុវត្តផងដែរ ចំពោះប្រាក់ ដែលត្រូវបង់សម្រាប់អំឡុងពេល ២ (ពីរ) ឆ្នាំចុងក្រោយ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុល ហ៊ីប៉ូតែកមានសិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសំណងនៃការខូចខាត ដែលបានកើតឡើង ដោយការ មិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនេះ ចំនួនសរុបនៃសំណងការខូចខាត ព្រមទាំង

ការប្រាក់ និង ធនលាភផ្សេងទៀត មិនអាចលើសចំនួនសរុបសម្រាប់អំឡុងពេល ២ (ពីរ) ឆ្នាំបានឡើយ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងអំពីទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែក មានន័យថា ទំហំដែលអាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព ។ ជាគោលការណ៍ ទំហំដែលអាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព ត្រូវបានកម្រិតនូវសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់ដើម ព្រមទាំងការប្រាក់ និង ប្រាក់សំណងការខូចខាត ជាអាទិ៍ ក្នុងអំឡុងពេល ២ ឆ្នាំចុងក្រោយតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើមានហ៊ីប៉ូតែកច្រើនបានបង្កើតឡើងលើអចលនវត្ថុតែមួយ លំដាប់នៃអាទិភាពហ៊ីប៉ូតែកត្រូវអនុលោមតាមលំដាប់នៃពេលវេលានៃការចុះបញ្ជី (មាត្រា ៨៤៩) ។ បញ្ញត្តិនេះមានគោលបំណងសម្របសម្រួលផលប្រយោជន៍ក្នុងចំណោមហ៊ីប៉ូតែកច្រើននោះ ដោយកម្រិតទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ដែលអាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ហ៊ីប៉ូតែកមានតម្លៃគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដាក់ជាប្រតិភោគផ្សេងទៀត (មានន័យថា តម្លៃនៃអចលនវត្ថុលើសពីចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា) ហ៊ីប៉ូតែកបន្ថែមដែលមានលំដាប់ក្រោយ អាចត្រូវបានបង្កើតបាន ។ ប៉ុន្តែ តតិយជនមិនអាចបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដែលមានលំដាប់ទាបជាង ជាមួយកម្មសិទ្ធិករនៃអចលនវត្ថុនោះ និង ឱ្យខ្ចីប្រាក់បានឡើយ ប្រសិនបើមិនអាចព្យាករចំនួនការប្រាក់ និង ប្រាក់សំណងការខូចខាតដែលកើតឡើងពីសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដែលមានលំដាប់ខ្ពស់ជាង ។ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះកម្រិតទំហំនៃការប្រាក់ និង ប្រាក់សំណងការខូចខាតដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដែលមានលំដាប់ខ្ពស់ជាង ក្នុងអំឡុងពេល ២ ឆ្នាំចុងក្រោយតែប៉ុណ្ណោះ ហើយតតិយជនដែលមានបំណងឱ្យខ្ចីប្រាក់ អាចធ្វើការវិនិច្ឆ័យអំពីភាពប្រាកដប្រជាថា តើអាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពបាន ឬ មិនបាន បើបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដែលមានលំដាប់ទាបជាង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៧៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៤ ការអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែក

មាត្រា ៨៥៣._ ការលក់ដោយបង្ខំនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក

បើកាតព្វកិច្ចពុំបានអនុវត្តទេ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចដាក់ពាក្យសុំឱ្យលក់ដោយបង្ខំនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក ទៅតុលាការបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក អាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកបាន ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានធានាពុំបានសង ។

មាត្រានេះបានចែងអំពីការពិតជាក់ស្តែង ។

មាត្រា ៨៥៤._ ការលក់ដោយបង្ខំនូវអាគារជាកម្មសិទ្ធិរបស់តតិយជន

១-បើអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក មានកម្មសិទ្ធិលើអាគារដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកនោះ ឬ តតិយជនបានសាងសង់នៅលើដីហ៊ីប៉ូតែក នៅក្រោយពេលហ៊ីប៉ូតែកនោះត្រូវបានបង្កើត ហើយ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចលក់ដោយបង្ខំនូវអាគារនោះ ព្រមជាមួយនឹងដីហ៊ីប៉ូតែក នោះបាន ។ ប៉ុន្តែ បើចំនួនថ្លៃលក់ដី និង អាគារនោះ ទាបជាងថ្លៃលក់ដីដែលគ្មាន អាគារលើនោះ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក អាចទាមទារឱ្យអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក រុះរើអាគារនោះ មុនពេលលក់ដោយបង្ខំ ។

២-ក្នុងករណីដែលតតិយជនមានកម្មសិទ្ធិលើអាគារលើដីហ៊ីប៉ូតែក ដោយផ្អែកលើ សិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ ផលុបភោគ ឬ សិទ្ធិជួល បើតតិយជននោះមិនអាចយកសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ ផលុបភោគ ឬ សិទ្ធិជួលរបស់ខ្លួន មកតតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ម្ចាស់បំណុល ហ៊ីប៉ូតែកអាចលក់ដោយបង្ខំ នូវអាគារនោះ ព្រមជាមួយនឹងដីហ៊ីប៉ូតែកបាន ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក ឬ តតិយជនបានសាងសង់អាគារ នៅលើ ដីហ៊ីប៉ូតែក នៅក្រោយពេលហ៊ីប៉ូតែកនោះត្រូវបានបង្កើត ហើយអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកមានកម្មសិទ្ធិលើអាគារនោះ (សូម មើលវាក្យខណ្ឌទី ២ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៨៤៦) ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចលក់ដោយបង្ខំនូវអាគារនោះ ព្រម ជាមួយនឹងដីហ៊ីប៉ូតែកបាន ហើយមានសិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពចំពោះប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់នោះ ។ មាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែករុះរើអាគារនោះ មុនពេលលក់ដោយបង្ខំផងដែរ ប្រសិនបើចំនួនថ្លៃលក់ដី និង អាគារនោះ ទាបជាងថ្លៃលក់ដីដែលគ្មានអាគារលើនោះ (ដីទទេ) ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលមានអាគារដែល អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកមានកម្មសិទ្ធិនៅលើដីរួចហើយ នៅពេលបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក អាទិភាពនៃហ៊ីប៉ូតែកត្រូវមានលើអាគារ ផងដែរ (សូមមើលវាក្យខណ្ឌទី ១ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៨៤៦) ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលលក់ដោយបង្ខំនូវដី និង អាគារដែលមាននៅលើដីតាំងពីដើមដំបូងជាមួយគ្នា (ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកមិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យទាមទារឱ្យរុះរើអាគារទេ) ហើយទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់ដោយបង្ខំនូវដី និង អាគារនោះ ។

ក្នុងករណីដែលតតិយជន ក្រៅពីកម្មសិទ្ធិករនៃដី មានកម្មសិទ្ធិលើអាគារលើដីហ៊ីប៉ូតែក ដោយផ្អែកលើសិទ្ធិដែលនាំឱ្យ មានមូលហេតុតតិយុត្ត ដូចជាសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ ហ៊ីប៉ូតែកមិនត្រូវមានអាទិភាពលើអាគារនោះឡើយ (សូមមើលសេចក្តី កំណត់នៃមាត្រា ៨៤៦) ។ ប៉ុន្តែ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចលក់ដោយបង្ខំទាំងដី និង

អាគារបាន ប្រសិនបើកម្មសិទ្ធិករនៃអាគារ មិនអាចតតាំងសិទ្ធិរបស់ខ្លួនចំពោះម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកបានទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៨៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៥៥.- ការស្នើសុំទិញដោយតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម

តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក អាចក្លាយជាអ្នកទិញក្នុងការលក់ដោយបង្ខំបាន ។

(កំណត់)

ជាធម្មតា កម្មសិទ្ធិករនៃវត្ថុណាមួយ មិនអាចក្លាយជាអ្នកទិញវត្ថុនោះបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនៃការលក់ដោយបង្ខំ សិទ្ធិរបស់តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម ដែលមិនអាចតតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ត្រូវរលត់ ដូច្នេះតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម មានផលប្រយោជន៍ក្នុងការទិញវត្ថុនោះ ហើយធ្វើលទ្ធកម្មកម្មសិទ្ធិ តាមស្ថានភាពមុនការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក ។ មាត្រានេះចែងសម្រាប់ករណីបែបនេះ ។

ម្យ៉ាងទៀត កូនបំណុលមិនអាចក្លាយជាអ្នកទិញបានទេ ប៉ុន្តែ ចំណុចនេះមិនបានបញ្ចាញពីសេស ដោយសារវាជាការធម្មតា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៥៦.- សិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសោហ៊ុយរបស់តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម

ក្នុងករណីដែលតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក បានចេញចំណាយជាចាំបាច់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រង និង ថែរក្សាវត្ថុ ឬ ចំណាយបង្កើនតម្លៃ ចំពោះអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែកនោះ តតិយជននោះអាចទទួលសំណងនៃចំណាយនោះ ពីថ្ងៃលក់ដោយបង្ខំនូវអចលនវត្ថុនោះ ដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ។

(កំណត់)

មាត្រានេះមានគោលបំណងសម្របសម្រួលផលប្រយោជន៍រវាងតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុដែលដាក់ហ៊ីប៉ូតែក និង ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ។ មានន័យថា អាចបកស្រាយថា តម្លៃនៃអចលនវត្ថុត្រូវបានរក្សាទុក ដោយសារតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម បានចេញចំណាយដែលចាំបាច់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រង និង ថែរក្សា ឬ ចំណាយបង្កើនតម្លៃហេតុដូច្នេះ ចំណាយទាំងនេះ អាចចាត់ទុកដូចជាសោហ៊ុយចំណាយសម្រាប់ប្រយោជន៍រួមដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ឯកសិទ្ធិបាន ។ ដោយហេតុនេះហើយ មាត្រានេះចែងថា តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម មានសិទ្ធិទទួលសំណងចំពោះចំណាយនោះ

ពីថ្លៃលក់អចលនវត្ថុដែលដាក់ហ៊ីប៉ូតែក ដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ។ ចំណែកចំណាយចាំបាច់ សម្រាប់ការគ្រប់គ្រង និង ថែរក្សា និង ចំណាយបង្កើនតម្លៃ ដែលកូនបំណុល ឬ អ្នកធានាដោយវត្ថុដែលបានបង្កើត ហ៊ីប៉ូតែកបានចេញ នៅពេលដែលកូនបំណុល ឬ អ្នកធានាដោយវត្ថុនោះមានកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃ ហ៊ីប៉ូតែកនោះ ត្រូវបានបកស្រាយថា កូនបំណុល ឬ អ្នកធានាដោយវត្ថុនោះមិនអាចទាមទារឱ្យសងចំណាយទាំងនោះ បានទេ នៅពេលអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែក ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៥៧._ ការចែកចំណែកព្រមគ្នា និង ការចែកចំណែកមិនព្រមគ្នា ក្នុងករណី នៃហ៊ីប៉ូតែករួម

១-ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលមានហ៊ីប៉ូតែកលើអចលនវត្ថុច្រើនដើម្បីធានាសិទ្ធិ លើបំណុលតែមួយ បើចែកចំណែកនូវប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់ដោយបង្ខំនៅពេលជា មួយគ្នា បន្ទុកនៃសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវចែក ទៅតាមសមាមាត្រនៃតម្លៃអចលនវត្ថុនីមួយៗ នោះ ។

២-បើចែកចំណែកតែប្រាក់ដែលបានពីការលក់ដោយបង្ខំនូវអចលនវត្ថុណាមួយ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចទទួលការសង ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ ដោយប្រាក់ ដែលបានមកពីការលក់ដោយបង្ខំនោះបាន ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែល មានលំដាប់បន្ទាប់ អាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែករបស់ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែលមានលំដាប់នៅ ខាងលើ ដោយឧបាទេសកម្មបាន រហូតដល់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ដែលមានលំដាប់ខ្ពស់ជាងនោះ ត្រូវទទួលការសងចំពោះអចលនវត្ថុផ្សេងទៀត ដោយយោង ទៅតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលមានហ៊ីប៉ូតែកមួយលើអចលនវត្ថុច្រើន ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើ បំណុលតែមួយ (ហៅថា ហ៊ីប៉ូតែករួម) ប្រសិនបើអចលនវត្ថុទាំងអស់ត្រូវបានលក់ដោយបង្ខំ ហើយប្រាក់ដែលបានមកពី ការលក់អចលនវត្ថុទាំងអស់ ត្រូវបានចែកចំណែក បន្ទុកនៃសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវចែក ទៅតាមសមាមាត្រនៃតម្លៃអចលនវត្ថុ នីមួយៗនោះ ។ បញ្ញត្តិនេះមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែលមានលំដាប់ទាបជាង ក្នុង ចំណោមអចលនវត្ថុមួយចំនួនដែលមានហ៊ីប៉ូតែករួម ។ ឧទាហរណ៍ សន្មតថា ភាគី A មានសិទ្ធិលើបំណុលលើភាគី B ចំនួន

៦ លានរៀល ហើយប៊ុំប៉ូតែកត្រូវបានបង្កើតលើអចលនវត្ថុជាច្រើន ។ អចលនវត្ថុ ក (មានតម្លៃ ៦ លានរៀល តាមតម្លៃទីផ្សារ) អចលនវត្ថុ ខ (មានតម្លៃ ៤ លានរៀល តាមតម្លៃទីផ្សារ) និង អចលនវត្ថុ គ (មានតម្លៃ ២ លានរៀល តាមតម្លៃទីផ្សារ) ។ ប្រសិនបើអចលនវត្ថុទាំងអស់ ត្រូវបានលក់ដោយបង្ខំ ហើយប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់ទាំងអស់ មានតម្លៃ ១២ លានរៀល នោះបន្ទុកនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគី A លើអចលនវត្ថុ ក អចលនវត្ថុ ខ និង អចលនវត្ថុ គ គឺមានចំនួន ៣ លានរៀល ២ លានរៀល និង ១ លានរៀល លើអចលនវត្ថុនីមួយៗរៀងៗខ្លួន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុង កាលៈទេសៈដូចគ្នានេះដែរ ប្រសិនបើភាគី C មានប៊ុំប៉ូតែកដែលមានលំដាប់ទី ២ លើអចលនវត្ថុ ក ដើម្បីធានា សិទ្ធិលើបំណុលចំនួន ៣ លានរៀល ភាគី C អាចទទួលបានចំណែក ៣ លានរៀល ដែលយកចេញពីប្រាក់ ៣ លានរៀល ដែលនៅសល់ពីតម្លៃនៃអចលនវត្ថុ ក ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើតម្លៃនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគី C លើសពីតម្លៃនៃ អចលនវត្ថុ ក ដែលនៅសល់ចំនួន ៣ លានរៀល (ឧ. ៤ លានរៀល) ភាគី C អាចទទួលបានការសងពីប្រាក់ដែលបាន មកពីការលក់ដោយមានអាទិភាព តែចំនួន ៣ លានរៀលប៉ុណ្ណោះ ចំណែកចំនួនដែលនៅសល់នៃសិទ្ធិលើបំណុល (ឧ. ១ លានរៀល) នឹងត្រូវធ្វើតាមរបៀប និង លំដាប់ដូចគ្នានឹងម្ចាស់បំណុលធម្មតាផ្សេងទៀត ដែលពុំមានសិទ្ធិទទួលបានការសង ដោយមានអាទិភាពដែរ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុមួយ ក្នុងចំណោមអចលនវត្ថុច្រើនដែលដាក់ប៊ុំប៉ូតែករួម ត្រូវបាន លក់ដោយបង្ខំ ហើយម្ចាស់បំណុលប៊ុំប៉ូតែករួមទទួលបានការសងពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុនោះ ម្ចាស់បំណុល ប៊ុំប៉ូតែករួមអាចទទួលបានការសងចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងអស់នៃសិទ្ធិលើបំណុល ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុនោះ បាន ហើយក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលប៊ុំប៉ូតែកដែលមានលំដាប់ទាបជាងលើអចលនវត្ថុនោះ មានសិទ្ធិធ្វើឧបាទេសកម្ម ចំពោះប៊ុំប៉ូតែករបស់ម្ចាស់បំណុលប៊ុំប៉ូតែករួមលើអចលនវត្ថុផ្សេងទៀត ។ នៅក្នុងឧទាហរណ៍ខាងលើនេះ ប្រសិនបើមាន តែអចលនវត្ថុ ក តែមួយគត់ត្រូវបានលក់ដោយបង្ខំ ភាគី A អាចទទួលបានចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងអស់នៃសិទ្ធិលើបំណុល ៦ លាន រៀល ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុ ក ដែលមានតម្លៃចំនួន ៦ លានរៀលបាន ។ ជាលទ្ធផល ភាគី C ដែលជា ម្ចាស់បំណុលប៊ុំប៉ូតែកក្នុងលំដាប់ទី ២ លើអចលនវត្ថុ ក នឹងមិនអាចទទួលបានសំណងអ្វីទាំងអស់ ពីប្រាក់ដែលបានមក ពីការលក់អចលនវត្ថុ ក ប៉ុន្តែ ភាគី C អាចអនុវត្តសិទ្ធិប៊ុំប៉ូតែករបស់ភាគី A លើអចលនវត្ថុ ខ និង អចលនវត្ថុ គ ដោយឱ្យបាទេសកម្មបាន ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនចំនួន ៣ លានរៀល ដែលភាគី C អាចទទួលបានពីប្រាក់ដែល បានមកពីការលក់អចលនវត្ថុ ក ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើអចលនវត្ថុ ខ និង អចលនវត្ថុ គ ត្រូវបានលក់ដោយបង្ខំ ភាគី C អាចទទួលបានសិទ្ធិលើបំណុលចំនួន ៣ លានរៀល ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុ ខ និង អចលនវត្ថុ គ ចំនួន ៦ លាន រៀល ។ ក្នុងករណីនេះ សិទ្ធិលើបំណុលចំនួន ៣ លានរៀល របស់ភាគី C នេះ ត្រូវយកចេញពីអចលនវត្ថុ ខ និង អចលនវត្ថុ គ ចំនួន ២ លានរៀល និង ១ លានរៀល លើអចលនវត្ថុនីមួយៗរៀងៗខ្លួន តាមសមាមាត្រ នៃតម្លៃរបស់អចលនវត្ថុនីមួយៗ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៨៥៨._ ហ៊ីប៊ូតែករូម - ការចុះបញ្ជីឧបាទេសកម្ម

អ្នកដែលអនុវត្តហ៊ីប៊ូតែកដោយឧបាទេសកម្ម ដោយយោងទៅតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌ ទី ២ មាត្រា ៨៥៧ (ការចែកចំណែកព្រមគ្នា និង ការចែកចំណែកមិនព្រមគ្នា ក្នុងករណី នៃហ៊ីប៊ូតែករូម) ខាងលើនេះ ត្រូវចុះបញ្ជីអំពីឧបាទេសកម្មនេះ នៅក្នុងបញ្ជីដែលចុះ ហ៊ីប៊ូតែក ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ប្រសិនបើចែកចំណែកប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុណាមួយចំនួន ក្នុងចំណោមអចលនវត្ថុ ច្រើនដែលត្រូវបានបង្កើតហ៊ីប៊ូតែករូម ហើយម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែកដែលមានលំដាប់ទាបជាង ធ្វើឧបាទេសកម្មចំពោះ ហ៊ីប៊ូតែកលើអចលនវត្ថុផ្សេងទៀត ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រាមុន ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែកនោះ ត្រូវចុះបញ្ជីបន្ថែម អំពីឧបាទេសកម្មរបស់ខ្លួន នៅក្នុងបញ្ជីដែលចុះហ៊ីប៊ូតែកដែលពាក់ព័ន្ធ ។ ហេតុដូច្នេះ ច្បាប់ និង បទដ្ឋានគតិយុត្តផ្សេង ទៀតដែលទាក់ទងនឹងការចុះបញ្ជីអចលនវត្ថុ ត្រូវបានតម្រូវឱ្យមានបញ្ញត្តិដែលអាចចុះបញ្ជីបន្ថែមអំពីឧបាទេសកម្មនេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ ។

ផ្នែកទី ៥ ការចាត់ចែងហ៊ីប៊ូតែក

មាត្រា ៨៥៩._ ហ៊ីប៊ូតែកបន្ត

១-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែកអាចយកហ៊ីប៊ូតែកនេះធ្វើជាប្រាតិភោគសម្រាប់កាតព្វកិច្ច របស់ខ្លួន ឬ តតិយជនបាន ។ ករណីនេះហៅថាហ៊ីប៊ូតែកបន្ត ។

២-នៅពេលចែកចំណែកនូវប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់ដោយបង្ខំនូវអចលនវត្ថុ ហ៊ីប៊ូតែក ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែកបន្ត អាចទទួលការសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ បាន ត្រឹមកម្រិតនៃចំនួនទឹកប្រាក់នៃចំណែកដែលត្រូវចែកទៅឱ្យម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែក ។ ប៉ុន្តែ បើសិទ្ធិលើបំណុលនោះមិនទាន់ដល់កំណត់ពេលត្រូវសងទេ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែក បន្ត គ្រាន់តែអាចទាមទារឱ្យតម្កល់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលខ្លួនអាចទទួលការសងនោះប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងអំពីនិយមន័យនៃហ៊ីប៊ូតែកបន្ត ។ ហ៊ីប៊ូតែកបន្តមានន័យថា ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែក

យកហ៊ីប៉ូតេករបស់ខ្លួនធ្វើជាប្រាតិភោគដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ឬ តតិយជន ។ ហ៊ីប៉ូតេកបន្តមានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នានឹងការបញ្ចាំបន្ត ទាក់ទងនឹងសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ។ ក្នុងករណីនេះ ហ៊ីប៉ូតេក និង ហ៊ីប៉ូតេកបន្ត ត្រូវបានបង្កើតលើអចលនវត្ថុមួយ ហេតុដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់អំពីទំនាក់ទំនងរវាងហ៊ីប៉ូតេក និង ហ៊ីប៉ូតេកបន្ត ។ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតេកដើម និង សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតេកបន្តទាំងពីរនេះ ដល់ពេលកំណត់ត្រូវសង ប្រសិនបើហ៊ីប៉ូតេកត្រូវបានអនុវត្ត ប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុ ត្រូវបានចែកជាមុនទៅឱ្យម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកបន្ត ក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតេកដើម ហើយប្រសិនបើមានប្រាក់នៅសល់ ត្រូវបានចែកឱ្យម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេក ។ ចំណុចនេះមិនបានចែងក្នុងបញ្ញត្តិនេះទេ ដោយសារវាជាការធម្មតា ។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ សិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពរបស់ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកបន្ត មិនត្រូវលើសពីទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតេកដើមឡើយ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះចែងអំពីខ្លឹមសារនៃសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកបន្ត ក្នុងទំហំមួយដែលមិនអាចធ្វើឱ្យកូនបំណុលដើម (អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដើម) បាត់បង់ផលប្រយោជន៍ ដោយសារការបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកបន្ត ក្នុងករណីដែលហ៊ីប៉ូតេកត្រូវបានអនុវត្តនៅពេលដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតេកបន្ត មិនទាន់ដល់ពេលកំណត់ត្រូវសង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៧៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៦០.- អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់នូវហ៊ីប៉ូតេក

១-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេក អាចធ្វើអនុប្បទាន ឬ បោះបង់នូវហ៊ីប៉ូតេកបាន ដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតចំពោះកូនបំណុលតែម្នាក់ ។

២-អនុប្បទាននៃហ៊ីប៉ូតេក អាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតេកដែលខ្លួនបានទទួល ដោយយកមកធ្វើជាប្រាតិភោគនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនបាន ។ ក្នុងករណីនេះ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៨៥៩ (ហ៊ីប៉ូតេកបន្ត) ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ។

៣-បុគ្គលដែលបានបោះបង់ហ៊ីប៉ូតេក ពុំអាចអះអាងអាទិភាពនៃហ៊ីប៉ូតេកនោះចំពោះបុគ្គលដែលបានទទួលនូវការបោះបង់នោះឡើយ ។

(កំណត់)

បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកធ្វើអនុប្បទាន និង បោះបង់នូវហ៊ីប៉ូតេករបស់ខ្លួន សម្រាប់ប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតដែលមានកូនបំណុលដូចគ្នា ។

ប្រសិនបើមានការធ្វើអនុប្បទានហ៊ីប៉ូតេក ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដែលបានធ្វើអនុប្បទានហ៊ីប៉ូតេកនោះ នឹងក្លាយជាម្ចាស់បំណុលដែលគ្មានហ៊ីប៉ូតេក ចំណែកឯម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលអនុប្បទានហ៊ីប៉ូតេក នឹងក្លាយជាម្ចាស់បំណុលដែល

មានហិប្រូតែក ។ និយាយឱ្យខ្លី រវាងភាគីនៃអនុប្បទានហិប្រូតែក សិទ្ធិលើបំណុលរបស់អនុប្បទានិក មានអាទិភាពជាង សិទ្ធិលើបំណុលរបស់អនុប្បទាយី ។ ទំនាក់ទំនងនេះ ស្រដៀងគ្នានឹងទំនាក់ទំនងរវាងហិប្រូតែកបន្ត និង ហិប្រូតែកដើម ក្នុង ករណីនៃហិប្រូតែកបន្ត ។ ដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៨៥៩ ទាក់ទងនឹងហិប្រូតែកបន្ត ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីនេះ ។

ម្ចាស់បំណុលដែលបានបោះបង់ហិប្រូតែក មិនអាចអះអាងហិប្រូតែក ចំពោះម្ចាស់បំណុលដែលជាភាគីម្ខាងទៀតនៃការ បោះបង់ហិប្រូតែកបានឡើយ ។ ចំណុចនេះមានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រានេះ ។ មានន័យថា រវាងភាគីនៃការ បោះបង់ហិប្រូតែក ភាគីសងខាងមិនអាចអះអាងពីសិទ្ធិអាទិភាពទៅវិញទៅមកបានឡើយ ។

ម្យ៉ាងទៀត ទាំងការធ្វើអនុប្បទាន និង ការបោះបង់នូវហិប្រូតែក នឹងមានអានុភាពរវាងភាគីពាក់ព័ន្ធតែប៉ុណ្ណោះ ហើយគ្មានឥទ្ធិពលលើម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតដែលមានកូនបំណុលដូចគ្នាទេ (ជាពិសេស ម្ចាស់បំណុលដែលមានអាទិភាព ទាបជាងម្ចាស់ហិប្រូតែក) ។ ឧទាហរណ៍ A មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ B ចំនួន ១ លានរៀល ហើយមានហិប្រូតែក ក្នុងលំដាប់ទី ១ ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលនោះ លើអចលនវត្ថុមួយ (ដែលមានតម្លៃ ៣.៥ លានរៀល តាមតម្លៃទីផ្សារ) ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ B ។ C មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ B ចំនួន ២ លានរៀល ហើយមានហិប្រូតែក ក្នុងលំដាប់ទី ២ ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុល លើអចលនវត្ថុដដែលដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ B ។ D មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ B ចំនួន ១ លានរៀល ប៉ុន្តែ ពុំមានហិប្រូតែកដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលទេ ។ ប្រសិនបើហិប្រូតែកត្រូវបានអនុវត្ត ហើយទឹកប្រាក់ដែល បានមកពីការលក់អចលនវត្ថុហិប្រូតែកចំនួន ៣.៥ លានរៀល នឹងត្រូវបានចែកចំណែក A នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ចំនួន ១ លានរៀល C នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ចំនួន ២ លានរៀល ហើយ D នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ដែលនៅសល់ចំនួន ៥០០.០០០ រៀល ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រសិនបើ A បានធ្វើអនុប្បទានហិប្រូតែករបស់ខ្លួន ទៅឱ្យ D វិញនោះ D នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ ចំនួន ១ លានរៀល ជាមុន ហើយបន្ទាប់មក C នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ចំនួន ២ លានរៀល ហើយ A នឹងទទួល បានទឹកប្រាក់ដែលនៅសល់ចំនួន ៥០០.០០០ រៀល ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើ A បានបោះបង់ហិប្រូតែករបស់ខ្លួន ដើម្បីជាប្រយោជន៍របស់ D វិញនោះ ចំណែកនៃទឹកប្រាក់ចំនួន ១ លានរៀលដែលត្រូវចែកចំណែកឱ្យ A នោះ ត្រូវយកមកចែកតាមសមាមាត្រនឹងចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A និង D (ក្នុងករណីនេះ ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិ លើបំណុលរបស់ A និង D ស្មើគ្នា ហេតុដូច្នេះ ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលត្រូវចែកឱ្យ A និង D គឺ ៥០០.០០០ រៀលក្នុងម្នាក់) ។ បន្ទាប់មកទៀត ទឹកប្រាក់ចំនួន ២ លានរៀល ត្រូវផ្តល់ឱ្យ C ហើយចំណែកដែលនៅសល់ ៥០០.០០០ រៀល នឹងត្រូវ ចែកម្តងទៀតទៅឱ្យ A និង D តាមសមាមាត្រនឹងចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុល (ក្នុងករណីនេះដូចគ្នាដែរ ចំនួន ទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A និង D ស្មើគ្នា ហេតុដូច្នេះ ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលត្រូវចែកឱ្យ A និង D គឺ ២៥០.០០០ រៀលក្នុងម្នាក់) ។ នៅទីបញ្ចប់ A និង D នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ចំនួន ៧៥០.០០០ រៀលក្នុងម្នាក់ ។ ក្នុងករណីណាមួយ C ដែលមិនពាក់ព័ន្ធក្នុងការធ្វើអនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់ហិប្រូតែក មិនទទួលឥទ្ធិពលអ្វីឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៨៦១._ អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់ និង ការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក

១-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក អាចធ្វើអនុប្បទាន ឬ បោះបង់លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែកបាន ដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកផ្សេងទៀតចំពោះកូនបំណុលតែម្នាក់ ។ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ក៏អាចផ្លាស់ប្តូរលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែកនោះបាន ដោយការព្រមព្រៀងជាមួយម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកផ្សេងទៀត ។^៣ ប៉ុន្តែ បើមានបុគ្គលដែលមានទំនាក់ទំនងនឹងផលប្រយោជន៍ចំពោះការផ្លាស់ប្តូរនោះ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកត្រូវទទួលការយល់ព្រមអំពីបុគ្គលនោះ ។

២-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែលទទួលអនុប្បទាននូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក អាចទទួលការសង ដោយមានអាទិភាពជាងម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែលបានធ្វើអនុប្បទាននូវលំដាប់នោះ នូវចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់ដោយបង្ខំនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែកនោះ ត្រឹមត្រូវនៃចំនួនទឹកប្រាក់សរុបនៃចំណែកដែលត្រូវចែកឱ្យទៅម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកទាំងពីរនោះ ។

៣-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែលទទួលនូវការបោះបង់លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក អាចទទួលការសងដោយមានសមភាពជាមួយម្ចាស់បំណុលដែលបានលះបង់លំដាប់ហ៊ីប៉ូតែកនោះ តាមសមាមាត្រនៃចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុល នៅក្នុងទំហំនៃចំនួនទឹកប្រាក់សរុបនៃចំណែកដែលត្រូវចែកឱ្យទៅម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកទាំងពីរនោះ ។

៤-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែលបានព្រមព្រៀងក្នុងការផ្លាស់ប្តូរលំដាប់ហ៊ីប៉ូតែក អាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកបាន តាមការព្រមព្រៀងនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់ និង ការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក ។ កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ក្នុងករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកច្រើនលើអចលនវត្ថុតែមួយ ការធ្វើអនុប្បទាន ការបោះបង់ និង ការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក ត្រូវបានអនុញ្ញាត តាមការព្រមព្រៀងរវាងម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ។ កថាខណ្ឌទី ២ ដល់កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងអំពីអាទិភាពនៃអនុប្បទាន ការបោះបង់ និង ការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែករៀងៗខ្លួន ។

^៣ វាក្យខណ្ឌទី ១ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៨៦១ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

ឧទាហរណ៍ B មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ A ចំនួន ១ លានរៀល ហើយមានហិរញ្ញវត្ថុក្នុងលំដាប់ទី ១ B មានសិទ្ធិលើ បំណុលចំពោះ A ចំនួន ២ លានរៀល ហើយមានហិរញ្ញវត្ថុក្នុងលំដាប់ទី ២ ចំណែក D មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ A ចំនួន ១ លានរៀល ហើយមានហិរញ្ញវត្ថុក្នុងលំដាប់ទី ៣ លើអចលនវត្ថុមួយ (ដែលមានតម្លៃ ៣.៥ លានរៀល តាមតម្លៃ ទីផ្សារ) ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ A ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ ។ ប្រសិនបើហិរញ្ញវត្ថុត្រូវបានអនុវត្ត ហើយ អចលនវត្ថុត្រូវបានលក់ដោយបង្អួចក្នុងតម្លៃ ៣.៥ លានរៀល ទឹកប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុហិរញ្ញវត្ថុ ចំនួន ៣.៥ លានរៀលនោះ នឹងត្រូវធ្វើការចែកចំណែកដូចតទៅ : B នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ចំនួន ១ លានរៀល C នឹង ទទួលបានទឹកប្រាក់ចំនួន ២ លានរៀល ហើយ D នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ដែលនៅសល់ចំនួន ៥០០.០០០ រៀល (ទឹកប្រាក់ដែលបានពីការលក់វត្ថុនោះមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ D ចំនួន ៥០០.០០០ រៀល ដោយ មានអាទិភាពទេ ហើយ D គ្រាន់តែអាចទទួលបានការសងចំនួនសិទ្ធិលើបំណុលមិនគ្រប់នេះ ពីទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងទៀតរបស់ A ដោយស្មើគ្នាជាមួយនឹងម្ចាស់បំណុលធម្មតា) ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រសិនបើមានអនុប្បទាននូវលំដាប់នៃហិរញ្ញវត្ថុ អនុប្បទានិកដែលទទួលបានអនុប្បទានលំដាប់ ហិរញ្ញវត្ថុ មានសិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពជាអនុប្បទាយី ។ ក្នុងឧទាហរណ៍ខាងលើ ប្រសិនបើ B ធ្វើ អនុប្បទានលំដាប់នៃហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន ទៅឱ្យ D នោះ D អាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពបាន ក្នុងទំហំនៃ ចំនួនទឹកប្រាក់សរុបនៃចំនួន ១ លានរៀល ដែលត្រូវចែកឱ្យ A បន្ថែមលើទឹកប្រាក់ចំនួន ៥០០.០០០ រៀល ដែលត្រូវ ចែកឱ្យ D ។ ហេតុដូច្នេះ D នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ចំនួន ១ លានរៀល នៃសិទ្ធិលើបំណុលទាំងមូល ចំណែក D ចំនួនទឹកប្រាក់ ៥០០.០០០ រៀល ដែលនៅសល់ ត្រូវបង្វិលទៅ A វិញ ។ ចំពោះ C ដែលមិនពាក់ព័ន្ធក្នុងការធ្វើអនុប្បទាន នៃលំដាប់ហិរញ្ញវត្ថុ មិនទទួលបានឥទ្ធិពលអ្វីឡើយ ហើយនឹងទទួលបានចំណែកចំនួន ២ លានរៀល ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ប្រសិនបើមានការបោះបង់នូវលំដាប់នៃហិរញ្ញវត្ថុ ម្ចាស់បំណុលហិរញ្ញវត្ថុដែលបានបោះបង់ លំដាប់ អាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព ក្នុងលំដាប់ស្មើគ្នានឹងម្ចាស់បំណុលហិរញ្ញវត្ថុដែលជាភាគីម្ខាងទៀតនៃការ បោះបង់ ។ ក្នុងឧទាហរណ៍ខាងលើ ប្រសិនបើ B បានបោះបង់លំដាប់នៃហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន ដើម្បីជាប្រយោជន៍របស់ D នោះ B និង D មានសិទ្ធិទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព តាមលំដាប់ដូចគ្នា ចំពោះប្រាក់សរុបចំនួន ១.៥ លានរៀល ដែលបានមកពីទឹកប្រាក់ចំនួន ១ លានរៀល ដែលត្រូវចែកឱ្យ B និង ទឹកប្រាក់ចំនួន ៥០០.០០០ រៀល ដែលត្រូវផ្តល់ឱ្យ D ។ ហេតុដូច្នេះ B និង D នឹងទទួលបានទឹកប្រាក់ចំនួន ៧៥០.០០០ រៀល ក្នុងម្នាក់ ។ ហើយដូចគ្នានឹងករណីនៃអនុប្បទានដែរ C ដែលមិនពាក់ព័ន្ធក្នុងការបោះបង់លំដាប់ហិរញ្ញវត្ថុ មិនទទួលបានឥទ្ធិពលអ្វីទេ ហេតុដូច្នេះ នឹងទទួលបានចំណែកចំនួន ២ លានរៀល ។

កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងថា ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលហិរញ្ញវត្ថុ ព្រមព្រៀងផ្លាស់ប្តូរលំដាប់នៃហិរញ្ញវត្ថុ ម្ចាស់បំណុល ហិរញ្ញវត្ថុនីមួយៗ នឹងទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពតាមលំដាប់ដែលត្រូវបានព្រមព្រៀងនោះ ។ ក្នុងឧទាហរណ៍ ខាងលើ ប្រសិនបើ B C និង D ព្រមព្រៀងផ្លាស់ប្តូរលំដាប់នៃហិរញ្ញវត្ថុទៅជា "D B និង C" នោះ D នឹងទទួលបានចំណែក

ចំនួន ២ លានរៀល ជាមុន ហើយ B ក្នុងលំដាប់ទី ២ នឹងទទួលបានចំណែកចំនួន ១ លានរៀល ។ នៅទីបញ្ចប់ ទឹកប្រាក់ដែលនៅសល់ចំនួន ៥០០.០០០ រៀល ដែលបានមកពីការលក់អចលនវត្ថុដែលដាក់ហ៊ីប៉ូតែក នឹងត្រូវបានចែក ទៅឱ្យ C ។ ជាលទ្ធផល C មិនអាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពបាន ចំពោះទឹកប្រាក់ ៥០០.០០០ រៀល នៃ សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនបានឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៧៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៦២._ អានុភាពនៃការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក

១-ការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨៥៩ (ហ៊ីប៉ូតែកបន្ត) មាត្រា ៨៦០ (អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់នូវហ៊ីប៉ូតែក) និង មាត្រា ៨៦១ (អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់ និង ការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក) ខាងលើនេះ មិនមានអានុភាពឡើយ បើមិនធ្វើឡើងដោយលិខិតយថាភូត និង មិនបានចុះបញ្ជីបន្ថែមអំពីការចាត់ចែងនោះ ។

២-ការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកមិនអាចតតាំងចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ច ចម្បង អ្នកធានា អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក និង ប្រតិសិទ្ធិរបស់ជនទាំងនោះបានឡើយ បើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកមិនបានជូនដំណឹងទៅកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ឬ ទទួលការយល់ព្រមពីកូនបំណុលនោះទេ ។

៣-បើកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងបានទទួលដំណឹង ឬ ផ្តល់ការយល់ ព្រម ដូចបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ ការសងដែលបានធ្វើឡើងចំពោះ អ្នកចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក ដោយគ្មានការយល់ព្រមពីអ្នកដែលទទួលផលប្រយោជន៍ពីការ ចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក មិនអាចតតាំងចំពោះអ្នកដែលទទួលផលប្រយោជន៍បានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអានុភាពនៃការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក ដោយអនុលោមតាមបញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រា ៨៥៩ ដល់មាត្រា ៨៦១ ។

កថាខណ្ឌទី ១ បញ្ជាក់អំពីលក្ខខណ្ឌដើម្បីបង្កើតអានុភាពដែលចែងថា ការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកមិនមានអានុភាពឡើយ ប្រសិនបើការចាត់ចែងនោះមិនធ្វើឡើង ដោយលិខិតយថាភូត និង មិនបានចុះបញ្ជីបន្ថែមអំពីហ៊ីប៉ូតែកនោះ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ដើម្បីតតាំងការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក ចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ជាអាទិ៍ ចាំបាច់ធ្វើការជូនដំណឹងទៅកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ឬ ទទួលការយល់ព្រមពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ច

ចម្បង ។ ការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក ត្រូវបានធ្វើឡើងរវាងម្ចាស់បំណុលដែលមានហ៊ីប៉ូតែក និង តតិយជន (ក្នុងករណីជាច្រើន ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត) ហើយអាចមានករណីច្រើនដែលអ្នកដែលទទួលបានបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ច ដូចជាកូនបំណុលដែលមាន កាតព្វកិច្ចចម្បង អ្នកធានា ជាអាទិ៍ ឬ អ្នកដែលទទួលបានបន្ទុកនូវហ៊ីប៉ូតែក មិនដឹងអំពីការចាត់ចែងនោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ បញ្ញត្តិនេះចែងអំពីក្នុងខ័ណ្ឌតាំងការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកចំពោះអ្នកទាំងនោះ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ត្រូវបានជូនដំណឹងអំពីការចាត់ចែង ហ៊ីប៉ូតែក ឬ ផ្តល់ការយល់ព្រមចំពោះការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក ប៉ុន្តែ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង បានសង កាតព្វកិច្ច ដោយគ្មានការយល់ព្រមពីអ្នកដែលទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក (ឧ. ម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ដែលទទួលបានអនុប្បទាននូវហ៊ីប៉ូតែក) កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងមិនអាចតតាំងការសងកាតព្វកិច្ចនោះ ចំពោះ អ្នកដែលទទួលបានផលប្រយោជន៍បានឡើយ ។ មាត្រានេះមានគោលបំណងការពារអ្នកដែលទទួលបានផលប្រយោជន៍ ពីការ ខូចខាតដែលមិនអាចព្យាករបាន ដោយសារការសងកាតព្វកិច្ចដោយកូនបំណុល ដោយគ្មានការដឹងមុនដោយអ្នកដែល ទទួលបានផលប្រយោជន៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៧៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៦៣._ លំដាប់នៃការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក

ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨៥៩ (ហ៊ីប៉ូតែកបន្ត) មាត្រា ៨៦០ (អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់នូវហ៊ីប៉ូតែក) និង មាត្រា ៨៦១ (អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់ និង ការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក) ខាងលើនេះ បើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក បានចាត់ចែង ហ៊ីប៉ូតែកសម្រាប់បុគ្គលច្រើននាក់ លំដាប់នៃសិទ្ធិរបស់បុគ្គលដែលទទួលបានផលប្រយោជន៍ ពីការចាត់ចែងនោះ ត្រូវអនុលោមទៅតាមពេលវេលានៃការចុះបញ្ជីបន្ថែមនៅក្នុងបញ្ជី ដែលចុះហ៊ីប៉ូតែកនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ប្រសិនបើមានបុគ្គលច្រើននាក់ទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក លំដាប់នៃសិទ្ធិរបស់ បុគ្គលទាំងនោះ ត្រូវសម្រេចដោយអនុលោមតាមពេលវេលានៃការចុះបញ្ជីបន្ថែមអំពីសិទ្ធិរបស់ខ្លួន នៅក្នុងបញ្ជីដែលចុះ ហ៊ីប៉ូតែក ។ បញ្ញត្តិនេះស្របតាមគោលការណ៍ទូទៅពាក់ព័ន្ធនឹងការចុះបញ្ជីអចលនវត្ថុ ដែលលំដាប់នៃសិទ្ធិត្រូវកំណត់តាម ពេលវេលានៃការចុះបញ្ជី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៣៧៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៦ ការរលត់នៃហ៊ីប៉ូតែក

(កំណត់)

ចំពោះការរលត់នៃហ៊ីប៉ូតែក ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនបានចែងអំពីប្រព័ន្ធនៃការសងដោយថ្លៃលក់ ដែលជានីតិវិធីដើម្បីជួយសម្រួលការរលត់នៃហ៊ីប៉ូតែក ដោយការទាមទាររបស់ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ហើយក្រៅពីប្រព័ន្ធនេះ តាមក្រុមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនបានចែងផងដែរអំពីប្រព័ន្ធវិសុទ្ធកម្ម (purge) ដែលជានីតិវិធីដើម្បីជួយសម្រួលការរលត់នៃហ៊ីប៉ូតែក ដោយតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ហ៊ីប៉ូតែក ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះប្រព័ន្ធវិសុទ្ធកម្ម មានបញ្ហាមួយចំនួន ដូចជាការដាក់បន្ទុកខ្លាំងលើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ហេតុដូច្នេះ ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុននោះត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មនៅឆ្នាំ ២០០៣ ដើម្បីបង្កើតប្រព័ន្ធនៃការទាមទារឱ្យរលត់ហ៊ីប៉ូតែក ជំនួសវិសុទ្ធកម្ម ។

ចំណែកឯក្រុមរដ្ឋប្បវេណីកម្ពុជាវិញ សម្រេចជ្រើសរើសយកប្រព័ន្ធនៃការសងដោយថ្លៃលក់តែប៉ុណ្ណោះ ហើយប្រព័ន្ធនៃការទាមទារឱ្យរលត់ហ៊ីប៉ូតែក ដោយតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ហ៊ីប៉ូតែក មិនត្រូវបានអនុម័តយកទេ ។ ប៉ុន្តែ តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ហ៊ីប៉ូតែក និង ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចរលត់ហ៊ីប៉ូតែកដោយសេរី តាមការព្រមព្រៀងគ្នាទៅវិញទៅមកបាន ។

កថាភាគទី ១ ការរលត់ដោយការទាមទារ

មាត្រា ៨៦៤.- ការសងដោយថ្លៃលក់

ក្នុងករណីដែលតតិយជនដែលទិញកម្មសិទ្ធិ សិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ ឬ ផលុបភោគ ចំពោះអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក បានសងថ្លៃលក់នោះទៅម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក តាមការទាមទាររបស់ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកហើយ ហ៊ីប៉ូតែកត្រូវរលត់សម្រាប់តតិយជននោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ហ៊ីប៉ូតែកនឹងត្រូវរលត់ ប្រសិនបើតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនៃអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក សងថ្លៃលក់អចលនវត្ថុដែលខ្លួនត្រូវបង់ដើម្បីធ្វើលទ្ធកម្មអចលនវត្ថុនោះ តាមការទាមទាររបស់ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ។ មានន័យថា ហ៊ីប៉ូតែកនឹងត្រូវរលត់ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកទាមទារឱ្យតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម សងថ្លៃលក់អចលនវត្ថុ ហើយតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនោះបានសងថ្លៃលក់តាមការទាមទារនោះ ។ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចតតាំងហ៊ីប៉ូតែកចំពោះតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែកបាន ប្រសិនបើបានចុះបញ្ជីហ៊ីប៉ូតែកនោះ ហេតុដូច្នេះ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកមិនចាំបាច់ត្រូវទាមទារឱ្យសងថ្លៃលក់ជានិច្ចកាលទេ ។ ហេតុដូច្នេះ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកអាចទាមទារឱ្យសងថ្លៃលក់បាន នៅពេលណាដែលខ្លួនយល់ឃើញថា អាចប្រមូលសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនបាន តាមការសងថ្លៃលក់នេះ ។

ក្នុងកាលៈទេសៈធម្មតា អចលនវត្ថុដែលដាក់ហ៊ីប៉ូតែក ត្រូវបានលក់ទិញ បន្ទាប់ពីរំលងហ៊ីប៉ូតែក និង លុបចោល ការចុះបញ្ជី (តាមការអនុវត្តជាក់ស្តែង អ្នកលក់ដែលជាកូនបំណុល យកប្រាក់ដែលទទួលពីអ្នកទិញ មកសងកាតព្វកិច្ច ក្នុងគោលបំណងដើម្បីរំលងហ៊ីប៉ូតែក) ។ ក្នុងករណីនេះ បញ្ហានៃការសងថ្លៃលក់ហ៊ីប៉ូតែកនេះ នឹងមិនកើតឡើងឡើយ ។ (មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៧៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

កថាភាគទី ២ ការរលត់ដោយអាជ្ញាយុកាល

មាត្រា ៨៦៥._ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់ហ៊ីប៉ូតែក

ហ៊ីប៉ូតែកមិនត្រូវរំលត់ដោយអាជ្ញាយុកាល ចំពោះកូនបំណុល និង អ្នកដែលបាន បង្កើតហ៊ីប៉ូតែកឡើយ ប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកនោះ មិនរំលត់ព្រមគ្នាទេ ។

(កំណត់)

ចំពោះអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់ហ៊ីប៉ូតែក មាត្រានេះចែងថា ហ៊ីប៉ូតែកមិនត្រូវរំលត់ដោយអាជ្ញាយុកាល ដោយ ឯករាជ្យពីសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកនោះឡើយ ។ មានន័យថា ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក បានធ្វើនីតិវិធីផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា (សូមមើលមាត្រា ៤៨៩) ទោះបីជា ម្ចាស់បំណុលមិនបានធ្វើនីតិវិធីផ្អាកអាជ្ញាយុកាលចំពោះហ៊ីប៉ូតែកក៏ដោយ ក៏ហ៊ីប៉ូតែកមិនត្រូវរំលត់ឡើយ ។ បញ្ញត្តិនេះមាន អត្ថប្រយោជន៍ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា មិនដូចគ្នានឹងអ្នកដែលទទួលបន្ទុកនូវ ហ៊ីប៉ូតែក (ឧ. កម្មសិទ្ធិករនៃដីដែលហ៊ីប៉ូតែកត្រូវបានបង្កើត ជាអាទិ៍) ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកគ្រាន់តែធ្វើ នីតិវិធីផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ចំពោះកូនបំណុលនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៦៦._ ការរំលត់ហ៊ីប៉ូតែកដោយលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែកដោយអាជ្ញា- យុកាល

ពេលដែលបុគ្គលក្រៅពីកូនបំណុល ឬ ក្រៅពីអ្នកដែលបានបង្កើតហ៊ីប៉ូតែក បាន កាន់កាប់អចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក ដោយមានលក្ខខណ្ឌចាំបាច់សម្រាប់អាជ្ញាយុកាលនៃការ ទទួលសិទ្ធិ ហ៊ីប៉ូតែកនោះត្រូវរំលត់ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះ

ករណីដែលតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៊ូតែកនោះ បានដឹងនៅពេលដែលខ្លួនបានធ្វើលទ្ធកម្មថា ហ៊ីប៊ូតែកត្រូវបានបង្កើតលើអចលនវត្ថុនោះ ។

(កំណត់)

វាក្យខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ហ៊ីប៊ូតែកត្រូវរលត់ ប្រសិនបើតតិយជនក្រៅពីកូនបំណុល ឬ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៊ូតែក បានបំពេញកិច្ចខ័ណ្ឌសម្រាប់អាជ្ញាយុកាលនៃលទ្ធកម្ម ចំពោះអចលនវត្ថុហ៊ីប៊ូតែក ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានរៀបចំឡើង ដោយសារលទ្ធកម្មនៃកម្មសិទ្ធិដោយអាជ្ញាយុកាល គឺមិនមែនជាលទ្ធកម្មបន្តទេ តែគឺជាលទ្ធកម្មកម្មសិទ្ធិដំបូង ។ មានន័យថា កម្មសិទ្ធិដែលត្រូវបានធ្វើលទ្ធកម្មដំបូង គឺជាកម្មសិទ្ធិពេញលេញដោយគ្មានបន្ទុក ។ ចំណែកដទៃទៀតនៃលទ្ធកម្មបន្ត ដូចជាលទ្ធកម្មកម្មសិទ្ធិតាមរយៈការលក់ទិញ អ្នកទិញធ្វើលទ្ធកម្មបន្តនូវកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកលក់ ហេតុដូច្នេះប្រសិនបើអ្នកទិញបានទិញដីដែលមានបន្ទុកហ៊ីប៊ូតែក អ្នកទិញនោះធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិដែលមានបន្ទុកហ៊ីប៊ូតែក ។ ម្យ៉ាងទៀត ហ៊ីប៊ូតែក គឺជាសិទ្ធិប្រក្សក្ស ហើយហ៊ីប៊ូតែកអាចត្រូវបានយកមកតតាំងចំពោះតតិយជននៅពេលចុះបញ្ជីហេតុដូច្នេះ ទោះបីជាអ្នកទិញមិនបានដឹងអំពីអត្ថិភាពនៃហ៊ីប៊ូតែកក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែក អាចអះអាងហ៊ីប៊ូតែករបស់ខ្លួន ចំពោះអ្នកទិញអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ហ៊ីប៊ូតែកបានដែរ ។ ប៉ុន្តែ អាចមានករណីដែលបុគ្គលដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មកម្មសិទ្ធិតាមរយៈការលក់ទិញ ឬ ប្រទានកម្ម ជាអាទិ៍ មិនអាចបញ្ជាក់អំពីមូលហេតុនៃលទ្ធកម្ម ហើយអះអាងអំពីលទ្ធកម្មកម្មសិទ្ធិដោយអាជ្ញាយុកាល ជំនួសការលក់ទិញ ឬ ប្រទានកម្ម ។ ដូច្នេះ វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះចែងយ៉ាងច្បាស់ថា ហ៊ីប៊ូតែកមិនត្រូវរលត់ទេ ប្រសិនបើតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុហ៊ីប៊ូតែក បានដឹងថា ហ៊ីប៊ូតែកត្រូវបានបង្កើតឡើងលើអចលនវត្ថុនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៧ ហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

មាត្រា ៨៦៧.- និយមន័យនៃហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

១- ហ៊ីប៊ូតែកអាចបង្កើតដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចមិនកំណត់ ដែលអាចកើតមានឡើងរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល ដោយសារការជួញដូរជានិរន្តរ៍ដែលមានប្រភេទជាកំណត់ ក្នុងកម្រិតនៃចំនួនអតិបរមាបាន ។ ហ៊ីប៊ូតែកបែបនេះ ត្រូវហៅថា ហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។

២-ចំពោះទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលមិនកំណត់ ដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែក ដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវកំណត់នៅក្នុងកិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីនិយមន័យនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ហើយបញ្ជាក់ថា ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត គឺជាប្រភេទមួយនៃហ៊ីប៉ូតែកដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង សម្រាប់គោលបំណងធានាសិទ្ធិលើបំណុលដែលកើតឡើង ពីការជួញដូរជានិរន្តរ៍ ក្នុងកម្រិតមួយជាក់លាក់ (កម្រិតនៃចំនួនទឹកប្រាក់ដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត ត្រូវហៅថា “ចំនួនអតិបរមា”) ។ ហ៊ីប៉ូតែកធម្មតា ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលដែល មានជាក់លាក់ (ទោះបីជាសិទ្ធិលើបំណុល និង ហ៊ីប៉ូតែកត្រូវបានបង្កើតដំណាលគ្នាក្នុងករណីជាច្រើន ដូចជាការខ្ចីប្រាក់ ដោយការបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកលើអចលនវត្ថុក៏ដោយ) ។ ប៉ុន្តែ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បី ធានាសិទ្ធិលើបំណុលដែលនឹងកើតឡើងនៅពេលអនាគតដែលកើតឡើងពីការជួញដូរជានិរន្តរ៍ (ជួនកាល ហៅថា “កិច្ច សន្យាមូលដ្ឋាន”) ។ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត គឺជាករណីលើកលែងនៃភាពបន្ទាប់បន្សំនៃសិទ្ធិប្រតិភោគ ប្រត្យក្ស (មាត្រា ៧៦៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ។

ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត នឹងកើត ឡើង និង រលត់ដោយការសង ជាអាទិ៍ ក្នុងដំណើរការជួញដូរជានិរន្តរ៍ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែតត្រូវបានអនុវត្ត (មានន័យថា ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវបានលក់ ហើយម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់) មានភាពចាំបាច់ត្រូវកំណត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលអាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព ពីប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់ អចលនវត្ថុនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។ ហេតុដូច្នេះ ដើម្បីអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត សិទ្ធិលើ បំណុលដែលអាចទទួលបានការសងជាអាទិភាពត្រូវតែកំណត់ឱ្យបានច្បាស់លាស់ ។ នីតិវិធីនេះហៅថា “ការកំណត់ប្រាក់ដើម ជាស្ថាពរ” ។ សិទ្ធិលើបំណុលដែលកើតឡើងក្រោយពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ នឹងមិនត្រូវបានធានា ដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតឡើយ ទោះបីជាសិទ្ធិលើបំណុលទាំងនោះ បានកើតឡើងពីការជួញដូរជានិរន្តរ៍ ដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតក៏ដោយ ។

ចំពោះការកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ មានបញ្ញត្តិក្នុងមាត្រាជាបន្តបន្ទាប់ (មាត្រា ៨៧១ មាត្រា ៨៨៤ និង មាត្រា ៨៨៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ។ នៅពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវបាន ចាត់ទុកដូចគ្នានឹងហ៊ីប៉ូតែកធម្មតាដែលបានបង្កើតឡើងដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលជាក់លាក់ដែរ ។

ដោយសារហ៊ីប៉ូតែកធម្មតាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលជាក់លាក់ ហ៊ីប៉ូតែកនេះត្រូវរលត់នៅពេល

ដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាត្រូវបានសង ។ ហេតុដូច្នេះ ប្រសិនបើមានតែហ៊ុំប៉ូតែកធម្មតា ក្នុងករណីដែល សហគ្រាសមួយខ្ចីលុយដដែលៗពីធនាគារក្នុងដំណើរការអាជីវកម្មរបស់ខ្លួន រៀងរាល់ពេលដែលសហគ្រាសនោះខ្ចីប្រាក់ សហគ្រាសនោះត្រូវបង្កើតហ៊ុំប៉ូតែកលើអចលនវត្ថុ ចុះបញ្ជីហ៊ុំប៉ូតែក និង លុបការចុះបញ្ជីហ៊ុំប៉ូតែកនៅពេលដែល សហគ្រាសបានសងបំណុលនីមួយៗ ។ នីតិវិធីនេះមានការពិបាក និង ស្មុគស្មាញដោយគ្មានមន្ទិលសង្ស័យ ។ ដូចគ្នានេះដែរ អាចមានករណីដែលសហគ្រាសនេះទទួលបាននូវហ៊ុំប៉ូតែកលំដាប់ទី ១ នៅពេលដែលធនាគារឱ្យប្រាក់កម្ចីលើកទី ១ ប៉ុន្តែ អាចទទួលបានទេហ៊ុំប៉ូតែកលំដាប់ទី ២ ឬ ទាបជាងនោះ ចំពោះប្រាក់កម្ចីនៅពេលបន្ទាប់ ។ ហេតុដូច្នេះ ក្នុងករណី ដែលសិទ្ធិលើបំណុលបានកើតឡើង និង រលត់ នៅពេលដែលសិទ្ធិលើបំណុលនោះត្រូវបានសងជាបន្តបន្ទាប់ ដោយសារ ការជួញដូរជានិរន្តរ៍នោះ ហ៊ុំប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចធានាសិទ្ធិលើបំណុលទាំងនេះ ដោយបង្កើតហ៊ុំប៉ូតែកតែ មួយប៉ុណ្ណោះនៅពេលនោះ ។ នៅក្នុងប្រទេសជប៉ុន ប្រភេទនៃហ៊ុំប៉ូតែកមានប្រភពចេញពីតម្រូវការក្នុងប្រតិបត្តិការជំនួញ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ហ៊ុំប៉ូតែកប្រភេទនេះមានក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៦៨.- ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា

ម្ចាស់បំណុលហ៊ុំប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចអនុវត្តហ៊ុំប៉ូតែកនោះ ក្នុង កម្រិតនៃចំនួនអតិបរមាបាន ចំពោះប្រាក់ដើមដែលបានកំណត់ជាស្ថាពរ ការប្រាក់ និង ធនលាភផ្សេង និង សំណងការខូចខាតទាំងអស់ដែលបានកើតឡើង ដោយសារការមិន អនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ុំប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។ ទំហំនៃ សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា មានន័យថា ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ុំប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត អាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពលើម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ។

ដោយសារសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា មិនទាន់កើតឡើងនៅពេលបង្កើតហ៊ុំប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត មានចាំបាច់ត្រូវកំណត់ជាមុននូវទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ក្នុងកម្រិតនៃចំនួនអតិបរមាដែលត្រូវបានធានា ដោយហ៊ុំប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។ កម្រិតនៃចំនួនអតិបរមា រួមមានមិនត្រឹមតែប្រាក់ដើមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងការប្រាក់ និង ធនលាភផ្សេងៗផងដែរ ។ ក្នុងករណីហ៊ុំប៉ូតែកធម្មតា ចំនួនប្រាក់ដើមនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែល ត្រូវបានធានា ត្រូវបានកំណត់រួចជាស្រេចនៅពេលបង្កើតហ៊ុំប៉ូតែក ប៉ុន្តែ សិទ្ធិក្នុងការទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព អាចអនុវត្តបានចំពោះតែប្រាក់ដើម និង ការប្រាក់ ឬ ធនលាភផ្សេងៗ ដែលដល់កំណត់ពេលសម្រាប់អំឡុងពេល ២ ឆ្នាំ

ចុងក្រោយប៉ុណ្ណោះ (មាត្រា ៨៥២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ។ ការប្រាក់ និង ប្រាក់សំណងការខូចខាត ក្រៅពីទំហំនេះ មិនត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងករណីនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ម្ចាស់បំណុល ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព ចំពោះការប្រាក់ និង ប្រាក់សំណងការខូចខាត ទាំងអស់ ដោយគ្មានកម្រិតអំឡុងពេល ២ ឆ្នាំ ចុងក្រោយទេ ប៉ុន្តែ ចំនួនប្រាក់ដើម និង ការប្រាក់ និង ប្រាក់សំណង ការខូចខាតនោះ ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមចំនួនអតិបរមា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៦៩._ ការកែប្រែទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា

១-ក្នុងចន្លោះពេលទៅទល់នឹងពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ភាគី នៃកិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចកែប្រែទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុល ដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត តាមការព្រមព្រៀងបាន ។

២-ដើម្បីធ្វើការកែប្រែដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ពុំចាំបាច់ ទទួលបានការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែលមានអាទិភាពទាបជាង និង តតិយជន ឯទៀតឡើយ ។

៣-ការកែប្រែដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវចុះបញ្ជីនៅ មុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ភាគីនៃកិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចកែប្រែទំហំ នៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត តាមការព្រមព្រៀងបាន មុនពេលដែល ប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ។ កថាខណ្ឌនេះអាចអនុវត្ត ចំពោះករណីដែលទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ត្រូវបានកែប្រែ ដោយសារការកែប្រែខ្លឹមសារនៃការជួញដូរជានិរន្តរ៍ ។ ប៉ុន្តែ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវបាន ចាត់ទុកដូចគ្នានឹងហ៊ីប៉ូតែកធម្មតា នៅពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហេតុដូច្នេះ ក្រោយពេលនោះ ទំហំនៃ សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត មិនអាចកែប្រែបានទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ក្នុងករណីដែលរៀបរាប់ខាងលើនេះ ពុំចាំបាច់ទទួលបានការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែក ដែលមានអាទិភាពទាបជាងទេ ។ ការកំណត់បែបនេះ ពីព្រោះតែម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដែលមានអាទិភាពទាបជាង គួរ តែត្រៀមខ្លួនជាស្រេចថា ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវមានអាទិភាព ក្នុងទំហំនៃចំនួនអតិបរមា

នៃហ៊ីប៉ូតេកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ហើយមិនត្រូវទទួលរងការខូចខាតណាមួយទេ បើទោះបីជាមានការកែប្រែទំហំនៃ សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតេកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែលមានអាទិភាពខ្ពស់ជាងក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកែប្រែចំនួនអតិបរមា (ជាពិសេស ការកើនឡើងនូវចំនួនទឹកប្រាក់) អាចធ្វើឱ្យម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដែល មានអាទិភាពទាបជាង ខូចខាតផលប្រយោជន៍ ។ ហេតុដូច្នេះ មាត្រាបន្ទាប់ចែងថា ការកែប្រែចំនួនអតិបរមា តម្រូវឱ្យ មានការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដែលមានអាទិភាពទាបជាង ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ការកែប្រែទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា តម្រូវឱ្យមានការចុះបញ្ជី នៅមុនពេល ប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៧០.- ការកែប្រែចំនួនអតិបរមា

១-ភាគីនៃកិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចកែប្រែចំនួន អតិបរមានៃហ៊ីប៉ូតេកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត តាមការព្រមព្រៀងបាន ។

២-ដើម្បីធ្វើការកែប្រែដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវ ទទួលការយល់ព្រមពីសំណាក់ជនដែលមានទំនាក់ទំនងនឹងផលប្រយោជន៍ ។

៣-ការកែប្រែដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ពុំអាចតតាំងជា មួយនឹងតតិយជនក្រៅពីជនដែលបានយល់ព្រមតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ ឡើយ បើមិនបានចុះបញ្ជី ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ភាគីនៃកិច្ចសន្យាបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចកែប្រែចំនួនអតិបរមានៃសិទ្ធិលើ បំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតេកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតបាន ហើយមាត្រានេះក៏បានចែងអំពីនីតិវិធីនៃការកែ ប្រែដែរ ។ ប៉ុន្តែ ការកែប្រែចំនួនអតិបរមា អាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់តតិយជន ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ការកែ ប្រែនេះ ចាំបាច់ត្រូវទទួលការយល់ព្រមពីសំណាក់ជនដែលមានទំនាក់ទំនងនឹងផលប្រយោជន៍ ។ ជនដែលមានទំនាក់ទំនង នឹងផលប្រយោជន៍ ក្នុងករណីដែលកើនឡើងនូវចំនួនអតិបរមា រួមមានម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដែលមានអាទិភាពទាបជាង និង ម្ចាស់បំណុលដែលបានរឹបអូសអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតេក ជាអាទិ៍ ចំណែកក្នុងករណីដែលបន្ថយចំនួនអតិបរមា ជនដែល មានទំនាក់ទំនងនឹងផលប្រយោជន៍ មានដូចជាម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកបន្ត (មាត្រា ៨៥៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ជាអាទិ៍ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ការកែប្រែដែលចំនួនអតិបរមា ពុំអាចតតាំងជាមួយនឹងតតិយជនក្រៅពីជនដែលបានយល់ ព្រមតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ ឡើយ បើមិនបានចុះបញ្ជី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៨៧១.- កាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ

១-ចំពោះប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចកំណត់កាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមនោះត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហើយក៏អាចប្តូរ កាលបរិច្ឆេទដែលត្រូវបានកំណត់រួចហើយនោះបានដែរ ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៨៦៩ (ការកែប្រែទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែល ត្រូវបានធានា) ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលបាន កំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ។

៣-កាលបរិច្ឆេទដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវស្ថិតនៅ ក្នុងអំឡុងពេល ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលបានកំណត់ ឬ ប្តូរកាលបរិច្ឆេទនោះ ។

៤-ចំពោះការប្តូរកាលបរិច្ឆេទដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវចុះបញ្ជីនៅមុនកាលបរិច្ឆេទនោះ ។

(កំណត់)

១. កាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ

ដូចដែលបានបង្ហាញខាងលើ (សូមមើលសេចក្តីកំណត់នៃមាត្រា ៨៦៧) ការកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ គឺជាការ ចាំបាច់ដើម្បីអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា ភាគីពាក់ព័ន្ធអាចកំណត់ កាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ជាមុន តាមការព្រមព្រៀងបាន (កាលបរិច្ឆេទមិនចាំបាច់ដូចគ្នានឹង កាលបរិច្ឆេទដើម្បីបញ្ចប់ការជួញដូរជានិរន្តរ៍ ដែលជាមូលដ្ឋាននៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតទេ) ។ ជាការពិត ណាស់ ភាគីពាក់ព័ន្ធក៏អាចបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដោយមិនកំណត់កាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមត្រូវបាន កំណត់ជាស្ថាពរបានដែរ ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រាក់ដើមនឹងត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ តាមការទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើម ឬ នៅពេលដែលមូលហេតុជាក់លាក់កើតឡើង (មាត្រា ៨៨៤ និង មាត្រា ៨៨៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ។ ក្នុងករណីដែល ភាគីកំណត់កាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ តាមការព្រមព្រៀង កាលបរិច្ឆេទនោះត្រូវស្ថិតនៅក្នុង អំឡុងពេល ៥ ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលបានកំណត់កាលបរិច្ឆេទនោះ (កថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រានេះ) ។ គោលបំណង នៃកថាខណ្ឌនេះ គឺដើម្បីជៀសវាងការចងបន្ទុករយៈពេលយូរពេក ។

២. ការប្តូរកាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ

កាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ដែលត្រូវបានកំណត់ដោយភាគី អាចប្តូរបានតាមការព្រមព្រៀង ។
ក្នុងករណីនេះ កាលបរិច្ឆេទដែលបានប្តូរនោះក៏ត្រូវស្ថិតនៅក្នុងអំឡុងពេល ៥ ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលបានប្តូរកាលបរិច្ឆេទ
នោះដែរ ។ នៅពេលប្តូរកាលបរិច្ឆេទដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ភាគីពាក់ព័ន្ធត្រូវចុះបញ្ជីនៅមុនកាលបរិច្ឆេទ
ដើមដែលបានប្តូរនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៧២.- អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ឬ ការទទួលកាតព្វកិច្ច

១-ជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិលើបំណុលពីម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានា
បំណុលអណ្តែត នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ពុំអាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែក
ដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលនោះបានឡើយ ។ ជនដែលបានសង
ដើម្បីកូនបំណុល ឬ ជំនួសកូនបំណុល នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ
ក៏ពុំអាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដោយឧបាទេសកម្មដោយការសង
បានឡើយ ។

២-បើមានការទទួលកាតព្វកិច្ចមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ម្ចាស់
បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ពុំអាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល
អណ្តែតនោះ ចំពោះកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកទទួលបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ភាពទៅជាមួយគ្នាដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាលក្ខណៈទូទៅនៃប្រតិភោគ (នៅពេលសិទ្ធិលើ
បំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយប្រតិភោគត្រូវបានផ្ទេរ ប្រតិភោគនោះក៏ត្រូវបានផ្ទេរដែរ) មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់
ចំពោះហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតឡើយ ។ ភាពទៅជាមួយគ្នាត្រូវបានបដិសេធ សម្រាប់ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានា
បំណុលអណ្តែត ដើម្បីជៀសវាងបង្កទំនាក់ទំនងស្មុគស្មាញក្នុងចំណោមភាគីដែលពាក់ព័ន្ធ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន នៅមុនពេលដែល
ប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ អនុប្បទានិកនៃសិទ្ធិលើបំណុលនោះ មិនអាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត
បានឡើយ ។ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកធម្មតា ត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែក
ត្រូវបានផ្ទេរទៅអនុប្បទានិកជាមួយគ្នានឹងសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា (ហៅថា ភាពទៅជាមួយគ្នា) ហើយជា
គោលការណ៍ អនុប្បទានិកនៃសិទ្ធិលើបំណុល អាចអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកបាន (ប៉ុន្តែ ភាគីនៃអនុប្បទាននៃសិទ្ធិលើបំណុល

អាចបែងចែកសិទ្ធិលើបំណុល ចេញពីហ៊ីប៉ូតែក ហើយធ្វើអនុប្បទានតែសិទ្ធិលើបំណុលប៉ុណ្ណោះ តាមការព្រមព្រៀងបាន) ។
កថាខណ្ឌនេះចែងថា ភាពទៅជាមួយគ្នានឹងមិនអាចទទួលយកបានទេ ក្នុងករណីនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។

បន្ថែមពីនេះ ក្នុងករណីដែលតតិយជនក្រៅពីកូនបំណុលនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា សងកាតព្វកិច្ច នៅមុនពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហើយធ្វើឧបាទេសកម្មចំពោះម្ចាស់បំណុល (ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត) (មាត្រា ៤៥៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) តតិយជននោះក៏មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្តហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតបានឡើយ ។ ការកំណត់បែបនេះ ពីព្រោះតែឧបាទេសិកដោយការសង ស្ថិតនៅក្នុងឋានៈសារធាតុ ដូចគ្នានឹងអនុប្បទាននៃសិទ្ធិលើបំណុល ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រសិនបើតតិយជនបានក្លាយជាកូនបំណុលនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ដោយទទួលកាតព្វកិច្ច នៅមុនពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត មិនអាចអនុវត្តចំពោះកាតព្វកិច្ចរបស់តតិយជនដែលទទួលកាតព្វកិច្ចបានឡើយ ។ ការកំណត់បែបនេះ ពីព្រោះតែបុគ្គលដែលទទួលកាតព្វកិច្ច មានឋានៈដូចគ្នានឹងតតិយជនដែលសងកាតព្វកិច្ចជំនួសកូនបំណុល ។ កថាខណ្ឌនេះអនុវត្តចំពោះការទទួលកាតព្វកិច្ចដែលឱ្យកូនបំណុលដើមរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចផង (កូនបំណុលដើមរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច) ការទទួលកាតព្វកិច្ចដណ្តាលគ្នាផង (កូនបំណុលដើមមិនរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ហើយបន្តទទួលបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចជាមួយគ្នានឹងបុគ្គលដែលបានទទួលកាតព្វកិច្ចនោះ) ។

ដូចដែលបានបង្ហាញខាងលើ ករណីដែលភាពទៅជាមួយគ្នាមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ គឺជាករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន និង កាតព្វកិច្ចត្រូវបានទទួល នៅមុនពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាត្រូវបានបញ្ជាក់ឱ្យបានច្បាស់ ហេតុដូច្នេះ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតក្រោយពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ មានភាពទៅជាមួយគ្នា ដូចហ៊ីប៉ូតែកធម្មតា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ។

មាត្រា ៨៧៣._ សន្តតិកម្មពីម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ កូនបំណុល

១-បើសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើមចំពោះម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះ ត្រូវធានានូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានអត្ថិភាពនៅពេលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ។ ម្យ៉ាងទៀត ហ៊ីប៉ូតែកនោះត្រូវធានានូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលនឹងត្រូវបានធ្វើលទ្ធកម្ម

នៅក្រោយពេលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ដោយសន្តតិជនដែលត្រូវបានកំណត់តាមការ ព្រមព្រៀងរវាងសន្តតិជន និង អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។

២-បើសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើមចំពោះកូនបំណុល នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបាន កំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះ ត្រូវធានានូវកាតព្វកិច្ចដែល មានអត្ថិភាពនៅពេលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ។ ម្យ៉ាងទៀត ហ៊ីប៉ូតែកនោះ ត្រូវធានានូវ កាតព្វកិច្ចដែលនឹងត្រូវបានទទួលបន្ទុក នៅក្រោយពេលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ដោយ សន្តតិជនដែលត្រូវបានកំណត់តាមការព្រមព្រៀងរវាងម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានា បំណុលអណ្តែត និង អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។

៣-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៨៦៩ (ការកែប្រែទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែល ត្រូវបានធានា) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលធ្វើការ ព្រមព្រៀងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើនេះ ។

៤-ចំពោះការព្រមព្រៀងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើ នេះ បើមិនបានចុះបញ្ជីក្នុងអំឡុងពេល ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ ក្រោយពេលសន្តតិកម្មបាន ចាប់ផ្តើមទេ ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានា ត្រូវចាត់ទុកថា បានកំណត់ជាស្ថាពរ នៅពេល សន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ។

(កំណត់)

មាត្រានេះពាក់ព័ន្ធនឹងប្រតិបត្តិការនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បី ធានាបំណុលអណ្តែត ឬ កូនបំណុលបានទទួលមរណភាព ហើយសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើមចំពោះជននោះ មុនពេលការកំណត់ ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានទទួលមរណភាព ហើយ សន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះ នឹងត្រូវធានាសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានអត្ថិភាព នៅពេល ដែលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ។ កថាខណ្ឌនេះចែងផងដែរថា ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះត្រូវធានានូវសិទ្ធិ លើបំណុលដែលនឹងត្រូវបានធ្វើលទ្ធកម្ម នៅក្រោយពេលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ដោយសន្តតិជនដែលត្រូវបានកំណត់ (ឧទាហរណ៍ សន្តតិជនដែលទទួលបន្ទុកជំនួញជានិរន្តរ៍) តាមការព្រមព្រៀងរវាងសន្តតិជន (ត្រូវបានបកស្រាយថាជា សហសន្តតិជនទាំងអស់) និង អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ក្នុងករណីដែលអ្នកដែលបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានទទួលមរណភាព

ហើយសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះ នឹងត្រូវធានានូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានអត្ថិភាព នៅពេលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ។ កថាខណ្ឌនេះចែងផងដែរថា ហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះត្រូវធានានូវ សិទ្ធិលើបំណុលដែលនឹងត្រូវបានធ្វើលទ្ធកម្ម នៅក្រោយពេលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ដោយសន្តតិជនដែលត្រូវបានកំណត់ (ឧទាហរណ៍ សន្តតិជនដែលទទួលបន្ទុកជំនួញជានិរន្តរ៍) តាមការព្រមព្រៀងរវាងម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត និង សន្តតិជន (ត្រូវបានបកស្រាយថាជា សហសន្តតិជនទាំងអស់) ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៨៦៩ ស្តីពីការកែប្រែទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបាន ធានា ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ មានន័យថា ការព្រមព្រៀងទាំងនេះមិនចាំបាច់ទទួលបានការយល់ព្រមពីតតិយជន ទេ ។

កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងថា កិច្ចព្រមព្រៀងទាំងនេះត្រូវឱ្យមានការចុះបញ្ជីក្នុងអំឡុងពេល ៦ ខែ ហើយប្រសិនបើ កិច្ចព្រមព្រៀងទាំងនេះមិនបានចុះបញ្ជីក្នុងអំឡុងពេល ៦ ខែ ទេ ប្រាក់ដើមត្រូវចាត់ទុកថា ត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ នៅពេលសន្តតិកម្មបានចាប់ផ្តើម ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៧៤.- ការរួមបញ្ចូលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ កូន បំណុល

១-បើមានការរួមបញ្ចូលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែល ជានីតិបុគ្គល នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត ត្រូវធានានូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានអត្ថិភាពនៅពេលរួមបញ្ចូល ហើយក្រៅពី នោះ ត្រូវធានានូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលនឹងត្រូវបានធ្វើលទ្ធកម្មនៅក្រោយការរួមបញ្ចូល ដោយនីតិបុគ្គលដែលបន្តអត្ថិភាពក្រោយការរួមបញ្ចូល ឬ នីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបង្កើត ឡើងដោយការរួមបញ្ចូល ។

២-បើមានការរួមបញ្ចូលកូនបំណុលដែលជានីតិបុគ្គល នៅមុនពេលប្រាក់ដើម ត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៊ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវធានានូវកាតព្វកិច្ច ដែលមានអត្ថិភាពនៅពេលរួមបញ្ចូល ហើយក្រៅពីនោះ ត្រូវធានានូវកាតព្វកិច្ចដែលនឹង ត្រូវទទួលបន្ទុកនៅក្រោយការរួមបញ្ចូល ដោយនីតិបុគ្គលដែលបន្តអត្ថិភាពក្រោយការរួម បញ្ចូល ឬ នីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការរួមបញ្ចូល ។

៣-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើនេះ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានាជាស្ថាពរបាន ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ ហើយកូនបំណុលនោះ ជាអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីធានាបំណុលអណ្តែត ។

៤-បើមានការទាមទារដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ ខាងលើនេះ ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានា ត្រូវចាត់ទុកថា បានកំណត់ជាស្ថាពរនៅពេលរួមបញ្ចូល ។

៥-ការទាមទារដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ ខាងលើនេះ មិនអាចធ្វើបានឡើយ បើអំឡុងពេល ២ (ពីរ) សប្តាហ៍ បានកន្លងហួស គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីធានាបំណុលអណ្តែត បានដឹងអំពីការរួមបញ្ចូលនោះ ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលអំឡុងពេល ១ (មួយ) ខែ បានកន្លងហួស គិតចាប់ពីថ្ងៃរួមបញ្ចូល ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការរួមបញ្ចូលគ្នារបស់នីតិបុគ្គល មុនការកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេមីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ កូនបំណុល គឺជានីតិបុគ្គល ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើនីតិបុគ្គលពីរ រួមបញ្ចូលគ្នាទៅជានីតិបុគ្គលតែមួយ ករណីនេះត្រូវបានបកស្រាយថា នីតិបុគ្គលក្រោយការរួមបញ្ចូលនោះ នឹងត្រូវទទួលបន្ទុកដោយសាកលនូវសិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ច របស់នីតិបុគ្គលពីរដំបូង ។ បានសេចក្តីថា នីតិបុគ្គលធ្វើត្រូវបានចាត់ទុកថា មាននីតិបុគ្គលិកលក្ខណៈដូចគ្នានឹងនីតិបុគ្គលពីរដំបូងដែរ ។ ក្នុងន័យនេះ ការរួមបញ្ចូលនីតិបុគ្គលមានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នានឹងសន្តតិកម្ម ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីករណីនៃការរួមបញ្ចូលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេមីធានាបំណុលអណ្តែត ។ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេមីធានាបំណុលអណ្តែតដែលជានីតិបុគ្គលមួយ រួមបញ្ចូលជាមួយនីតិបុគ្គលមួយទៀត នៅមុនពេលដែលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៉ូតេកដេមីធានាបំណុលអណ្តែត នឹងត្រូវធានាសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានអត្ថិភាពនៅពេលរួមបញ្ចូល ព្រមទាំងសិទ្ធិលើបំណុលដែលនីតិបុគ្គលដែលបន្តអត្ថិភាពក្រោយការរួមបញ្ចូល ឬ នីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបង្កើតដោយការរួមបញ្ចូល នឹងធ្វើលទ្ធកម្ម នៅក្រោយការរួមបញ្ចូលផងដែរ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីការរួមបញ្ចូលនៃកូនបំណុល ។ ប្រសិនបើមានការរួមបញ្ចូលកូនបំណុលដែលជានីតិបុគ្គលនៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៉ូតេកដេមីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវធានានូវកាតព្វកិច្ចដែលមាន

អត្ថិភាព នៅពេលរួមបញ្ចូល ព្រមទាំងកាតព្វកិច្ចដែលនីតិបុគ្គលដែលបន្តអត្ថិភាពក្រោយការរួមបញ្ចូល ឬ នីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបង្កើតដោយការរួមបញ្ចូល នឹងត្រូវទទួលបានបន្ត នៅក្រោយការរួមបញ្ចូល ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ក្នុងករណីខាងលើនេះ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេម្សីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ជាស្ថាពរនូវប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានាបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើកូនបំណុលដែលត្រូវបានរួមបញ្ចូល ជាអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេម្សីធានាបំណុលអណ្តែត (ក្នុងករណីច្រើន កូនបំណុលគឺជាអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេក) បុគ្គលនោះមិនអាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរបានឡើយ ។

កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងថា ប្រសិនបើមានការទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរដូចនៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ ខាងលើនេះ ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានា ត្រូវចាត់ទុកថា បានកំណត់នៅពេលរួមបញ្ចូល ។

កថាខណ្ឌទី ៥ ចែងថា ការទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរដូចនៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ ខាងលើនេះ ត្រូវធ្វើឡើងក្នុងអំឡុងពេល ២ សប្តាហ៍ គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេម្សីធានាបំណុលអណ្តែត បានដឹងអំពីការរួមបញ្ចូលនោះ ហើយមិនអាចធ្វើបានឡើយ បើអំឡុងពេល ២ សប្តាហ៍ បានកន្លងហួស ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើអំឡុងពេល ១ ខែ បានកន្លងហួស គិតចាប់ពីថ្ងៃរួមបញ្ចូល អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេម្សីធានាបំណុលអណ្តែត មិនអាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរបានឡើយ ទោះបីជាមិនបានដឹងអំពីការរួមបញ្ចូលក៏ដោយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនួស

មាត្រា ៨៧៥.- ការបំបែកម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេម្សីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ កូនបំណុល

១-បើមានការបំបែកម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេម្សីធានាបំណុលអណ្តែតដែលជានីតិបុគ្គល នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៉ូតេកដេម្សីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវធានានូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានអត្ថិភាពនៅពេលបំបែក ហើយក្រៅពីនោះ ត្រូវធានានូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលនឹងត្រូវបានធ្វើលទ្ធកម្មនៅក្រោយការបំបែក ដោយនីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបំបែក និង នីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបំបែក ឬ ដោយនីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបំបែក និង នីតិបុគ្គលដែលទទួលបានបន្តអាជីវកម្ម ។

២-បើមានការបំបែកកូនបំណុលដែលជានីតិបុគ្គល នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ហ៊ីប៉ូតេកដេម្សីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវធានានូវកាតព្វកិច្ចដែលមានអត្ថិភាពនៅពេលបំបែក ហើយក្រៅពីនោះ ត្រូវធានានូវកាតព្វកិច្ចដែលនឹងត្រូវទទួលបានបន្ត

នៅក្រោយការបំបែក ដោយនីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបំបែក និង នីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការបំបែក ឬ ដោយនីតិបុគ្គលដែលត្រូវបានបំបែក និង នីតិបុគ្គលដែលទទួលបន្ទុកអាជីវកម្ម ។

៣-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ៣ ទី ៤ និង ទី ៥ នៃមាត្រា ៨៧៤ (ការរួមបញ្ចូលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ កូនបំណុល) ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះបញ្ញត្តិដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ នៃមាត្រានេះ ។

(កំណត់)

ផ្ទុយពីមាត្រាមុន មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ កូនបំណុល គឺជានីតិបុគ្គល ហើយនីតិបុគ្គលនេះត្រូវបានបំបែក មុនពេលកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ។ ដូចជាក្នុងករណីការរួមបញ្ចូលនៃនីតិបុគ្គលដែរ នីតិបុគ្គលទាំងពីរក្រោយការបំបែកពិត្នានឹងត្រូវទទួលបន្ទុកដោយសាកលនូវសិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ចរបស់នីតិបុគ្គលដំបូង ហើយត្រូវបានចាត់ទុកថា មាននីតិបុគ្គលិកលក្ខណៈដូចគ្នា ។

ជាធម្មតា ទោះបីជានីតិបុគ្គលត្រូវបានបំបែកក៏ដោយ ក៏ការជួញដូរជានិរន្តរ៍ដែលនីតិបុគ្គលដើមបានធ្វើ នឹងត្រូវទទួលបន្ទុកដោយនីតិបុគ្គលថ្មីដែរ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះចែងថា ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវធានាសិទ្ធិលើបំណុល (កាតព្វកិច្ច) ដែលកើតឡើងក្រោយការបំបែក (កថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២) ហើយអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត (លើកលែងតែករណីដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកជាកូនបំណុល) អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរបាន (ការយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរនៃកថាខណ្ឌទី ៣ និង កថាខណ្ឌទី ៤ នៃមាត្រាមុន ដោយយោងតាមកថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រានេះ) ។ ចំពោះនីតិវិធីចុះបញ្ជី ក៏ដូចគ្នានឹងករណីនៃការរួមបញ្ចូល (ការយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរនៃកថាខណ្ឌទី ៥ នៃមាត្រាមុន ដោយយោងតាមកថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រានេះ) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៧៦._ ការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

១-នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត មិនអាចធ្វើការចាត់ចែងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៨៦០ (អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់នូវហ៊ីប៉ូតែក) ឬ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៨៦១ (អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់ និង ការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក) ខាងលើនេះឡើយ ។

ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនរារាំងក្នុងការធ្វើការចាត់ចែងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៨៥៩ (ហ៊ីប៉ូតែកបន្ត) នៃក្រមនេះឡើយ ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រា ៨៦២ (អានុភាពនៃការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែក) នៃក្រមនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះការសងដែលបានធ្វើឡើងមុនពេលប្រាក់ ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ នៅក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ កថាខណ្ឌ ទី ១ នៃមាត្រានេះ ។

(កំណត់)

ជាមួយមាត្រា ៨៧៧ និង មាត្រា ៨៧៨ មាត្រានេះចែងអំពីការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។ ដូចដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៨៥៩ មាត្រា ៨៦៩ និង មាត្រា ៨៦១ ការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកធម្មតា ត្រូវបានទទួល ស្គាល់យ៉ាងទូលំទូលាយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចំពោះការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត មាត្រានេះ និង មាត្រា ៨៧៧ បានទទួលស្គាល់តែហ៊ីប៉ូតែកបន្ត និង អនុប្បទានប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការចាត់ចែងផ្សេងទៀត (ឧទាហរណ៍ អនុប្បទានលំដាប់ ជាអាទិ៍) ទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រា ៨៦២ ទាក់ទងនឹងការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកធម្មតា មិនត្រូវ យកមកអនុវត្តចំពោះហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតឡើយ ប្រសិនបើត្រូវបានធ្វើហ៊ីប៉ូតែកបន្ត ។ មានន័យថា ទោះបី ជាម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានធ្វើហ៊ីប៉ូតែកបន្តនូវហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតរបស់ខ្លួន ក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចសងកាតព្វកិច្ចបានដែរ ។ ចំពោះការសងកាតព្វកិច្ចនេះ កាតព្វកិច្ចនឹងត្រូវរលត់ ដោយគ្មានការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកបន្តឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៧៧.- អនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

១-នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បី ធានាបំណុលអណ្តែត អាចធ្វើអនុប្បទាននូវហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះ ដោយ ទទួលការយល់ព្រមពីអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតបាន ។

២-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចបែងចែកហ៊ីប៉ូតែកដើម្បី ធានាបំណុលអណ្តែតនោះជាពីរផ្នែក ហើយអាចធ្វើអនុប្បទានផ្នែកណាមួយ ដោយយោង តាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រសិនបើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានា

បំណុលអណ្តែតនោះ ជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិរបស់តតិយជន សិទ្ធិរបស់តតិយជននោះ ត្រូវរលត់ ចំពោះផ្នែកនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដែលត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន ។

៣-ដើម្បីធ្វើអនុប្បទានដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ ម្ចាស់ បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវទទួលការយល់ព្រមពីតតិយជនដែលបាន កំណត់នៅក្នុងវាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ២ ដដែលនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចធ្វើអនុប្បទាននូវហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានា បំណុលអណ្តែតទាំងមូល ដោយបំបែកចេញពីសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាបាន នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ ជាស្ថាពរ ដោយទទួលការយល់ព្រមពីអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត (ឬ តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម ក្នុងករណីដែលអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានទៅតតិយជន) ។ អនុប្បទានិកអាច ប្រើប្រាស់តម្លៃប្រតិភោគនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដោយការផ្លាស់ប្តូរទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបាន ធានា (មាត្រា ៨៦៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ជាអាទិ៍ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ទទួលស្គាល់ការបែងចែកហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតជាពីរ ហើយធ្វើអនុប្បទានណាមួយ ។ ក្នុងករណីនេះ កថាខណ្ឌនេះចែងថា ប្រសិនបើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត គឺជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិផ្សេងទៀត (ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីហ៊ីប៉ូតែកបន្ត) សិទ្ធិរបស់តតិយជន ត្រូវរលត់ ចំពោះផ្នែកនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដែលត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន ។

គួរបកស្រាយថា អនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតទាំងមូល និង អនុប្បទានមួយផ្នែកនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បី ធានាបំណុលអណ្តែត មិនអាចតាំងចំពោះតតិយជនបានទេ ប្រសិនបើអនុប្បទាននោះមិនបានចុះបញ្ជី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៧៨._ អនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយផ្នែក

នៅមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានា បំណុលអណ្តែត អាចធ្វើអនុប្បទាននូវហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយផ្នែក ដោយ ទទួលការយល់ព្រមពីអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ហើយអាចធ្វើជា ម្ចាស់សិទ្ធិរួមជាមួយអនុប្បទានិកបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយផ្នែក ។ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រាមុនចែងអំពីការបែងចែកហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយទៅជាពីរផ្នែក ហើយអនុប្បទានមួយផ្នែក ដូច្នេះ ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែលបានបែងចែកទាំងពីរ នឹងត្រូវខុសគ្នា និង ឯករាជ្យពីគ្នា ។ ផ្ទុយទៅវិញ មាត្រានេះទទួលស្គាល់អនុប្បទានមួយផ្នែកនៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយ ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតពីរនាក់ បានធ្វើជាម្ចាស់រួមគ្នាលើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយ និង ប្រើប្រាស់ហ៊ីប៉ូតែកនោះរួមគ្នា ។ ទំនាក់ទំនងនៃសិទ្ធិរួមនេះ ត្រូវបានចែងក្នុងមាត្រា ៨៧៩ ខាងក្រោម ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៧៩.- សិទ្ធិរួមលើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

១-ម្ចាស់សិទ្ធិរួមលើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវទទួលនូវការសងតាមសមាមាត្រនៃសិទ្ធិលើបំណុលនីមួយៗ ។ ប៉ុន្តែ បើកំណត់ចំណែកភាគផ្សេងពីករណីខាងលើមុនពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ឬ បើកំណត់ថា ជនណាម្នាក់អាចទទួលការសង ដោយមានអាទិភាពជាងជនដទៃទៀត ត្រូវអនុលោមតាមការកំណត់នោះ ។

២-ម្ចាស់សិទ្ធិរួមលើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចធ្វើអនុប្បទាននូវសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៨៧៧ (អនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត) ខាងលើនេះ ដោយទទួលការយល់ព្រមពីម្ចាស់សិទ្ធិរួមដទៃទៀត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំនាក់ទំនងក្នុងចំណោមភាគីពីរ ឬ ច្រើន ដែលជាម្ចាស់សិទ្ធិរួមលើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយ ។ សភាពនៃសិទ្ធិរួមលើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយបានកើតឡើងមិនគ្រាន់តែក្នុងករណីនៃអនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយផ្នែកដែលបានចែងក្នុងមាត្រាមុនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងកើតឡើងផងដែរ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលភាគីជាច្រើនធ្វើលក្ខន្តិកៈម្នាក់លើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយ និង នៅពេលដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយបានទទួលមរណភាព ហើយសហសន្តតិជនជាច្រើនទទួលបន្ទុកហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត (ប៉ុន្តែ សូមមើលមាត្រា ៨៧៣) ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ជាគោលការណ៍ ម្ចាស់សិទ្ធិរួមម្នាក់ៗ អាចទទួលការសងដោយមានអាទិភាពបាន ក្នុងកម្រិតអតិបរមា តាមសមាមាត្រនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលខ្លួនមាន ។ ឧទាហរណ៍ យើងសន្មតថា A និង B ជាម្ចាស់សិទ្ធិរួមលើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយដែលមានចំនួនអតិបរមា ១០០.០០០ រៀល ហើយចំនួននៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់

A នៅពេលចែកចំណែក គឺ ៣០,០០០ រៀល និង ចំនួននៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ B នៅពេលចែកចំណែក គឺ ១២០,០០០ រៀល ។ ក្នុងករណីនេះ A អាចទទួលបានការសងចំនួន ២០,០០០ រៀល ហើយ B អាចទទួលបាននូវ ៨០,០០០ រៀល ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់សិទ្ធិរួមអាចកំណត់សមាមាត្រផ្សេងពីនេះ ឬ កំណត់ផ្តល់ឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិរួមមួយទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព លើម្ចាស់សិទ្ធិរួមផ្សេងទៀត តាមការព្រមព្រៀង មុនពេលកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិរួមមួយអាចធ្វើអនុប្បទានចំណែកនៃសិទ្ធិរួមរបស់ខ្លួន ដោយទទួលបានការយល់ព្រមពី ម្ចាស់សិទ្ធិរួមផ្សេងទៀត ដោយអនុលោមតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៧៧ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៨០.- អានុភាពនៃអនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដោយម្ចាស់ បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែលបានទទួលអនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក

បើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែលបានទទួលអនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក បានធ្វើអនុប្បទាននូវហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត នោះទាំងស្រុង ឬ មួយផ្នែក អនុប្បទាននិកត្រូវទទួលបានផលប្រយោជន៍នៃអនុប្បទាន ឬ ការ បោះបង់លំដាប់នោះ ។

(កំណត់)

ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត មិនអាចធ្វើការចាត់ចែងហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែល បានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៨៦០ (អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់នូវហ៊ីប៉ូតែក) ឬ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៨៦១ (អនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់ និង ការផ្លាស់ប្តូរនូវលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែក) មុនពេលកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរឡើយ (មាត្រា ៨៧៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ប៉ុន្តែ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទទួលបានអនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់នៃលំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែកពីម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកធម្មតាបាន ។ មាត្រានេះចែងថា ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុល ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានទទួលអនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែកធម្មតា ហើយបានធ្វើ អនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតទាំងមូល ឬ មួយផ្នែក នៅពេលក្រោយមក អនុប្បទាននិកនឹងត្រូវទទួល បានផលប្រយោជន៍ពីអនុប្បទាន ឬ ការបោះបង់លំដាប់នៃហ៊ីប៉ូតែកនេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៨១.- ហ៊ីប៉ូតែករូមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៥៧ (ការចែកចំណែកព្រមគ្នា និង ការចែកចំណែកមិនព្រមគ្នា ក្នុងករណីនៃហ៊ីប៉ូតែករូម) និង មាត្រា ៨៥៨ (ហ៊ីប៉ូតែករូម - ការចុះបញ្ជីឧបាទេសកម្ម) នៃ ក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត តែ ក្នុងករណីដែលបានចុះបញ្ជីអំពីការណ៍ដែលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវបាន បង្កើតលើអចលនវត្ថុច្រើនដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលតែមួយ ព្រមគ្នានឹងពេលបង្កើត ហ៊ីប៉ូតែកនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតត្រូវបានបង្កើតលើអចលនវត្ថុជាច្រើន (ហ៊ីប៉ូតែករូម ដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត) ។ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៥៧ និង មាត្រា ៨៥៨ ដែលចែងអំពីហ៊ីប៉ូតែករូមធម្មតា ត្រូវយកមក អនុវត្ត តែក្នុងករណីដែលស័ក្ខខ័ណ្ឌត្រូវបានបំពេញ : (១) ហ៊ីប៉ូតែករូមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវបានបង្កើតឡើង “ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលតែមួយ (ដូចគ្នា)” និង (២) ការចុះបញ្ជីត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីបង្ហាញថា ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បី ធានាបំណុលអណ្តែតត្រូវបានបង្កើតឡើងលើអចលនវត្ថុជាច្រើនដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលដូចគ្នា “ព្រមគ្នានឹងពេលបង្កើត ហ៊ីប៉ូតែកនោះ” ។ ពាក្យ “ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលតែមួយ” ក្នុងមាត្រានេះ មានន័យថា ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវ បានធានា កូនបំណុល និង កម្រិតនៃចំនួនអតិបរមា ដូចគ្នា ។

ទោះបីជាហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតត្រូវបានបង្កើតឡើងលើអចលនវត្ថុជាច្រើន ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុល ដូចគ្នាក៏ដោយ ប្រសិនបើមិនបានចុះបញ្ជីថា ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតត្រូវបានបង្កើតឡើងលើអចលនវត្ថុជា ច្រើន ដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលដូចគ្នាទេ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៨៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីនឹងត្រូវយកមកអនុវត្ត ដោយ ចាត់ទុកថា ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះ គឺជាហ៊ីប៉ូតែកតម្រូវដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ។ ក្នុងករណី នៃហ៊ីប៉ូតែករូមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែលត្រូវយកមកអនុវត្តតាមមាត្រា ៨៥៧ និង មាត្រា ៨៥៨ នោះ ហ៊ីប៉ូតែក ដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវបានយកមកអនុវត្តលើអចលនវត្ថុនីមួយៗ ដូចហ៊ីប៉ូតែករូមក្នុងករណីហ៊ីប៉ូតែកធម្មតាដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើធ្វើការចែកចំណែកព្រមគ្នាចំពោះអចលនវត្ថុជាច្រើន ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែករូមដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត អាចទទួលបានការសងនូវចំនួនដែលត្រូវបានកំណត់តាមសមាមាត្រនិងតម្លៃនៃអចលនវត្ថុនីមួយៗបាន ក្នុងកម្រិតនៃ ចំនួនអតិបរមា ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងករណីនៃហ៊ីប៉ូតែកតម្រូវដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកតម្រូវដើម្បី ធានាបំណុលអណ្តែត អាចទទួលបានការសងសិទ្ធិលើបំណុលរហូតដល់កម្រិតនៃចំនួនអតិបរមា ពីអចលនវត្ថុនីមួយៗបាន ។ ឧទាហរណ៍ A មានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមួយ ដែលមានចំនួនអតិបរមា ១៥០,០០០ រៀល លើអចលនវត្ថុ x (ដែលមានតម្លៃ ១០០,០០០ រៀល) អចលនវត្ថុ y (ដែលមានតម្លៃ ២០០,០០០ រៀល) និង អចលនវត្ថុ z (ដែល

មានតម្លៃ ២០០,០០០ រៀល) ហើយសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A (ដែលត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ) មានចំនួន ២០០,០០០ រៀល ។ (សន្មតផងដែរថា មានម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកបន្តជាច្រើនលើអចលនវត្ថុនីមួយៗ) ។ ប្រសិនបើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនេះ គឺជាហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត A គ្រាន់តែអាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាពនូវចំនួន ៣០,០០០ រៀល ចេញពីអចលនវត្ថុ X ៦០,០០០ រៀលចេញពីអចលនវត្ថុ Y និង ៦០,០០០ រៀល ចេញពីអចលនវត្ថុ Z (សរុប ១៥០,០០០ រៀល) ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះ គឺជាហ៊ីប៉ូតែកតម្រូវដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត A អាចទទួលបានការសងដោយមានអាទិភាព រហូតដល់កម្រិតនៃចំនួនអតិបរមា ១៥០,០០០ រៀល ពីអចលនវត្ថុណាមួយក្នុងចំណោមអចលនវត្ថុ X អចលនវត្ថុ Y និង អចលនវត្ថុ Z ហេតុដូច្នេះអាចទទួលបានចំនួនសរុបនៃសិទ្ធិលើបំណុល (២០០,០០០ រៀល) ដោយមានអាទិភាព ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ។

មាត្រា ៨៨២.- ការកែប្រែ អនុប្បទាន និង ការកំណត់ជាស្ថាពរ នូវហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

១-ការកែប្រែទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដែលមានការចុះបញ្ជីដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨៨១ (ហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត) ខាងលើនេះ ការផ្លាស់ប្តូរកូនបំណុល ការកែប្រែចំនួនអតិបរមា ឬ អនុប្បទានហ៊ីប៉ូតែកនោះទាំងស្រុង ឬ មួយផ្នែក មិនត្រូវបង្កើតអានុភាពឡើយ បើមិនបានចុះបញ្ជីអំពីការកែប្រែ ឬ អនុប្បទាននោះ ចំពោះអចលនវត្ថុទាំងអស់ទេ ។

២-ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែលមានការចុះបញ្ជីដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨៨១ (ហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត) ខាងលើនេះ ត្រូវកំណត់ជាស្ថាពរដែរ ទោះបីជាហេតុដែលនាំឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ បានកើតឡើងចំពោះអចលនវត្ថុតែមួយក៏ដោយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះគឺជាបញ្ញត្តិពិសេសអំពីការកែប្រែ អនុប្បទាន និង ការកំណត់ជាស្ថាពរនូវហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៨៨១ ។ កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ប្រសិនបើទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាកូនបំណុល ឬ ចំនួនអតិបរមាត្រូវបានកែប្រែ ឬ ហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានទាំងមូល ឬ មួយផ្នែក ការកែប្រែ ឬ អនុប្បទាននេះ នឹងមិនត្រូវមានអានុភាពទេ ប្រសិនបើមិនបានចុះបញ្ជីចំពោះអចលនវត្ថុដែល

ពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រាក់ដើមត្រូវតែកំណត់ជាស្ថាពរ ទោះបីជាហេតុដែលនាំឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ បានកើតឡើងចំពោះអចលនវត្ថុតែមួយក៏ដោយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ។

មាត្រា ៨៨៣._ ហ៊ីប៉ូតែកតម្រូវដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

ជនដែលមានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតលើអចលនវត្ថុច្រើន អាចអនុវត្តសិទ្ធិអាទិភាពចំពោះប្រាក់ថ្លៃលក់នៃអចលនវត្ថុនីមួយៗ រហូតដល់ចំនួនអតិបរមានីមួយៗ បាន លើកលែងតែករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨៨១ (ហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត) ខាងលើនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលមានហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតលើអចលនវត្ថុច្រើន ហើយបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៨១ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តទេ ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកតម្រូវដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចអនុវត្តសិទ្ធិជាអាទិភាពបាន (អាចទទួលការសងដោយមានអាទិភាពបាន) រហូតដល់ចំនួនអតិបរមាសម្រាប់អចលនវត្ថុនីមួយៗ ពីទឹកប្រាក់ដែលបានមកពីអចលនវត្ថុនីមួយៗ ។ ឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែង សូមមើលសេចក្តីកំណត់នៃមាត្រា ៨៨១ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ។

មាត្រា ៨៨៤._ ការទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ

១-បើអំឡុងពេល ៣ (បី) ឆ្នាំបានកន្លងហួស គិតចាប់ពីពេលដែលបានបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានាជាស្ថាពរបាន ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលមានការកំណត់អំពីកាលបរិច្ឆេទដែលត្រូវកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ។

២-បើប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានាលែងកើតមានទៀត ដោយសារការផ្លាស់ប្តូរទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ការបញ្ចប់ការជួញដូរ ឬ ហេតុផ្សេងទៀត

អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានាជាស្ថាពរបាន ។

៣-ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានាជាស្ថាពរបាន ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយចំពោះករណីដែលមានការកំណត់អំពីកាលបរិច្ឆេទដែលត្រូវកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ។

៤-បើមានការទាមទារដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ទី ២ ឬ ទី ៣ ខាងលើនេះ ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានា ត្រូវកំណត់ជាស្ថាពរ នៅពេលដែលអំឡុងពេល ២ (ពីរ) សប្តាហ៍ បានកន្លងផុត គិតចាប់ពីពេលទាមទារនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរបាន ។

កថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរបាន ។ ប្រសិនបើកាលបរិច្ឆេទកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរមិនត្រូវបានកំណត់ទេ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរនៅពេលណាក៏បាន ក្រោយអំឡុងពេល ៣ ឆ្នាំ បានកន្លងហួស គិតចាប់ពីការបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត (កថាខណ្ឌទី ១) ។ បន្ថែមពីនេះ ក្នុងករណីដែលប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានា លែងកើតឡើង ដោយសារការកែប្រែនូវទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ការបញ្ចប់ការជួញដូរ ឬ ហេតុផ្សេងទៀត អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានធានានោះជាស្ថាពរបាន (កថាខណ្ឌទី ២) ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីករណីដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរបាន ។ ប្រសិនបើកាលបរិច្ឆេទកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរមិនត្រូវបានកំណត់ទេ ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមនៅពេលណាក៏បាន ។ មិនដូចជាករណីអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែតទេ មិនមានលក្ខខណ្ឌដែលអំឡុងពេល ៣ ឆ្នាំ ត្រូវតែកន្លងហួស គិតចាប់ពីការបង្កើតហ៊ីប៉ូតេកដេមីឃ្លីធានាបំណុលអណ្តែតឡើយ ។

ប្រសិនបើមានការទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ប្រាក់ដើមត្រូវកំណត់ជាស្ថាពរ នៅពេលដែលអំឡុងពេល ២ សប្តាហ៍ បានកន្លងផុត គិតចាប់ពីពេលទាមទារនោះ ។

ពាក់ព័ន្ធនឹងកថាខណ្ឌទី ២ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន បានចែងថា ហេតុអ្វីហ្នឹងគឺជាហេតុដែលនាំឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ដោយមិនបាច់មានការទាមទារ (ចំណុចទី ១ កថាខណ្ឌទី ១ នៃ មាត្រា ៣៩៨-២០ (មុនវិសោធនកម្មឆ្នាំ

២០០៣)) ប៉ុន្តែ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះ ចែងថាជាហេតុដែលនាំឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរតាមរយៈការទាមទារ ។
(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-១៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៨៥.- ហេតុដែលនាំឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ

១-ក្រៅពីករណីដែលមានការទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ តាមបញ្ញត្តិនៃ
មាត្រា ៨៨៤ (ការទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ) ខាងលើ ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបាន
ធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ត្រូវកំណត់ជាស្ថាពរ ក្នុងករណីដូចខាង
ក្រោមនេះ ៖

ក-បើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានដាក់ពាក្យសុំលក់
ដោយបង្ខំចំពោះអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ជាហ៊ីប៉ូតែក ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះត្រូវយកមក
អនុវត្ត ចំពោះតែករណីដែលនីតិវិធីនៃការលក់ដោយបង្ខំ បានចាប់ផ្តើមប៉ុណ្ណោះ ។

ខ-បើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានរឹបអូសចំពោះ
អចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក ដោយយោងតាមការចាត់ចែងចំពោះពន្ធគីងទារ ។

គ-បើអំឡុងពេល ២ (ពីរ) សប្តាហ៍កន្លងហួស ចាប់ពីពេលដែលម្ចាស់បំណុល
ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានដឹងអំពីការចាប់ផ្តើមនីតិវិធីនៃការលក់ដោយបង្ខំ
ឬ ការរឹបអូសដោយយោងតាមការចាត់ចែងចំពោះពន្ធគីងទារ ចំពោះអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូ-
តែក ។

ឃ-បើកូនបំណុល ឬ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បាន
ទទួលសេចក្តីប្រកាសអំពីធនក្ស័យ ។

២-បើអានុភាពនៃនីតិវិធីលក់ដោយបង្ខំ ឬ ការរឹបអូសដែលបានកំណត់នៅក្នុង
ចំណុច គ នៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ឬ អានុភាពនៃសេចក្តីប្រកាសអំពីធនក្ស័យ
ដែលបានកំណត់នៅក្នុងចំណុច ឃ នៃកថាខណ្ឌដែលបានរលត់ ប្រាក់ដើមដែលត្រូវបាន
ធានា ត្រូវចាត់ទុកថាពុំបានកំណត់ជាស្ថាពរឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមក
អនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលមានបុគ្គល ដែលបានទទួលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល

អណ្តែតនោះ ឬ សិទ្ធិដែលយកហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះជាកម្មវត្ថុ ដោយ ឈរលើមូលដ្ឋានថា ប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ក្រៅពីករណីដែលកាលបរិច្ឆេទនៃការកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរត្រូវបានកំណត់ និង ករណីដែល មានការទាមទារឱ្យកំណត់ប្រាក់ដើមជាស្ថាពរ ដោយអ្នកដែលបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ ម្ចាស់បំណុល ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ប្រសិនបើហេតុផលជាក់លាក់មួយចំនួនបានកើត ឡើង ។ ហេតុផលជាក់លាក់នោះ ត្រូវបានរៀបរាប់ចាប់ពីចំណុច ក ដល់ចំណុច ឃ នៃកថាខណ្ឌទី ១ : (១) បើម្ចាស់ បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានដាក់ពាក្យសុំលក់ដោយបង្ខំចំពោះអចលនវត្ថុដែលបានដាក់ជាហ៊ីប៉ូតែក (២) បើម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានរឹបអូសចំពោះអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក ដោយយោងតាមការ ចាត់ចែងចំពោះពន្ធដារ (៣) បើអំឡុងពេល ២ សប្តាហ៍ កន្លងហួស ចាប់ពីពេលដែលម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បី ធានាបំណុលអណ្តែត បានដឹងអំពីការចាប់ផ្តើមនីតិវិធីនៃការលក់ដោយបង្ខំ ឬ ការរឹបអូសដោយយោងតាមការចាត់ចែង ចំពោះពន្ធដារ ចំពោះអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក និង (៤) បើកូនបំណុល ឬ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត បានទទួលសេចក្តីប្រកាសអំពីធនក្ស័យ ។

ចំពោះនីតិវិធីអនុវត្តដោយបង្ខំរបស់កម្ពុជា អនុម័តយកគោលការណ៍ទទួលបន្ទុក (ប្រព័ន្ធនៃនីតិវិធីអនុវត្តដោយបង្ខំ ចំពោះអចលនវត្ថុ ដែលបន្ទុកលើអចលនវត្ថុដែលមានអាទិភាពលើម្ចាស់បំណុលនៃការអនុវត្ត នឹងមិនត្រូវរលត់ដោយ ការលក់ទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវបានទទួលបន្ទុកដោយអ្នកទិញ) ដែលខុសពីនីតិវិធីអនុវត្តនៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសជប៉ុន ដែលអនុម័តយកគោលការណ៍លុបចេញ (ប្រព័ន្ធនៃនីតិវិធីអនុវត្តដោយបង្ខំចំពោះអចលនវត្ថុ ដែលបន្ទុកលើអចលនវត្ថុ ដែលមានអាទិភាពលើម្ចាស់បំណុលនៃការអនុវត្ត នឹងត្រូវរលត់ដោយការលក់) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-២០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៨៦.- ការទាមទារបន្ថយចំនួនអតិបរមា

១-នៅក្រោយពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បី ធានាបំណុលអណ្តែត អាចទាមទារឱ្យបន្ថយចំនួនអតិបរមានៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែតនោះ មកត្រឹមចំនួននៃកាតព្វកិច្ចដែលមានអត្ថិភាពបច្ចុប្បន្ន ឬកន្លះចំនួននៃការ ប្រាក់ និង ធនលាភផ្សេងទៀត ព្រមទាំងចំនួននៃសំណងការខូចខាតដោយសារការមិន

អនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដែលត្រូវកើតឡើងក្នុងអំឡុងពេល ២ (ពីរ) ឆ្នាំ ក្រោយពេលប្រាក់ដើម ត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ។

២-ចំពោះការបន្ថយចំនួនអតិបរមានៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដែល មានការចុះបញ្ជីដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨៨១ (ហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត) នៃក្រមនេះ ការទាមទារដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ គ្រាន់តែធ្វើឡើងចំពោះអចលនវត្ថុតែមួយ ជាការគ្រប់គ្រាន់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា នៅក្រោយពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរហើយ អ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល អណ្តែត អាចទាមទារឱ្យបន្ថយចំនួនអតិបរមានៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតបាន ។ ក្នុងករណីដែលចំនួនអតិបរមា មានចំនួនច្រើន ដោយប្រៀបធៀបជាមួយប្រាក់ដើមដែលត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពររួចហើយ ទោះបីជាចំនួនអតិបរមាត្រូវ បានកាត់បន្ថយក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតមិនទទួលបាននូវការខូចខាតច្រើនឡើយ នៅ ខណៈពេលដែលអ្នកបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អាចទទួលបានផលប្រយោជន៍ ពីការកើនឡើងតម្លៃ ប្រតិភោគនៃអចលនវត្ថុ ។ មាត្រានេះចែងផងដែរថា ដោយសារប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ ការកាត់បន្ថយនេះ អាចធ្វើឡើងត្រឹមទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកធម្មតា ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ក្នុងករណីដែលហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដូចបានចែងក្នុងមាត្រា ៨៨១ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះ ត្រូវបានបង្កើតលើអចលនវត្ថុជាច្រើន ប្រសិនបើមានការទាមទារឱ្យកាត់បន្ថយចំនួនអតិបរមាចំពោះ អចលនវត្ថុតែមួយ ការទាមទារនោះត្រូវចាត់ទុកថា ការទាមទារពាក់ព័ន្ធនឹងអចលនវត្ថុទាំងអស់ ត្រូវបានធ្វើឡើង ។

ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើការកាត់បន្ថយចំនួនអតិបរមាត្រូវបានទទួលស្គាល់ ការកាត់បន្ថយនោះត្រូវបានចុះបញ្ជី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩៨-២១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៨៨៧.- ការទាមទារឱ្យរំលត់ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត

១-បើចំនួននៃកាតព្វកិច្ចដែលមានអត្ថិភាពនៅក្រោយពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ ជាស្ថាពរ លើសពីចំនួនអតិបរមានៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អ្នកដែលបាន បង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចរបស់ជនដទៃ ឬ តតិយជន ដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិ សិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ ឬ សិទ្ធិជួលដែលអាចតតាំងនឹង តតិយជន ចំពោះអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក អាចទាមទារឱ្យរំលត់ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុល

អណ្តែតនោះ ដោយបង់ជាប្រាក់ដែលស្មើនឹងចំនួនអតិបរមានោះ ឬ ដោយតម្កល់ប្រាក់នោះបាន ។ ក្នុងករណីនេះ ការបង់ ឬ ការតម្កល់នោះ មានអានុភាពជាការសង ។

២-ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតដែលមានការចុះបញ្ជីដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៨៨១ (ហ៊ីប៉ូតែករួមដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត) នៃក្រមនេះ ត្រូវរំលត់នៅពេលដែលមានការទាមទារដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ចំពោះអចលនវត្ថុមួយ ។

៣-កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង អ្នកធានា និង ប្រតិសិទ្ធិ មិនអាចធ្វើការទាមទារឱ្យរំលត់ ដូចបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះបានឡើយ ។

៤-តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិ ឬ សិទ្ធិផ្សេងទៀត ដូចបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ដោយភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្អង់ មិនអាចធ្វើការទាមទារឱ្យរំលត់ ដូចបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ដដែលនេះបានឡើយ នៅក្នុងពេលដែលពុំដឹងថាលក្ខខណ្ឌនោះត្រូវបានបំពេញ ឬ មិនទាន់បានបំពេញ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា បើចំនួននៃកាតព្វកិច្ចនៅក្រោយពេលប្រាក់ដើមត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរ លើសពីចំនួនអតិបរមានៃហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត អ្នកដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុដែលបានបង្កើតហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ឬ តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិជួលអចិន្ត្រៃយ៍ ឬ សិទ្ធិជួលដែលអាចតតាំងនឹងតតិយជន ចំពោះអចលនវត្ថុហ៊ីប៉ូតែក អាចទាមទារឱ្យរំលត់ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតនោះបាន ដោយបង់ជាប្រាក់ដែលស្មើនឹងចំនួនអតិបរមានោះ ឬ ដោយតម្កល់ប្រាក់នោះបាន ។

ប៉ុន្តែ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង អ្នកធានា ជាអាទិ៍ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទាមទាររំលត់ហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតឡើយ ដោយហេតុថា បុគ្គលទាំងនេះមានករណីយកិច្ចក្នុងការសងកាតព្វកិច្ច ។ តាមគោលការណ៍ទទួលបន្ទុកពាក់ព័ន្ធនឹងនីតិវិធីអនុវត្តដោយបង្ខំ អ្នកទិញដែលបានទិញអចលនវត្ថុ ដោយអនុលោមតាមនីតិវិធីនៃការលក់ដោយបង្ខំ តាមពាក្យសុំរបស់បុគ្គលដែលមិនអាចតតាំងចំពោះហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែតបាន ត្រូវទទួលយកសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ហើយក្លាយជាកូនបំណុល ដូច្នេះហើយ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ៣ ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះករណីនេះ មានន័យថា អ្នកទិញនោះ មិនអាចទាមទារឱ្យរំលត់នូវហ៊ីប៉ូតែកដើម្បីធានាបំណុលអណ្តែត ដូចបានចែងក្នុងបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

ជំពូកទី ៦ ប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

(កំណត់)

ជំពូកនេះបង្កើតមូលដ្ឋានគតិយុត្ត ដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានចំពោះចលនវត្ថុ មានន័យថា បង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគ ដោយឱ្យអ្នកបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគនោះបន្តកាន់កាប់ចលនវត្ថុ តាមទម្រង់នៃការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ ។ ក្នុងករណីនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំចលនវត្ថុ អ្នកបង្កើតសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបន្តកាន់កាប់ចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំនោះទេ ។ ប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីសម្រួលបញ្ហាលំបាកនេះ ។ ប៉ុន្តែនេះមិនចាំបាច់មានន័យថា បដិសេធមិនឱ្យផ្ទេរការកាន់កាប់នៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុទៅម្ចាស់បំណុលទេ (សូមមើលមាត្រា ៨៩០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ។

ជាទ្រឹស្តី ប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន អាចត្រូវបានបង្កើតបាន លើទ្រព្យក្រៅពីចលនវត្ថុ (ជាពិសេស អចលនវត្ថុ) ។ ប៉ុន្តែ ជំពូកនេះចែងអំពីចលនវត្ថុតែប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់អចលនវត្ថុវិញ មានហ៊ុំប៉ូតែកដែលជាសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រព្យក្សដែលមិនចាំបាច់ផ្ទេរការកាន់កាប់ ។

ផ្នែកទី ១ និយមន័យនៃប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

មាត្រា ៨៨៨._ និយមន័យនៃប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

១-ប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន សំដៅទៅលើការណ៍ដែលកូនបំណុល ឬ តតិយជនធ្វើអនុប្បទាននូវចលនវត្ថុរបស់ខ្លួនជាកំណត់ ទៅឱ្យម្ចាស់បំណុល ដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ច ។ ក្នុងករណីនេះ បើកាតព្វកិច្ចត្រូវបានសង្ខេបហើយ កម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ត្រូវផ្ទេរទៅអ្នកបង្កើត ។

២-ចលនវត្ថុច្រើន ដែលត្រូវបានកំណត់ទំហំតាមមាត្រដ្ឋាន ដូចជាប្រភេទ ឬ កន្លែងស្ថិតនៅនៃចលនវត្ថុ អាចយកមកធ្វើជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ដោយចាត់ទុកជាចលនវត្ថុផ្គុំគ្នាតែមួយបាន ទោះបីជាចលនវត្ថុនីមួយៗដែលផ្គុំគ្នានោះ មានការប្រែប្រួលក៏ដោយ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីនិយមន័យនៃប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ។ ពាក្យ “អនុប្បទាន” ត្រូវបានប្រើនៅក្នុងកថាខណ្ឌនេះ ដោយហេតុថា កម្មសិទ្ធិត្រូវបានផ្ទេរដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិប្រព្យក្ស ហើយចែងផងដែរថា កម្មសិទ្ធិត្រូវផ្ទេរទៅ

កូនបំណុល ដោយការសងកាតព្វកិច្ច ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន អាចបង្កើតលើចលនវត្ថុផ្ដុំគ្នាបាន ។ ចំណុចនេះអាចត្រូវបាន បកស្រាយ ប៉ុន្តែ កថាខណ្ឌនេះចែងឡើងដើម្បីជៀសវាងបញ្ហាដែលនឹងកើតឡើង ។

ផ្នែកទី ២ ការបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

មាត្រា ៨៨៩.- ការបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការព្រមព្រៀងរវាង ម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល ឬ តតិយជន ដែលផ្តល់ចលនវត្ថុសម្រាប់ប្រាតិភោគដោយ អនុប្បទាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ត្រូវបានបង្កើតឡើង រវាងភាគី ដោយការព្រមព្រៀង (គោលការណ៍ នៃការបង្កើតកិច្ចសន្យាដោយការព្រមព្រៀង) ។ ចំពោះសក្ខីខ័ណ្ឌតាំង សូមមើលមាត្រាបន្ទាប់ ។

ពាក់ព័ន្ធនឹងកិច្ចសន្យាដើម្បីបង្កើតប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានដែលមានអានុភាព អាចពិចារណាអំពីការតម្រូវឱ្យមាន លិខិតយថាភូត (ឬ "លិខិតយថាភូត ឬ លិខិតឯកជន") បានដែរ ។ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះចែងអំពីការបង្កើតប្រាតិភោគ ដោយអនុប្បទាន ក្នុងទម្រង់ដូចគ្នានឹងសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រកួតប្រជែងផ្សេងទៀតដែរ ។

មាត្រា ៨៩០.- អានុភាពតាំងនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ពុំអាចតាំងសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន នោះ ចំពោះតតិយជនក្រៅពីអ្នកបង្កើតបានឡើយ បើមិនបានទទួលការផ្ទេរការកាន់កាប់ វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ២២៩ (ការផ្ទេរការកាន់កាប់) នៃ ក្រមនេះទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ដើម្បីតាំងប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានដែលត្រូវបានបង្កើតតាមកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងភាគី ចំពោះ តតិយជន ចាំបាច់ត្រូវផ្ទេរការកាន់កាប់នៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ។ ពាក្យថា "ការផ្ទេរការកាន់កាប់" មានន័យថា ធ្វើតាមវិធី ណាមួយដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ២២៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។ ជាពិសេស បើយោងតាម "ការប្តូរលក្ខណៈនៃការកាន់កាប់" (កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រាដូចគ្នា) កូនបំណុលអាចដាក់ចលនវត្ថុជាប្រាតិភោគ ដោយបន្តកាន់កាប់ និង ប្រើប្រាស់ ចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ ។

ផ្នែកទី ៣ អានុភាពនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

មាត្រា ៨៩១._ ទំហំដែលមានអានុភាពនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

១-សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន មានអានុភាពលើវត្ថុដែលភ្ជាប់នឹងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ និង ជាផ្នែកមួយនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ នៅពេលបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ។ អានុភាពនេះក៏មានលើវត្ថុដែលត្រូវបានភ្ជាប់នៅក្រោយពេលបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានផងដែរ ។

២-ភាគីអាចកំណត់ផ្សេងពីបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះបាន នៅក្នុងកិច្ចសន្យាបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះគឺជាបញ្ញត្តិស្រដៀងគ្នានឹងបញ្ញត្តិស្តីពីទំហំនៃអានុភាពហ៊ុំប៉ូតែក (មាត្រា ៨៤៦) ។ ប៉ុន្តែ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះចែងថា ទំហំនៃអានុភាពនោះអាចកែប្រែបាន តាមការព្រមព្រៀង ។ ក្នុងន័យនេះ លក្ខណៈនៃទំហំ ខុសគ្នាពីលក្ខណៈនៃទំហំនៃអានុភាពហ៊ុំប៉ូតែក (ចំពោះចំណុចនេះ ក្រុមនេះមិនអនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតហ៊ុំប៉ូតែកលើដីតែមួយដោយមិនរាប់បញ្ចូលអាគារដែលនៅលើដីនោះទេ ដូច្នេះ មិនអនុញ្ញាតឱ្យកែប្រែទំហំនៃអានុភាពហ៊ុំប៉ូតែក តាមការព្រមព្រៀងរបស់ភាគីឡើយ) ។

មាត្រា ៨៩២._ អានុភាពនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានចំពោះផល

១-ក្នុងករណីដែលអ្នកបង្កើត ឬ តតិយជនដែលបានទទួលការបញ្ជាពីអ្នកបង្កើតនោះ កាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយចំពោះ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨៩១ (ទំហំដែលមានអានុភាពនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន) ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះផលឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ នេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ នៅក្រោយពេលដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន បានទាមទារឱ្យប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៨៩៨ (ការចាត់ចែងប្តូរជាប្រាក់ ឬ អនុប្បទានជាស្ថាពរ) នៃក្រុមនេះ ។

២-ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ឬ តតិយជនដែលបានទទួលការបញ្ជាពីម្ចាស់សិទ្ធិនោះ កាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយចំពោះ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា

៨២២ (សិទ្ធិទទួលការសងពីផលដោយមានអាទិភាព) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះផលដែលកើតឡើងពីវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអាទិភាពនៃសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានចំពោះផល ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងពីករណីដែលអ្នកបង្កើតប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ឬ តតិយជនដែលទទួលការបញ្ជាពីអ្នកបង្កើតកាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយចំពោះ ។ ក្នុងករណីនេះ យើងអាចគិតថា អ្នកបង្កើតប្រតិភោគ មានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និងអាស្រ័យផលពីវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌនេះចែងថា ចាត់ចែងដូចគ្នានឹងហ៊ុប្រែក (សូមមើលមាត្រា ៨៤៨) ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ឬ តតិយជនដែលបានទទួលការបញ្ជាពីម្ចាស់សិទ្ធិនោះ កាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយចំពោះ ។ ក្នុងករណីនេះ អ្នកបង្កើតប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន មិនមានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលពីវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌនេះចែងថា ចាត់ចែងដូចគ្នានឹងសិទ្ធិលើការបញ្ជា ។ ដោយសារប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន មានទម្រង់ជាការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ គេអាចគិតថា ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានកាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយចំពោះ ម្ចាស់សិទ្ធិនេះមានសិទ្ធិទទួលផលដែលកើតឡើងពីវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ហើយមិនចាំបាច់យកផលនោះមកកាត់សិទ្ធិលើបំណុលឡើយ (ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចទាមទារការប្រាក់ទេ លើកលែងតែមានការព្រមព្រៀងផ្សេងពីនេះជាពិសេស) ។ ប៉ុន្តែ ផ្អែកលើជំនឿថា ប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន គួរត្រូវបានចាត់ទុកដូចជាសិទ្ធិប្រតិភោគសាមញ្ញ ឱ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើបាន រវាងភាគី ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ២ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ។

មាត្រា ៨៩៣._ ឧបាទេសកម្មលើវត្ថុ

១-ម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន អាចអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ខ្លួនបាន ចំពោះទឹកប្រាក់ ឬ វត្ថុផ្សេង ដែលអ្នកបង្កើតត្រូវទទួល ដោយការលក់ ការបាត់បង់ ឬ ការខូចខាតនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ពុំអាចអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ខ្លួនបានឡើយ នៅក្រោយពេលដែលប្រាក់ត្រូវបានបង់ ឬ វត្ថុផ្សេងត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យអ្នកបង្កើត ។

២-ទោះបីជាមានបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះក៏ដោយ បើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ជាចលនវត្ថុដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៨៨៨ (និយមន័យនៃប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន) នៃក្រមនេះ ហើយបើអ្នកបង្កើត

មានគម្រោងនឹងលក់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនេះទៅជនដទៃ សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ពុំអាចអនុវត្តចំពោះទឹកប្រាក់ដែលបានមកពីការលក់នោះឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីឧបាទេសកម្មលើវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីគោលការណ៍ដែលអានុភាពនៃប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន នឹងត្រូវមានអានុភាពចំពោះ តម្លៃនៃវត្ថុជំនួសសម្រាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ចំពោះចលនវត្ថុផ្គុំគ្នា អ្នកបង្កើតប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន មានគម្រោង តាំងពីដំបូង ដើម្បីលក់ចលនវត្ថុទៅអ្នកផ្សេង ហើយគ្មានអានុភាពតាម ហេតុដូច្នេះ គ្មានអានុភាពនៃឧបាទេសកម្មលើវត្ថុផងដែរ ។

មាត្រា ៨៩៤._ ការចាត់ចែងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយអ្នកបង្កើត

១-បើអ្នកបង្កើតដែលបន្តការកាន់កាប់ដោយចំពោះនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន នៅក្រោយពេលបង្កើតសិទ្ធិនោះ បានធ្វើអនុប្បទាននូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះទៅតតិយជន ឬ បានបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សលើវត្ថុនោះដើម្បីតតិយជន ប្រសិនបើតតិយជននោះបំពេញគ្រប់លក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ១៩៣ (លទ្ធកម្មដោយសុចរិតនូវកម្មសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ) នៃក្រមនេះ តតិយជននោះអាចយកសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ទៅតាំងចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានបាន ។

២-ចំពោះចលនវត្ថុដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៨៨៨ (និយមន័យនៃប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន) នៃក្រមនេះ ហើយដែលអ្នកបង្កើតមានគម្រោងនឹងលក់ទៅជនដទៃ ក្នុងករណីដែលអ្នកបង្កើតដែលបន្តការកាន់កាប់ដោយចំពោះនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ នៅក្រោយពេលបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន បានលក់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះទៅតតិយជន ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ពុំអាចយកសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាននោះ ទៅតាំងចំពោះតតិយជននោះ បានឡើយ ទោះបីជាតតិយជននោះបំពេញ ឬ មិនបំពេញគ្រប់លក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ១៩៣ (លទ្ធកម្មដោយសុចរិតនូវកម្មសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ) នៃក្រមនេះ ក៏ដោយ ។

៣-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលអ្នកដទៃដែលទទួលការបញ្ជាពីអ្នកបង្កើត បន្តការកាន់កាប់ដោយ

ចំពោះ នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន នៅក្រោយពេលបង្កើត
សិទ្ធិនោះ ហើយអ្នកបង្កើតបានធ្វើអនុប្បទាននូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះទៅតតិយជន ឬ
បានបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សលើវត្ថុនោះដើម្បីតតិយជន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីបញ្ហាថា តើម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន អាចអះអាងសិទ្ធិរបស់ខ្លួនបាន ឬ មិនបាន
ក្នុងករណីដែលអ្នកបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានបានចាត់ចែងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ។ កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពី
គោលការណ៍ទូទៅ ដោយបញ្ជាក់ថា តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មការកាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ដោយសុចរិត និង គ្មាន
កំហុស អាចតតាំងសិទ្ធិរបស់ខ្លួនចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានបាន ។ ក្នុងករណីក្រៅពីនេះ តតិយជនដែល
បានធ្វើលទ្ធកម្ម មិនអាចតតាំងសិទ្ធិរបស់ខ្លួនចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានបានឡើយ ។ ហេតុដែលតតិយជន
ដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម មិនអាចតតាំងសិទ្ធិរបស់ខ្លួន មានន័យថា ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានអាចទាមទារឱ្យ
ប្រគល់នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ប្រសិនបើកូនបំណុលខកខានក្នុងការសងកាតព្វកិច្ច ។

ក្នុងករណីដែលចលនវត្ថុមួយត្រូវបានផ្តល់ជាប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានលើសពីមួយ បុគ្គលដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវ
ប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន នៅពេលក្រោយ មិនអាចតតាំងសិទ្ធិរបស់ខ្លួនចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន
ទីមួយបានទេ ប្រសិនបើមិនបានបំពេញកិច្ចខ្ចីនៃលទ្ធកម្មដោយសុចរិតនៃចលនវត្ថុ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌត្រូវ
បានបំពេញ អ្នកធ្វើលទ្ធកម្មទីមួយត្រូវមានឋានៈទាបជាងអ្នកធ្វើលទ្ធកម្មទីពីរ ។

ប្រសិនបើតតិយជន (ម្ចាស់បំណុលនៃអ្នកបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន) បានរឹបអូសវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ
ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន អាចធ្វើបណ្តឹងតវ៉ារបស់តតិយជនបាន ។ ប៉ុន្តែ ចំណុចនេះហាក់មិនតម្រូវឱ្យ
ចែងច្បាស់លាស់ ដោយសារមានករណីស្រដៀងគ្នាជាច្រើន ប៉ុន្តែ មិនបានចែងច្បាស់លាស់ក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីទេ ។

មាត្រា ៨៩៥._ ទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា

សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ត្រូវធានានូវប្រាក់ដើម ការប្រាក់ ប្រាក់ធានាសង
ក្នុងករណីមិនគោរពកិច្ចសន្យា សោហ៊ុយដើម្បីអនុវត្តសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន
សោហ៊ុយដើម្បីថែរក្សាវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ព្រមទាំងសំណងនៃការខូចខាតដែលកើតឡើង
ដោយសារការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ឬ វិការៈកំបាំងនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះ
មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលមានកំណត់ផ្សេង ក្នុងសកម្មភាពបង្កើត
នោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំហំនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានាដោយប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ។ តាមការអនុវត្តសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន នឹងធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុជាស្ថាពរ ហេតុដូច្នេះ មិនចាំបាច់ដាក់កម្រិត ដូចក្នុងករណីនៃហ៊ីប៉ូតែកទេ (សូមមើលមាត្រា ៨៥២) ហើយបញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះ ស្រដៀងនឹងបញ្ញត្តិអំពីសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ (សូមមើលមាត្រា ៨២០) ។

មាត្រា ៨៩៦._ បញ្ញត្តិពិសេសក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន
កាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ

បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៨២១ (អានុភាពនៃការយាត់ទុក) មាត្រា ៨២៣ (ករណីយកិច្ចរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំក្នុងការរក្សាទុកនូវវត្ថុបញ្ចាំ) និង មាត្រា ៨២៤ (សិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសោហ៊ុយរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ឬ តតិយជនដែលបានទទួលការបញ្ចាំពីម្ចាស់សិទ្ធិនោះ កាន់កាប់ដោយចំពោះនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា បញ្ញត្តិអំពីសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន កាន់កាប់នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ពីព្រោះទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ គឺស្រដៀងគ្នានឹងទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់សិទ្ធិលើការបញ្ចាំ និង វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ។

មាត្រា ៨៩៧._ ការចាត់ចែងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្ប-
ទាន

១-បើម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានដែលកាន់កាប់ដោយចំពោះនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ បានធ្វើអនុប្បទាននូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះទៅតតិយជន ឬ បានបង្កើតសិទ្ធិប្រតិភោគប្រក្សក្សលើវត្ថុនោះដើម្បីតតិយជន ប្រសិនបើតតិយជននោះ បំពេញគ្រប់លក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ១៩៣ (លទ្ធកម្មដោយសុចរិតនូវកម្មសិទ្ធិលើចលនវត្ថុ) នៃក្រមនេះ តតិយជននោះអាចយកសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ទៅតាំងចំពោះអ្នកបង្កើតបាន ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលអ្នកដទៃដែលទទួលការបញ្ចាំពីម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគ កាន់កាប់ដោយចំពោះនូវ

វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ហើយម្ចាស់សិទ្ធិនោះបានធ្វើអនុប្បទាននូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះទៅ តតិយជន ឬ បានបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សលើវត្ថុនោះដើម្បីតតិយជន ។

(កំណត់)

ដោយសារមានគោលបំណងនៃការបង្កើតប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ជាសិទ្ធិប្រាតិភោគដល់ទំហំអតិបរមា ប្រសិន បើម្ចាស់បំណុលនៃម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានបានរឹបអូសវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ អ្នកបង្កើតប្រាតិភោគអាចដាក់ ពាក្យបណ្តឹងតវ៉ារបស់តតិយជនបាន (ទោះបីជាចំណុចនេះមិនត្រូវបានចែងច្បាស់ក៏ដោយ ក៏មានភាពច្បាស់លាស់ដែរ) ។ ផ្អែកលើការបកស្រាយនេះ កថាខណ្ឌទី ១ ទទួលស្គាល់ថា តតិយជនអាចតតាំងលទ្ធកម្មដោយសុចរិតនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ បាន ។

ក្នុងករណីដែលអ្នកបង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទានមិនអាចតតាំងសិទ្ធិប្រាតិភោគនោះចំពោះតតិយជន អ្នក បង្កើតសិទ្ធិប្រាតិភោគនោះមិនអាចអនុវត្តសិទ្ធិទទួលយកមកវិញចំពោះតតិយជនបានឡើយ (សូមមើលមាត្រា ៨៩៩) ។

ផ្នែកទី ៤ ការអនុវត្តសិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន

មាត្រា ៨៩៨._ ការចាត់ចែងប្តូរជាប្រាក់ ឬ អនុប្បទានជាស្ថាពរ

១-បើកាតព្វកិច្ចពុំត្រូវបានអនុវត្ត ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន អាចប្តូរ វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះជាប្រាក់ ដោយផ្ទាល់ខ្លួន ឬ ធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជា កម្មវត្ថុជាស្ថាពរបាន ដោយជូនដំណឹងទៅអ្នកបង្កើត ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ បើអ្នកបង្កើត សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន ឬ តតិយជនដែលបានទទួលការបញ្ជាពីអ្នកបង្កើតនេះ កាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដោយចំពោះ ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគដោយអនុប្បទាន អាចទាម ទារឱ្យជននោះប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះបាន ។

៣-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ បើតម្លៃនៃវត្ថុដែល ជាកម្មវត្ថុមានចំនួនលើសពីចំនួនទឹកប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវសង ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគ ដោយអនុប្បទានត្រូវបង់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលលើសនោះ ទៅឱ្យអ្នកបង្កើត ដោយចាត់ជា ប្រាក់ជម្រះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលកូនបំណុលខកខានក្នុងការសងកាតព្វកិច្ច ហើយម្ចាស់បំណុលប្តូរវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃ

ប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ទៅជាប្រាក់ ឬ ធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុជាស្ថាពរ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីនីតិវិធីនៃការប្តូរទៅជាប្រាក់ ឬ ការធ្វើលទ្ធកម្មជាស្ថាពរ ដោយបញ្ជាក់ថា ម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន តម្រូវឱ្យជូនដំណឹងទៅអ្នកបង្កើតប្រតិភោគអំពីការប្តូរជាប្រាក់ ឬ លទ្ធកម្មកម្មសិទ្ធិនោះ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រសិនបើអ្នកបង្កើតសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ឬ តតិយជនដែលបានទទួលការបញ្ជាពីអ្នកបង្កើតនេះ កាន់កាប់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានអាចទាមទារឱ្យជននោះប្រគល់នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះបាន ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន មានករណីយកិច្ចសងប្រាក់ជម្រះ ដើម្បីកុំឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិនោះទទួលបានចំណេញហួសហេតុ ដោយធ្វើលទ្ធកម្មនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុដែលមានតម្លៃថ្លៃជាងតម្លៃនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធានា ។

មាត្រា ៨៩៩.- សិទ្ធិទទួលយកមកវិញរបស់អ្នកបង្កើត

ទោះបីជាពេលកំណត់ត្រូវសងកាតព្វកិច្ចបានកន្លងផុតក៏ដោយ ក៏អ្នកបង្កើតអាចទទួលយកមកវិញនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ដោយផ្តល់នូវកាតព្វកិច្ចគ្រប់ចំនួន និង បង្ហាញអំពីការផ្តល់នោះទៅម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានបាន នៅមុនពេលមានការផ្តល់ប្រាក់ជម្រះដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រា ៨៩៨ (ការចាត់ចែងប្តូរជាប្រាក់ ឬ អនុប្បទានជាស្ថាពរ) ខាងលើនេះ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីតម្លៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាននោះ មិនលើសពីចំនួនទឹកប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវសង ក្រោយពេលដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន បានជូនដំណឹងអំពីចំនួនដែលមិនលើសនោះ ទៅឱ្យអ្នកបង្កើតហើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះ មានគោលបំណងបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់អំពីអំឡុងពេលដែលកូនបំណុលមានសិទ្ធិទទួលយកមកវិញនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ដោយការសងកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន (ដែលហៅថា សិទ្ធិទទួលយកមកវិញ) ។ បញ្ញត្តិនេះទទួលស្គាល់ថា អ្នកបង្កើតប្រតិភោគដោយអនុប្បទានអាចអនុវត្តសិទ្ធិទទួលយកមកវិញ ដោយផ្តល់នូវចំនួនសរុបនៃកាតព្វកិច្ចបាន មុនពេលមានការស្នើផ្តល់ប្រាក់ជម្រះដែលបានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រា ៨៩៨ ទោះបីជាពេលកំណត់ត្រូវសងកាតព្វកិច្ចបានកន្លងហួសក៏ដោយ ។ គោលបំណងនៃមាត្រានេះ គឺដើម្បីការពារអ្នកបង្កើតប្រតិភោគដោយអនុប្បទានឱ្យបានច្រើនដែលអាចធ្វើបាន ក្នុងទំហំដែលមិនធ្វើឱ្យខូចខាតដល់ម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ។ ម្យ៉ាងទៀត វាក្យខណ្ឌទី ២ ចែងថា ក្នុងករណីដែលមិនមានប្រាក់ជម្រះទេ អ្នកបង្កើតប្រតិភោគដោយអនុប្បទានមិនអាច

អនុវត្តសិទ្ធិទទួលយកមកវិញបានឡើង ក្រោយពេលម្ចាស់សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានបានជូនដំណឹងអំពីហេតុដែល មិនមានប្រាក់ជម្រះ ។

ជំពូកទី ៧ ការធានា

ផ្នែកទី ១ ការបង្កើតកិច្ចសន្យាធានា

មាត្រា ៩០០.- ការបង្កើតកិច្ចសន្យាធានា

១-កិច្ចសន្យាធានាត្រូវបង្កើតឡើង ដោយសារបុគ្គលដែលមានបំណងធ្វើជាអ្នក ធានា បានសន្យាជាមួយនឹងម្ចាស់បំណុលថា ខ្លួននឹងអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមួយផ្នែក ឬ ទាំងមូល ជាមួយនឹងកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង នៅក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមាន កាតព្វកិច្ចចម្បងនោះពុំអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ហើយម្ចាស់បំណុលបានយល់ព្រមអំពី ការសន្យានោះ ។

២-ក្នុងកិច្ចសន្យាធានា ភាគីអាចធ្វើការសន្យាពិសេសដែលធានាការខូចខាត ដែល អ្នកធានាត្រូវទទួលបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចធានាឯករាជ្យពីកាតព្វកិច្ចចម្បងបាន ។ ប៉ុន្តែ កាតព្វ- កិច្ចនៃការសន្យាពិសេសដែលធានាការខូចខាត អាចកើតបាន លុះត្រាតែអ្នកដែលទទួល បន្ទុកកាតព្វកិច្ចនៃការសន្យាពិសេសដែលធានាការខូចខាតនោះ មានអាជីវកម្មរបស់ខ្លួន ជាការធានាការខូចខាត ឬ ការធានា ។

៣-ក្នុងករណីដែលអ្នកដែលមានបំណងធ្វើជាអ្នកធានា មិនមែនជាអ្នកដែលមាន អាជីវកម្មធានា ម្ចាស់បំណុលត្រូវផ្តល់នូវព័ត៌មានសំខាន់ៗ ស្តីពីការណ៍ដែលអ្នកនោះក្លាយ ជាអ្នកធានា ទៅឱ្យអ្នកដែលមានបំណងធ្វើជាអ្នកធានានោះ និង ត្រូវផ្តល់ឱកាសឱ្យអ្នក នោះគិតពិចារណាឱ្យ បានហ្មត់ចត់ ។

៤-ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងកថាខណ្ឌទី ៣ ខាងលើនេះ អ្នក ធានាអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាធានានោះបាន ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ បញ្ជាក់ថា ការធានាត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយកិច្ចសន្យាដែលបង្កើតអានុភាព តាមការព្រមព្រៀង រវាងអ្នកធានា និង ម្ចាស់បំណុល ។

កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ជាក់ថា មានកិច្ចសន្យាធានាការខូចខាត ដែលកាតព្វកិច្ចធានា គ្មានភាពបន្ទាប់បន្សំនៃកាតព្វកិច្ច ចម្បង ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការទទួលបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចធានាការខូចខាត អាចជាបន្ទុកមួយដ៏ធ្ងន់របស់អ្នកធានា ហេតុនេះហើយ ការសន្យាពិសេសរបបនេះអាចធ្វើឡើងបាន លុះត្រាតែអ្នកធានាកាតព្វកិច្ចធានាការខូចខាតនោះ មានអាជីវកម្មរបស់ខ្លួន ជាការធានា (វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ២) ។ ហេតុដូច្នេះ ទោះជាអ្នកដែលមិនប្រកបអាជីវកម្មប្រភេទនេះ បាន បង្កើតកិច្ចសន្យាពិសេសធានាការខូចខាតក៏ដោយ ក៏ការសន្យាពិសេសនោះគ្មានអានុភាពដែរ ហើយការធានានោះ ត្រូវ ចាត់ទុកជាការធានាធម្មតាវិញ ។

ក្នុងករណីដែលអ្នកធានាជាអ្នកប្រើប្រាស់ទេវវិញ ត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឱ្យអ្នកធានានោះមានឱកាសគិត ពិចារណាឱ្យបានហ្មត់ចត់ ដើម្បីបង្ការកុំឱ្យមានបន្ទុកនៃការធានាដែលគិតមិនបានដិតដល់ (កថាខណ្ឌទី ៣) ។ ហើយ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលមិនបានធ្វើតាមបញ្ញត្តិនេះទេ មាត្រានេះទទួលស្គាល់នូវសិទ្ធិលុបចោលកិច្ចសន្យាធានារបស់អ្នកធានា (កថាខណ្ឌទី ៤) ។

មាត្រា ៩០១.- ទម្រង់ចាំបាច់នៃកិច្ចសន្យាធានា

១-ការធានាដោយគ្មានលិខិតជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ អាចដកវិញនៅពេលណាក៏ បាន ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលអ្នកធានាបានចាប់ ផ្តើមអនុវត្តកាតព្វកិច្ចធានានោះដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាដែរ ចំពោះករណី ដែលចំនួនទឹកប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ចធានា មិនត្រូវបានសរសេរជាអក្សរដោយផ្ទាល់ដៃរបស់ អ្នកធានា ក្នុងការធានាកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់ ។

៣-លិខិតជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនៃការធានា ត្រូវបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់លាស់អំពីខ្លឹមសារ នៃកាតព្វកិច្ចធានា ។

(កំណត់)

មានពេលខ្លះ កិច្ចសន្យាធានាត្រូវបានធ្វើឡើងដោយសារមនោសញ្ចេតនា ឬ ដោយមិនបានគិតពិចារណាដោយហ្មត់ចត់ ហើយឱ្យអ្នកធានាទទួលនូវលទ្ធផលដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។ ដើម្បីឱ្យកិច្ចសន្យាធានានោះធ្វើឡើងដោយមានការប្រុងប្រយ័ត្ន និង ដោយការគិតយ៉ាងហ្មត់ចត់ ការបញ្ញត្តិឱ្យកិច្ចសន្យាធានាដែលមិនធ្វើឡើងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ មានចំណងស្រាលជា ដំណោះស្រាយមួយដែរ ។

មាត្រា ៩០០ បញ្ញត្តិថា កិច្ចសន្យាធានា គឺជាកិច្ចសន្យាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការព្រមព្រៀង ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះចែងថា ប្រសិនបើមិនបានធ្វើឡើងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទេ កិច្ចសន្យាធានានេះអាចដកវិញបាន (កថាខណ្ឌទី

១) ។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកធានាអាចដកកិច្ចសន្យាវិញ ក្នុងករណីដែលអ្នកធានាបានចាប់ផ្តើមអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ធានាដោយស្ម័គ្រចិត្ត នឹងធ្វើឱ្យមានភាពស្មុគស្មាញដល់ទំនាក់ទំនងគតិយុត្ត ហេតុនេះហើយបានជាមិនអាចទទួលស្គាល់ បានទេ (វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ១) ។

រីឯចំនួនប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ចធានាវិញ ដើម្បីបង្ហាញនូវការសម្រេចដោយបានគិតហ្មត់ចត់របស់អ្នកធានា ត្រូវទាមទារ ឱ្យសរសេរចំនួនទឹកប្រាក់ដោយផ្ទាល់ដៃ ហើយនេះជាកត្តាដ៏សំខាន់មួយដើម្បីទទួលស្គាល់នូវចំណងនៃកិច្ចសន្យាធានានោះ ។ ដូច្នេះ ក្នុងករណីនៃការធានាកាតព្វកិច្ចជាទឹកប្រាក់ ប្រសិនបើអ្នកធានាមិនបានសរសេរដោយដៃនូវចំនួនទឹកប្រាក់នៃ កាតព្វកិច្ចធានានោះទេ អ្នកធានាអាចដកកិច្ចសន្យាធានានោះបាន (កថាខណ្ឌទី ២) ។ ហើយអំឡុងពេលដែលអាចដក កិច្ចសន្យាធានានោះបាន គឺត្រឹមមុនពេលចាប់ផ្តើមអនុវត្តការធានានោះ ដោយសារតែមានមូលហេតុដូចដែលបានពន្យល់ ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ដែរ ។

នៅក្នុងលិខិតកិច្ចសន្យាធានា ចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់ឱ្យបានច្បាស់លាស់នូវខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ចធានា ដើម្បីកុំឱ្យមានផល ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរអាចកើតឡើងចំពោះអ្នកធានា ។

មាត្រា ៩០២.- ការធានាបំណុលអណ្តែត

១- ទោះបីមានបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ និង ទី ៣ នៃមាត្រា ៩០១ (ទម្រង់ចាំបាច់ នៃកិច្ចសន្យាធានា) ខាងលើនេះ ក៏ដោយ ក៏កិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែត ដែលធានា កាតព្វកិច្ចមិនកំណត់ដែលអាចកើតមានឡើងនៅពេលអនាគត ដោយសារទំនាក់ទំនង គតិយុត្តជានិរន្តរ៍ណាមួយនោះ នឹងមានសុពលភាព លុះត្រាតែបញ្ជាក់ច្បាស់នូវទំនាក់ ទំនងគតិយុត្តជានិរន្តរ៍ ដែលជាមូលដ្ឋាននៃការបង្កើតកាតព្វកិច្ចចម្បង ។

២- បើកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែត មិនបានកំណត់អំឡុងពេលនៃការធានាទេ អ្នកធានាបំណុលអណ្តែតអាចរំលាយកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែតនោះឆ្ពោះទៅអនាគត បាន ក្រោយពីហួសអំឡុងពេលសមរម្យចាប់តាំងពីពេលដែលបានបង្កើតកិច្ចសន្យានោះ ។

៣- ចំពោះកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែត នៅក្នុងករណីដែលស្ថានភាពនៃកិច្ចការ ជំនួញ ឬ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូនបំណុល ដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងធ្លាក់អន់ថយយ៉ាងខ្លាំង បើប្រៀបធៀបទៅនឹងពេលបង្កើតកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែតនោះ អ្នកធានាបំណុល អណ្តែត អាចរំលាយកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែតនោះឆ្ពោះទៅអនាគតដោយភ្លាមៗ បាន ។

៤- ចំពោះកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែត បើអ្នកធានាបំណុលអណ្តែតបានទទួល

មរណភាព មានតែកាតព្វកិច្ចធានាបំណុលអណ្តែត ចំពោះកាតព្វកិច្ចចម្បងដែលបានកើត ឡើងមកត្រឹមពេលអ្នកធានានោះទទួលមរណភាពទេ ទើបត្រូវបន្តដោយសន្តតិកម្ម ។

(កំណត់)

ការធានាបំណុលអណ្តែតអាចបង្កើតនូវស្ថានភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយចំពោះអ្នកធានា ជាងការធានាធម្មតា ។ ហេតុនេះ ហើយ ចាំបាច់ត្រូវធ្វើកុំឱ្យបន្ទុកនៃការធានាបំណុលអណ្តែតក្លាយទៅជាធ្ងន់ធ្ងរ ។

មាត្រានេះតម្រូវឱ្យបញ្ជាក់ឱ្យបានច្បាស់លាស់នូវទំនាក់ទំនងគតិយុត្តជានិរន្តរ៍ ដែលជាមូលដ្ឋាននៃការបង្កើតកាតព្វកិច្ច ចម្បង ហើយប្រសិនបើខុសនឹងលក្ខខណ្ឌនេះ ត្រូវចាត់ទុកកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែតនោះជាមោឃៈ (កថាខណ្ឌទី ១) ។ នៅមានបញ្ហាមួយទៀតដែលគួរគិតដែរថា តើគួរទទួលស្គាល់នូវកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែតសកលដែរ ឬទេ ។ ចំពោះបញ្ហានេះ ត្រូវពិនិត្យមើលដែរថា តើស្ថានភាពប្រើកិច្ចសន្យាប្រភេទនេះមានយ៉ាងណាដែរ នៅក្នុងការជួញដូរ ជាក់ស្តែង ក៏ប៉ុន្តែ ការចាត់ទុកជាមោឃៈទាំងអស់ ក៏ជាការមួយដែលគួរពិចារណាឱ្យបានហ្មត់ចត់ដែរ ។ ជំនួសគំនិតនេះ ដើម្បីបន្តនូវបន្ទុកធ្ងន់ជ្រុលពេករបស់អ្នកធានាបំណុលអណ្តែតសកល មាត្រានេះទទួលស្គាល់នូវសិទ្ធិជូនដំណឹងអំពីការ រំលាយកិច្ចសន្យាឆ្ពោះទៅអនាគត (កថាខណ្ឌទី ២ និង កថាខណ្ឌទី ៣) ។

ក្នុងករណីដែលមិនបានកំណត់អំឡុងពេលធានាទេ បន្ទុករបស់អ្នកធានាបំណុលអណ្តែតនឹងអាចកើតឡើងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដោយគ្មានព្រំដែន ។ ហេតុដូច្នេះ ដោយគិតពិចារណានូវស្ថានភាពផ្សេងៗនៅជុំវិញកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែតនោះ មាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកធានាបំណុលអណ្តែតនោះ អាចជូនដំណឹងអំពីការរំលាយកិច្ចសន្យាធានានោះឆ្ពោះទៅអនាគត បន្ទាប់ពីអំឡុងពេលសមរម្យមួយបានកន្លងផុតទៅ (កថាខណ្ឌទី ២) ។

ក្នុងករណីដែលស្ថានភាពទ្រព្យសម្បត្តិ ឬ ស្ថានភាពកិច្ចការជំនួញរបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង បានធ្លាក់ អន់ថយយ៉ាងខ្លាំងរហូសពិការព្យាករនៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែតនោះ មាត្រានេះទទួលស្គាល់ឱ្យអ្នកធានា បំណុលអណ្តែតនោះ ជូនដំណឹងអំពីការរំលាយកិច្ចសន្យាធានាបំណុលអណ្តែតឆ្ពោះទៅអនាគត ហើយធ្វើការកំណត់នូវចំនួន ទឹកប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ចធានានៅពេលនោះ ហើយអ្នកធានាទទួលបន្ទុកត្រឹមកម្រិតដែលត្រូវបានកំណត់នោះ (កថាខណ្ឌទី ៣) ។

ឋានៈរបស់អ្នកធានាបំណុលអណ្តែតមិនត្រូវទទួលបន្តដោយសន្តតិកម្មទេ (កថាខណ្ឌទី ៤) ។

ផ្នែកទី ២ អានុភាពនៃការធានា

មាត្រា ៩០៣._ ទំហំនៃកាតព្វកិច្ចធានា

១-កាតព្វកិច្ចធានាត្រូវរាប់បញ្ចូល ទាំងការប្រាក់ ប្រាក់ធានាសំណងក្នុងករណី បំពានកិច្ចសន្យា និង សំណងការខូចខាត ដែលទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចចម្បង និង អ្វីដែល

កើតឡើងបន្ទាប់បន្សំ ពីកាតព្វកិច្ចចម្បងនោះ ។^៤

២-កិច្ចសន្យាធានា អាចកំណត់នូវចំនួនទឹកប្រាក់ធានាសំណងក្នុងករណីបំពានកិច្ចសន្យា ឬ ប្រាក់សំណងការខូចខាត ចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចធានាបាន ។

(កំណត់)

អ្នកធានាត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះកាតព្វកិច្ចចម្បង ព្រមទាំងកាតព្វកិច្ចបន្ទាប់បន្សំដែលកើតឡើងដោយកាតព្វកិច្ចចម្បងនោះ (កថាខណ្ឌទី ១) ។ ជាគោលការណ៍ ទំហំនៃកាតព្វកិច្ចធានាត្រូវកំណត់ដោយឆន្ទៈរបស់ភាគី ក្នុងកិច្ចសន្យាធានា ។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគ្មានការសន្យាពិសេសទេ តាមទំនៀមទម្លាប់នៃកិច្ចការជំនួញ ឆន្ទៈរបស់ភាគីអាចត្រូវបានសន្មតបានថា ធានានូវកាតព្វកិច្ចចំពោះប្រាក់ដើមដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងទទួលបន្ទុក ព្រមទាំងកាតព្វកិច្ចបន្ទាប់បន្សំ ដូចជាការប្រាក់ ប្រាក់ធានាសំណងក្នុងករណីបំពានកិច្ចសន្យា សំណងនៃការខូចខាត ជាអាទិ៍ ។ មាត្រានេះចែងអំពីចំណុចនេះ ។ ប្រសិនបើភាគីបានធ្វើការសន្យាពិសេសផ្សេងទៀត ត្រូវអនុលោមតាមការសន្យាពិសេសនោះ ។

ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះកិច្ចសន្យាធានាការខូចខាត តាមធម្មតា ក្នុងកិច្ចសន្យា មានការកំណត់ច្បាស់លាស់អំពីទំហំនៃការធានា ហេតុនេះហើយបញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះកិច្ចសន្យាធានាការខូចខាតឡើយ ។ ប៉ុន្តែ នៅដំណាក់កាលបកស្រាយកិច្ចសន្យា អាចមានករណីដែលឆន្ទៈដូចមាត្រានេះត្រូវបានយល់ឃើញដែរ ។

ប្រសិនបើមានការកំណត់នូវសំណងនៃការខូចខាតពាក់ព័ន្ធនឹងការបំពានកិច្ចសន្យាធានា ក្នុងកិច្ចសន្យាធានា ដោយយោងតាមគោលការណ៍សេរីភាពក្នុងការធ្វើកិច្ចសន្យា អានុភាពនៃការពិសេសនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ដែរ (កថាខណ្ឌទី ២) ។

ម្យ៉ាងទៀត វិធានការដើម្បីធានានូវភាពសមរម្យនៃប្រាក់សំណងក្នុងករណីបំពានកិច្ចសន្យា ឬ ការកំណត់ជាមុននូវចំនួននៃសំណងការខូចខាត ត្រូវចែងដោយឡែកផ្សេងទៀត ។

មាត្រា ៩០៤._ លក្ខណៈនៃការធានា

១-កិច្ចសន្យាធានាមិនអាចកើតឡើងបានឡើយ នៅក្នុងករណីដែលគ្មានកាតព្វកិច្ចចម្បងទេ ។ ប៉ុន្តែ កិច្ចសន្យាធានាអាចកើតឡើងបាន ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលនឹងកើតមានឡើងនៅពេលអនាគត ឬ កាតព្វកិច្ចដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌ ។

២-ក្នុងករណីដែលបន្ទុករបស់អ្នកធានាជាន់ជាងកាតព្វកិច្ចចម្បង ដោយគិតទាំងកម្មវត្ថុ ឬ លក្ខខណ្ឌ នោះត្រូវបន្ថយបន្ទុករបស់អ្នកធានាត្រឹមកម្រិតនៃកាតព្វកិច្ចចម្បង ។

^៤ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៩០៣ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

៣-ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចចម្បងរលត់ កាតព្វកិច្ចធានាក៏ត្រូវរលត់ផងដែរ ។

៤-ការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលដោយការទាមទារចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ឬ ដោយមូលហេតុផ្សេងៗទៀត ក៏មានអានុភាពចំពោះអ្នកធានាផងដែរ ។

៥-ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន នោះសិទ្ធិលើបំណុល ចំពោះអ្នកធានាក៏ត្រូវចាត់ទុកថា បានធ្វើអនុប្បទានផងដែរ លើកលែងតែមានការសន្យាពិសេស ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់អំពីលទ្ធផលមួយចំនួនដែលកើតឡើងដោយសារលក្ខណៈនៃកាតព្វកិច្ចធានា ដែលជាកាតព្វកិច្ចបន្ទាប់បន្សំនៃកាតព្វកិច្ចចម្បង (ភាពបន្ទាប់បន្សំ) ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះកិច្ចសន្យាធានាការខូចខាតដែលមិនទទួលស្គាល់នូវភាពបន្ទាប់បន្សំវិញ មានច្រើនបែបយ៉ាង ហេតុដូច្នេះ ដោយយោងតាមគោលការណ៍សេរីភាពក្នុងការធ្វើកិច្ចសន្យា មិនចាំបាច់ចែងក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីទេ ទុកឱ្យស្វ័យភាពនៃភាគី ជាការប្រសើរ ។

ប្រសិនបើគ្មានកាតព្វកិច្ចចម្បងទេ កាតព្វកិច្ចធានាក៏មិនអាចកើតឡើងដែរ (កថាខណ្ឌទី ១) ។

អ្នកធានាមិនត្រូវទទួលបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចធំជាងកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងឡើយ (កថាខណ្ឌទី ២) ។

ខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ចធានា គឺជាការអនុវត្តនូវកាតព្វកិច្ចចម្បង ហេតុនេះហើយប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចចម្បងរលត់ដោយសារមូលហេតុអ្វីមួយ កាតព្វកិច្ចធានាក៏ត្រូវរលត់ដែរ (កថាខណ្ឌទី ៣) ។

ដើម្បីកុំឱ្យកាតព្វកិច្ចធានារលត់មុនការរលត់កាតព្វកិច្ចចម្បង ហើយដើម្បីឱ្យអាចប្រមូលសិទ្ធិលើបំណុលបាន ការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ដូចជាការទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្ត ក៏មានអានុភាពចំពោះអ្នកធានាដែរ (កថាខណ្ឌទី ៤) ។

ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន ការចាត់ចែងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះអ្នកធានា ត្រូវអនុលោមតាមឆន្ទៈរបស់ភាគីនៃកិច្ចសន្យាអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ។ តាមទំនៀមទម្លាប់នៃកិច្ចការជំនួញ ការធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ក៏ជាការធ្វើអនុប្បទានព្រមគ្នានូវសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះអ្នកធានាដែលជាសិទ្ធិបន្ទាប់បន្សំដែរ ។ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះចែងថា នៅពេលដែលសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាន សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះអ្នកធានាក៏ត្រូវចាត់ទុកថា ត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានដែរ (កថាខណ្ឌទី ៥) ។ ចំណុចនេះ ត្រូវហៅថា ភាពទៅជាមួយគ្នានៃកាតព្វកិច្ចធានា ដែលជាផ្នែកមួយនៃខ្លឹមសារនៃភាពបន្ទាប់បន្សំនៃកាតព្វកិច្ចធានា ។

មាត្រា ៩០៥._ សិទ្ធិរបស់អ្នកធានា

១-អ្នកធានាអាចលើកឡើងអំពីការរលត់កាតព្វកិច្ចចម្បង ដោយអាជ្ញាយុកាល

បាន ។

២-បើកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង បានបោះបង់ចោលផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាល អានុភាពនេះពុំមានចំពោះអ្នកធានាឡើយ ។

៣-អ្នកធានាអាចលើកឡើងនូវសិទ្ធិតវ៉ារបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងមកប្រើបាន ។

៤-បើកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង មានសិទ្ធិលុបចោល ឬ សិទ្ធិវិលាយនោះអ្នកធានាអាចបដិសេធនូវការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចធានាបាន ។

៥-បើកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ស្ថិតនៅក្នុងឋានៈដែលខ្លួនអាចទូទាត់កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ដោយយកសិទ្ធិលើបំណុល ចំពោះម្ចាស់បំណុលបាន នោះអ្នកធានាអាចបដិសេធនូវការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចធានាបាន ត្រឹមតែកម្រិតដែលកាតព្វកិច្ចចម្បងត្រូវរលត់ ដោយសារការទូទាត់នោះ ។

(កំណត់)

ដោយសារកាតព្វកិច្ចធានាគឺជាកាតព្វកិច្ចបន្ទាប់បន្សំ អ្នកធានាមានសិទ្ធិតវ៉ាផ្សេងៗ ចំពោះហេតុដែលកើតឡើងចំពោះកាតព្វកិច្ចចម្បង ។ មាត្រានេះចែងអំពីឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែងនៃសិទ្ធិតវ៉ានោះ ។

អ្នកធានាអាចលើកឡើងអំពីការរលត់កាតព្វកិច្ចចម្បងដោយអាជ្ញាយុកាលបាន (កថាខណ្ឌទី ១) ។

ការបោះបង់ចោលផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលដោយកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង គ្រាន់តែមានអានុភាពមិនដាច់ខាតប៉ុណ្ណោះ ហេតុនេះហើយ ទោះបីជាកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងបានបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលក៏ដោយ ក៏អ្នកធានាអាចលើកឡើងអំពីការរលត់កាតព្វកិច្ចចម្បងដោយអាជ្ញាយុកាលដោយខ្លួនឯងបានដែរ (កថាខណ្ឌទី ២) ។

អ្នកធានាអាចលើកឡើងនូវសិទ្ធិតវ៉ានៃការអនុវត្តព្រមគ្នា សិទ្ធិតវ៉ានៃការអនុគ្រោះនូវពេលកំណត់ របស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងបាន (កថាខណ្ឌទី ៣) ។

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងមានសិទ្ធិលុបចោល ឬ សិទ្ធិវិលាយ កាតព្វកិច្ចចម្បងនោះ នឹងមិនទាន់កំណត់ច្បាស់លាស់ទេ ហេតុដូច្នេះ ក្នុងអំឡុងពេលនោះ អ្នកធានាអាចបដិសេធនូវការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចធានារបស់ខ្លួនបាន (កថាខណ្ឌទី ៤) ។

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងមានសិទ្ធិទូទាត់ នៅប្រទេសជប៉ុន អ្នកធានាអាចអនុវត្តសិទ្ធិទូទាត់បាន (កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤៥៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មតិយោបល់ទូទៅ, កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ១២៩៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង ចែងដូចក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនដែរ) ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការទទួលស្គាល់រហូតឱ្យអ្នកធានា

អាចចាត់ចែងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង គឺជាការទទួលស្គាល់ជ្រុលពេក ហេតុនេះហើយ បានជាក្នុងក្រមនេះបញ្ញត្តិឱ្យអ្នកធានាមានសិទ្ធិត្រឹមតែបដិសេធការអនុវត្តតែប៉ុណ្ណោះ ដូចកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៧៧០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាជ្ញាធរដែនដី (កថាខណ្ឌទី ៥) ។

មាត្រា ៩០៦._ ការធានាចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលអាចលុបចោលបាន

ក្នុងករណីដែលអ្នកធានាដែលមានអាជីវកម្មរបស់ខ្លួន ជាការធានាការខូចខាត ឬ ការធានា បានធានាកាតព្វកិច្ចដែលអាចលុបចោលបាន ដោយបានដឹងអំពីមូលហេតុនៃ ការលុបចោល អ្នកធានានោះត្រូវបានសន្មតថា បានទទួលបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចឯករាជ្យមួយ ផ្សេង ដែលមានគោលបំណងដូចគ្នានឹងកាតព្វកិច្ចចម្បង ។

(កំណត់)

មាត្រានេះទទួលស្គាល់នូវការបង្កើតកាតព្វកិច្ចធានាការខូចខាត ដោយយោងទៅតាមការបកស្រាយឆន្ទៈរបស់ភាគី ។

ក្នុងករណីដែលបុគ្គលដែលដឹងថា កាតព្វកិច្ចចម្បងអាចត្រូវបានលុបចោលបាន បានធ្វើកិច្ចសន្យាធានា ទោះបីជា កាតព្វកិច្ចចម្បងនោះបានរលត់ដោយសារការលុបចោលក៏ដោយ តាមធម្មតាត្រូវគិតថា ការរំលត់កាតព្វកិច្ចធានាដោយ យកមូលហេតុនៃភាពបន្ទាប់បន្សំ មិនស្របនឹងឆន្ទៈរបស់ភាគីទេ ។ ហេតុនេះហើយ មាត្រានេះសន្មតថា កិច្ចសន្យា ធានានេះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាកិច្ចសន្យាធានាការខូចខាត ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការឱ្យអ្នកប្រើប្រាស់ធម្មតាទទួលបន្ទុកធ្ងន់នូវ កាតព្វកិច្ចធានាការខូចខាត មិនមែនជាការសមរម្យទេ ហេតុនេះហើយបានជាមាត្រានេះសន្មតការធានាការខូចខាត ដោយ ត្រឹមតែបុគ្គលដែលមានអាជីវកម្មជាការធានាការខូចខាត ឬ ការធានាប៉ុណ្ណោះ (វាក្យខណ្ឌទី ២) ដើម្បីឱ្យមានតុល្យភាព នឹងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៩០០ ។ ម្យ៉ាងទៀត តាមធម្មតា ករណីដែលសន្មតថាជាកិច្ចសន្យាធានា ការខូចខាត គឺពេលដែលអ្នកធានាជាអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់សម្រាប់បុគ្គលដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាព ។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុង ករណីនេះ យើងអាចសន្និដ្ឋានថា អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ព្រមធ្វើជាអ្នកធានា ដោយផ្តល់សច្ចានុមតិ ឬ ការយល់ព្រមចំពោះកិច្ចសន្យាដែលជាមូលដ្ឋាននៃការបង្កើតកាតព្វកិច្ចចម្បង ហេតុដូច្នេះ តាមការពិត អ្នកតំណាងនេះ មិនអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដែលជាមូលហេតុនៃការបង្កើតកាតព្វកិច្ចចម្បងទេ ។ ហេតុនេះហើយ ការកម្រិតនូវ ការសន្មតដោយមាត្រានេះ ចំពោះតែបុគ្គលដែលមានអាជីវកម្មជាការធានាការខូចខាត ឬ ការធានានេះ មិនមានអ្វីជា បញ្ហាទេ ។

ដោយសារតែអាចធ្វើឱ្យខូចដល់ភាពបន្ទាប់បន្សំនៃការធានា ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ទទួលស្គាល់ការចាត់ចែងខាង លើនេះ តែក្នុងករណីដែលមូលហេតុនៃការលុបចោលជាអសមត្ថភាពប៉ុណ្ណោះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ បើគិតទៅដល់បញ្ហាដែលបាន រៀបរាប់ពីលើមក មិនចាំបាច់ធ្វើការកម្រិតបែបនេះក៏បានដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ករណីដែលអ្នកធានាមានភាពទុច្ចរិត ចំពោះមូលហេតុនៃការលុបចោល ក្រៅពីការកម្រិតសមត្ថភាព មានតិចតួចណាស់ ។

មាត្រា ៩០៧._ លក្ខណសម្បត្តិរបស់អ្នកធានា

១-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលទទួលបានបន្ទុកនូវករណីយកិច្ចត្រូវរកអ្នកធានា អ្នកធានា នោះត្រូវតែជាសមត្ថជន និង ត្រូវមានសាធារណភាពដើម្បីសងបំណុល ។

២-ក្នុងករណីដែលអ្នកធានាបានបាត់បង់នូវលក្ខណសម្បត្តិ ដូចបានកំណត់នៅក្នុង កថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលរកអ្នកធានាផ្សេង ទៀត ដែលមានលក្ខណសម្បត្តិ ដូចបានកំណត់នៅកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មកជំនួស បាន ។

៣-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនអាចរកអ្នកធានាដែលមានលក្ខណសម្បត្តិ ដូច បានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះបានទេ ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យកូន បំណុលដាក់ប្រតិភោគផ្សេងទៀតបាន ។

៤-បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលម្ចាស់បំណុល បានជ្រើសតាំងអ្នកធានា ។

(កំណត់)

ចំពោះលក្ខណសម្បត្តិរបស់អ្នកធានា ជាគោលការណ៍ គ្មានកម្រិតទេ ។ នេះគឺជាបញ្ហាឯកជនផ្ទាល់ខ្លួនរវាងម្ចាស់ បំណុល និង អ្នកធានា ។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង មានករណីយកិច្ចរកអ្នកធានា កូនបំណុលនោះត្រូវរកអ្នកធានាដែលសមរម្យជាអ្នកធានា ។

ដើម្បីបំពេញនូវតម្រូវការនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុល ចាំបាច់ត្រូវរកអ្នកធានាដែលមានសិទ្ធិគ្រប់គ្រង និង សិទ្ធិចាត់ចែងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ព្រមទាំងមានទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ផងដែរ ។ ដូច្នេះ កូនបំណុលត្រូវរកអ្នកធានា ដែលជាសមត្ថជន ហើយសាធារណភាពគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសង (កថាខណ្ឌទី ១) ។

ចំណុចខ្សោយនៃប្រតិភោគដោយការធានា មានត្រង់ចំណុចថា ស្ថានភាពទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកធានាមានការផ្លាស់ ប្តូរ ហើយអាចធ្លាក់ទៅជាអសាធារណភាព ។ ក្នុងករណីដែលត្រូវការឱ្យមានអ្នកធានា ជាការល្អ គួរឱ្យម្ចាស់បំណុលអាច ទាមទារឱ្យមានភាពជាក់ច្បាស់ក្នុងការធានាបំណុលនោះជានិរន្តរ៍ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្នកធានាបាត់បង់នូវលក្ខណសម្បត្តិ ដូចខាងលើនេះ កូនបំណុលត្រូវរកអ្នកធានាណាផ្សេងដែលមានលក្ខណសម្បត្តិជាអ្នកធានាមកធានាជំនួសវិញ (កថាខណ្ឌ ទី ២) ហើយប្រសិនបើមិនអាចរកអ្នកធានាផ្សេងមកជំនួសវិញទេ ត្រូវផ្តល់ប្រតិភោគផ្សេងជំនួសវិញ (កថាខណ្ឌទី ៣) ។

ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានជ្រើសតាំងអ្នកធានា ម្ចាស់បំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកនូវហានិភ័យនៃអសាធារណ ភាពរបស់អ្នកធានា ។ ដូច្នេះហើយក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានជ្រើសតាំងអ្នកធានា មិនចាំបាច់តម្រូវឱ្យអ្នកធានាមាន

លក្ខណសម្បត្តិដូចខាងលើនេះទេ (កថាខណ្ឌទី ៤) ។

មាត្រា ៩០៨._ អត្ថន័យនៃការធានាដោយសាមគ្គីភាព និង គោលការណ៍នៃការធានាដោយសាមគ្គីភាព

១-បុគ្គលដែលទទួលបន្ទុកកាតព្វកិច្ចត្រូវធានាដោយសាមគ្គីភាពជាមួយនឹងកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង មិនអាចទាមទារឱ្យម្ចាស់បំណុលទាមទារពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងជាមុនសិន ឬ មិនអាចរួចផុតពីការអនុវត្តចំពោះខ្លួនផ្ទាល់ដោយសំអាងថា កូនបំណុលមានសាធនភាពគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសង និង អាចអនុវត្តចំពោះកូនបំណុលនោះដោយងាយស្រួលបានឡើយ ។

២-អ្នកធានាមានកាតព្វកិច្ចត្រូវធានាដោយសាមគ្គីភាពជាមួយនឹងកូនបំណុល លើកលែងតែមានការព្រមព្រៀងពិសេស ។

(កំណត់)

ជាគោលការណ៍ ការធានាគឺជាការធានាដោយសាមគ្គីភាព ។

ក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ ក្រ.ច និង សេចក្តីព្រាងច្បាប់ស្តីពីកិច្ចសន្យាពាណិជ្ជកម្ម ជ្រើសរើសយកគោលការណ៍នៃការធានាដោយសាមគ្គីភាព ហេតុនេះហើយបានជាក្រមនេះបានជ្រើសរើសយកគោលការណ៍នៃការធានាដោយសាមគ្គីភាពដែរ ។ នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ការធានាដោយសាមគ្គីភាពត្រូវបានទទួលស្គាល់ ក្នុងករណីដែលមានការសន្យាពិសេសតែប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា ៩០៩._ អានុភាពនៃហេតុដែលកើតឡើងចំពោះអ្នកធានា

ហេតុទាំងឡាយដែលកើតឡើងចំពោះអ្នកធានា ពុំមានអានុភាពចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះការទាមទារ ឬ ហេតុផ្សេងនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ចំពោះអ្នកធានាដែលទទួលអាណត្តិពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ។

(កំណត់)

ដោយសារការធានាជាការធានាដោយសាមគ្គីភាព មានភាពចាំបាច់ត្រូវចាត់ចែងឱ្យមានភាពរលូននឹងកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ។ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ក្រមនេះតម្រូវឱ្យមានឆន្ទៈសាមគ្គីភាពរួមគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងចំណោមកូនបំណុល ហេតុដូច្នេះ ចំពោះការធានាដោយសាមគ្គីភាព ក៏ចាំបាច់ត្រូវគិតដូចគ្នាដែរ ។ ហេតុនេះហើយ មាត្រានេះ

ត្រូវបានបញ្ចេញឡើងដោយគោលគំនិតនេះ ។

ចំពោះការទាមទារចំពោះអ្នកធានាដែលទទួលអាណត្តិពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ឬ ហេតុផ្សេងទៀតនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ចំណុចដែលហេតុទាំងនេះមានអានុភាពលើកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង មិនមានបញ្ហាអ្វីពិសេសទេ ។ ក្រៅពីនេះ គួរជជែកគ្នាមើលដែរថា តើមានហេតុដែលត្រូវទទួលស្គាល់នូវអានុភាពដាច់ខាតនៃហេតុដែលកើតឡើង ចំពោះអ្នកធានាដែលទទួលអាណត្តិដែរ ឬទេ ។ ពេលនោះត្រូវគិតអំពីនវកម្ម និង ព្យាកុលភាព ។ ក្នុងករណីដែលនវកម្មត្រូវបានធ្វើឡើងរវាងម្ចាស់បំណុល និង អ្នកធានា ប្រសិនបើបញ្ញត្តិចែងថា សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវរលត់ចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង តើបញ្ញត្តិនេះពុំមានភាពសមរម្យដែរ ឬទេនោះ ជាបញ្ហាមួយដែលត្រូវគិតឱ្យបានច្បាស់លាស់ ។ ឬ ត្រូវដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយឧបាទេសកម្មដោយការសង ? ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះព្យាកុលភាពវិញ មិនចាំបាច់ទទួលស្គាល់នូវអានុភាពដាច់ខាតជាពិសេសទេ ដោយសារអ្នកធានានឹងអាចរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចធានា ហើយក្លាយទៅជាម្ចាស់បំណុលទៅវិញបាន ។ លទ្ធផលនេះមានដូចជាការទទួលស្គាល់នូវអានុភាពដាច់ខាតដែរ ។

ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើទទួលស្គាល់អានុភាពនៃហេតុដែលកើតឡើងចំពោះអ្នកធានាដែលគ្មានអាណត្តិពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង លើកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង នឹងនាំឱ្យមានបញ្ហា ។ នេះគឺដោយសារការមិនសូវមានឆន្ទៈសាមគ្គីភាពរួមគ្នា ។ ដូច្នេះហើយបានជាមាត្រានេះមិនទទួលស្គាល់នូវអានុភាពដាច់ខាតនេះ ។

មាត្រា ៩១០._ ការធានារួម

១-ក្នុងកិច្ចសន្យាដែលមានអ្នកធានាច្រើននាក់ អ្នកធានាម្នាក់ៗមានករណីយកិច្ចចំពោះចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងអស់នៃកាតព្វកិច្ចចម្បង ។

២-ភាគនៃបន្ទុករបស់អ្នកធានារួមដែលគ្មានការសន្យាពិសេសអំពីការបែងចែកបន្ទុក ត្រូវបានសន្មតថាស្មើគ្នា ។

(កំណត់)

ប្រសិនបើយកគោលករណីនៃការធានាដោយសាមគ្គីភាព ក្នុងករណីនៃការធានារួម គ្មានអត្ថិភាពនៃផលប្រយោជន៍នៃការបែងចែកបន្ទុកទេ ។ មាត្រានេះចែងអំពីចំណុចនេះដើម្បីឱ្យប្រយ័ត្ន ។ ក៏ប៉ុន្តែ មិនមែនមានន័យថា ហាមមិនឱ្យធ្វើការសន្យាពិសេស ក្នុងការធានារួមដែលមិនមែនជាការធានាដោយសាមគ្គីភាព ហើយមានផលប្រយោជន៍នៃការបែងចែកបន្ទុក ឬ ការធានារួមដែលមានមួយផ្នែកជាការធានាដោយសាមគ្គីភាព ជាអាទិ៍ នោះទេ ។

ផ្នែកទី ៣ សិទ្ធិទាមទារសំណង

មាត្រា ៩១១._ សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានាដែលទទួលអាណត្តិ

១-ក្នុងករណីដែលអ្នកធានាបានធានាដោយទទួលអាណត្តិពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ប្រសិនបើអ្នកធានាបានធ្វើឱ្យរលត់នូវកាតព្វកិច្ច ដោយបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ជំនួសកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង នោះអ្នកធានាត្រូវទទួលសិទ្ធិទាមទារឱ្យកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងសងសំណងមកខ្លួនវិញ ។

២-អ្នកធានាដែលបានកំណត់ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ អាចទាមទារសំណងនូវចំនួនទឹកប្រាក់ដែលខ្លួនបានចេញចំណាយ និង ចំនួនការប្រាក់លើប្រាក់ចំណាយដែលខ្លួនបានចេញ ដោយគិតពីថ្ងៃដែលខ្លួនបានចេញ និង ចំនួនប្រាក់នៃការខូចខាតបាន ។

៣-អ្នកធានាដែលបានទទួលអាណត្តិពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង អាចទាមទារសំណងជាមុនបាន ក្នុងករណីដូចខាងក្រោមនេះ ៖

ក-អ្នកធានាបានទទួលសាលក្រម ឬ សាលដីកាដែលបង្គាប់ឱ្យអ្នកធានាសងទៅម្ចាស់បំណុល ដោយគ្មានកំហុស ហើយសាលក្រម ឬ សាលដីកានោះបានចូលជាស្ថាពរ ។

ខ-កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងបានរៀបចំធន ហើយម្ចាស់បំណុលពុំបានចូលរួមក្នុងការចែកចំណែក ។

គ-កាតព្វកិច្ចចម្បងដល់ពេលកំណត់ត្រូវសង ។

ឃ-ពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចចម្បងនោះមិនច្បាស់លាស់ ហើយមិនអាចកំណត់បានអំពីរយៈពេលដែលរៀងជាងគេ និង អំឡុងពេល ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ បានកន្លងហួសគិតពីថ្ងៃដែលបានធ្វើកិច្ចសន្យាធានា ។

៤-ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលមិនទាន់បានទទួលសំណងទាំងអស់នៅឡើយ នោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង ដែលទទួលការទាមទារសំណងពីអ្នកធានាដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ អាចទាមទារឱ្យអ្នកធានាដាក់ប្រាក់ភោគ ឬ អាចទាមទារឱ្យខ្លួនរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបាន ។

៥-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅកថាខណ្ឌទី ៤ ខាងលើនេះ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង អាចរួចផុតពីការទាមទារសំណងបាន ដោយតម្កល់ ឬ ដាក់ប្រតិភោគទៅឱ្យអ្នកធានា ឬ ធ្វើឱ្យអ្នកធានារួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ។

(កំណត់)

អ្នកធានាត្រូវសងកាតព្វកិច្ចដែលជាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងវិញ ជាសារធាតុ អ្នកធានានេះសងកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកផ្សេង ។

អ្នកធានាដែលទទួលអាណត្តិពីកូនបំណុល សងកាតព្វកិច្ចក្នុងនាមជាការចាត់ចែងកិច្ចការអាណត្តិ ហេតុនេះហើយ អ្នកធានាអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងដែលជាអាណត្តិទាយក សងមកវិញនូវសោហ៊ុយសម្រាប់ការចាត់ចែងកិច្ចការអាណត្តិបាន ។ មានន័យថា សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានាដែលទទួលអាណត្តិពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង មានលក្ខណៈជាការទាមទារឱ្យសងមកវិញនូវសោហ៊ុយសម្រាប់ធ្វើការចាត់ចែងកិច្ចការអាណត្តិ ។ ម្យ៉ាងទៀត អាណត្តិគាហកត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអាចទាមទារឱ្យអាណត្តិទាយកបង់ជាមុននូវសោហ៊ុយសម្រាប់ចាត់ចែងកិច្ចការអាណត្តិបាន ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះអ្នកធានាដែលទទួលអាណត្តិវិញ ប្រសិនបើទទួលស្គាល់ការទាមទារមុននេះទៅនឹងបាត់បង់នូវអត្ថន័យនៃការធានាដែលជាការផ្តល់នូវទំនុកទុកចិត្តជាមុនដល់កូនបំណុល ហេតុនេះហើយ ការទាមទារសំណងជាមុន ត្រូវបានទទួលស្គាល់ក្នុងករណីពិសេសតែប៉ុណ្ណោះ ។

ទំហំនៃការទាមទារសំណង មានដូចករណីនៃការទាមទារសំណងនៃសោហ៊ុយសម្រាប់ចាត់ចែងកិច្ចការអាណត្តិដែរ ។

សិទ្ធិទាមទារសំណងជាមុន អាចទទួលស្គាល់បានតែចំពោះករណីដែលអ្នកធានាមិនអាចទទួលនូវលទ្ធផលល្អក្នុងការទាមទារនូវសំណងក្រោយការចាត់ចែងប៉ុណ្ណោះ ។

ក្នុងករណីនៃការសងមួយភាគ ជាអាទិ៍ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង អាចទាមទារឱ្យអ្នកធានាដែលទាមទារសំណងដាក់ប្រតិភោគរហូតដល់ពេលបានសងសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ដាច់ស្រេច ឬ ទាមទារឱ្យខ្លួនរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបាន ។

ចំពោះការទាមទារសំណងក្នុងករណីនៃការសងមួយភាគ ជាអាទិ៍ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងអាចរួចផុតពីការទាមទារសំណងនេះបាន ដោយតម្កល់ ដាក់ប្រតិភោគ ឬ ធ្វើឱ្យអ្នកធានារួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ។

មាត្រា ៩១២._ សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានាដោយគ្មានអាណត្តិ

ក្នុងករណីដែលការធានារឺមានអាណត្តិពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងទេ តែអ្នកធានានោះ បានធ្វើឱ្យកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង រួចផុតពីកាតព្វកិច្ចនោះ ដោយបានសងជំនួសកូនបំណុល ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន កូនបំណុលនោះត្រូវសង តាមការទាមទារសំណង ត្រឹមតែកម្រិតនៃផលប្រយោជន៍ដែលខ្លួនបានទទួល ។

ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការធានានេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយផ្ទុយពីឆន្ទៈរបស់កូនបំណុលដែលមាន កាតព្វកិច្ចចម្បង កូនបំណុលគ្រាន់តែត្រូវសង តាមការទាមទារសំណង ត្រឹមតែកម្រិតនៃ ផលប្រយោជន៍ជាក់ស្តែងដែលនៅតែមានប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

ប្រសិនបើអ្នកធានាដែលមិនទទួលបានអាណត្តិពីកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង បានចេញចំណាយ ដូចជាការ សង ជាអាទិ៍ អ្នកធានានោះអាចទាមទារសំណងក្នុងនាមជាការទាមទារសងមកវិញនូវសោហ៊ុយការគ្រប់គ្រងដោយឈឺ ឆ្កាលបាន ។

ទំហំនៃការទាមទារសំណងត្រូវគិតផ្សេងគ្នា ចំពោះករណីធានាដោយផ្ទុយពីឆន្ទៈរបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ច ចម្បង និង ករណីផ្សេងពីនេះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ តាមការពិត មិនសូវមានករណីខុសគ្នាប៉ុន្មានទេ ។

មាត្រា ៩១៣.- លក្ខខណ្ឌនៃការទាមទារសំណង

១-ក្នុងករណីដែលអ្នកធានាបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយបានសងជំនួសកូនបំណុល ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ដោយពុំបានឱ្យដំណឹងទៅកូនបំណុលដែលមាន កាតព្វកិច្ចចម្បង អំពីការណ៍ដែលខ្លួនបានទទួលការទាមទារ ពីម្ចាស់បំណុលទេ ហើយ ប្រសិនបើកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង មានហេតុណាមួយដែលអាចតតាំងជា មួយនឹងម្ចាស់បំណុល នោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង អាចយកហេតុនោះទៅ តតាំងនឹងការទាមទាររបស់អ្នកធានាបាន ។ ប៉ុន្តែ បើហេតុនោះជាការទូទាត់ អ្នកធានា អាចទាមទារឱ្យម្ចាស់បំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដែលនឹងត្រូវរលត់ ដោយសារការទូទាត់នេះ បាន ។

២-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងបានសងទៅម្ចាស់បំណុល ឬ រួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយចេញចំណាយផ្សេងទៀត ដោយសុចរិត ដោយហេតុថា អ្នកធានា ធ្វេសប្រហែសពុំបានឱ្យដំណឹងទៅកូនបំណុលថា ខ្លួនបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយចេញ ចំណាយរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ទេ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងអាចចាត់ទុកថា សំណង របស់ខ្លួន ឬ ការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចនោះមានសុពលភាពបាន ។

(កំណត់)

រវាងកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងដែលត្រូវសងចំពោះម្ចាស់បំណុល និង អ្នកធានា ចាំបាច់ត្រៀមនូវនីតិវិធី

ដើម្បីការពារកុំឱ្យការសងត្រួតគ្នាកើតឡើង ។ មាត្រានេះត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងគោលគំនិតនេះ ។

ក្នុងករណីដែលធ្វេសប្រហែសមិនបានជូនដំណឹងជាមុន មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង អាចយកសិទ្ធិតវ៉ាចំពោះម្ចាស់បំណុលទៅតាមចំពោះសិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានាបាន (កថាខណ្ឌទី ១) ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលហេតុតវ៉ាជាការទូទាត់វិញ អ្នកធានាដែលទទួលបានការតាំងដោយការតវ៉ានេះ អាចអនុវត្តសិទ្ធិលើ បំណុលដែលកូនបំណុលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងនេះមាន បាន (វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ១) ។

ក្នុងករណីដែលធ្វេសប្រហែសមិនបានជូនដំណឹងក្រោយការចេញចំណាយ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បង អាច អះអាងថា ការសងដោយខ្លួនឯងមានសុពលភាព (កថាខណ្ឌទី ២) ។

មាត្រា ៩៦៤.- សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានាចំពោះកូនបំណុលម្នាក់ក្នុងចំណោម កូនបំណុលច្រើន

អ្នកដែលបានធានាកូនបំណុលតែម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ច ដោយសាមគ្គីភាព ឬ កាតព្វកិច្ចអវិភាគីយ៍ អាចទាមទារសំណងពីកូនបំណុលផ្សេងទៀត បាន ត្រឹមតែចំណែកជាបន្ទុករបស់កូនបំណុលផ្សេងនោះប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលបានធានាចំពោះកូនបំណុលម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនបំណុលច្រើននាក់ ប្រសិនបើអ្នកធានាសងកាតព្វកិច្ច នោះ អ្នកធានាអាចទាមទារសំណងទាំងអស់ចំពោះកូនបំណុលដែលខ្លួនធានាបាន ព្រមទាំងអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុល ផ្សេងទៀតសងនូវភាគដែលកូនបំណុលនីមួយៗទទួលបានបន្ទុកបាន លើកលែងតែកាតព្វកិច្ចចម្បងនោះជាកាតព្វកិច្ចវិភាគីយ៍ ។

ក្នុងករណីនេះ ចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀត (ក្រៅពីកូនបំណុលដែលខ្លួនបានធានា) អ្នកធានាបានធ្វើការសងដោយ តតិយជន ហេតុនេះហើយ ការទទួលស្គាល់ឱ្យទាមទារដោយចំពោះ ជាការមួយដែលមានមូលហេតុសមរម្យ ។

ចំពោះម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត ទំហំដែលអាចទាមទារសំណងត្រូវបានកម្រិតត្រឹមចំណែកជាបន្ទុករបស់កូនបំណុល នីមួយៗនោះ ។

ម្យ៉ាងទៀត អាចមានគោលគំនិតថា ដោយសារធ្វើការសងដោយតតិយជន អាចទទួលស្គាល់នូវការទាមទារឱ្យសំណង នូវចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងអស់នៃកាតព្វកិច្ចដែលបានរួចផុត ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ច ចម្បងបានសងតាមការទាមទារសំណង កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចចម្បងនោះត្រាន់តែអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុល ផ្សេងទៀតនូវសំណងត្រឹមចំណែកជាបន្ទុករបស់កូនបំណុលនោះប៉ុណ្ណោះ ។ ក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន មានបញ្ញត្តិដើម្បី សម្របសម្រួលទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកទាំងពីរនេះ (មាត្រា ៤៦៤) ។ មាត្រានេះបញ្ចូលតាមមាត្រា ៤៦៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី ជប៉ុននេះ ។

មាត្រា ៩១៥.- សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានារួម

១-ក្នុងករណីដែលអ្នកធានារួមម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកធានារួម បានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ហើយធ្វើឱ្យអ្នកធានារួមផ្សេងទៀត បានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយបានសង ឬ បានចេញ ចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន អ្នកធានានោះអាចទាមទារឱ្យអ្នកធានារួមផ្សេងទៀតសង សំណងតាមចំណែកជាបន្ទុករៀងៗខ្លួន មកខ្លួនវិញបាន ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ អ្នកធានានោះ អាចទាមទារឱ្យអ្នកធានារួមដទៃទៀត។ សងនូវប្រាក់ដែលខ្លួនបានចេញចំណាយ ការប្រាក់ និង ការខូចខាតបាន ។

៣-បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៩១២ (សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកធានាដោយគ្មានអាណត្តិ) មាត្រា ៩១៣ (លក្ខខណ្ឌនៃការទាមទារសំណង) និង មាត្រា ៩១៤ (សិទ្ធិទាមទារសំណង របស់អ្នកធានាចំពោះកូនបំណុលម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនបំណុលច្រើន) ខាងលើនេះ ត្រូវយក មកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលការធានារួមមានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការសន្យា ពិសេសអំពីការបែងចែកបន្ទុក ហើយមានអ្នកធានារួមណាម្នាក់បានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ហើយធ្វើឱ្យអ្នកធានារួមផ្សេងទៀតបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយបានសង ឬ បានចេញ ចំណាយផ្សេងទៀត លើសពីចំណែកជាបន្ទុករបស់ខ្លួន ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលបុគ្គលម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកធានារួម បានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយចេញចំណាយខ្លួនឯង ហើយធ្វើឱ្យ អ្នកធានារួមផ្សេងទៀតរួចពីកាតព្វកិច្ចដែរ អ្នកធានារួមដែលចេញចំណាយនោះអាចទាមទារឱ្យអ្នកធានារួមផ្សេងទៀត សងសំណង តាមចំណែកជាបន្ទុករបស់អ្នកធានារួមរៀងៗខ្លួនបាន ។ នេះគឺជាការងាយស្រួល ហើយមានសមភាពផងដែរ ។

ក្នុងករណីដែលជាការធានារួមដោយគ្មានផលប្រយោជន៍ដោយការបែងចែកនូវបន្ទុក តើគួរទទួលស្គាល់នូវការទាមទារ សំណង តែចំពោះករណីដែលអ្នកធានារួមធ្វើការសង ឬ ធ្វើសកម្មភាពផ្សេងទៀតដែលឱ្យរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយលើស ចំណែកជាបន្ទុករបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ឬ ទទួលស្គាល់នូវការទាមទារសំណង ទាំងករណីដែលមិនលើសចំណែកជាបន្ទុក ? ចំណុចនេះមានការជជែកគ្នាច្រើន ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ទទួលស្គាល់នូវការទាមទារសំណងតែក្នុងករណីដែលការសង ជាអាទិ៍ នោះ លើសចំណែកជាបន្ទុកប៉ុណ្ណោះ (កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៤៦៥) ។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគិតអំពីសមភាព រវាងអ្នកធានាទៅវិញ មិនគួរទទួលស្គាល់កម្រិតបែបនេះទេ ។ មាត្រានេះជ្រើសរើសយកគោលគំនិតទី ២ ទៅវិញ ។

ផ្នែកទី ៤ ឧបាទេសកម្ម

មាត្រា ៩៦._ ឧបាទេសកម្មដោយការសង

១-អ្នកធានាដែលបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចចម្បង ដោយបានសង ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ត្រូវទទួលបានពីម្ចាស់បំណុល នូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលជាកម្មវត្ថុនៃការធានា ហើយអាចប្រើសិទ្ធិប្រាតិភោគដែលបានធានាសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ជំនួសម្ចាស់បំណុលបាន ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ អ្នកធានាដែលបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចមួយភាគ អាចប្រើសិទ្ធិជាមួយម្ចាស់បំណុល តាមសមាមាត្រ និងចំនួនប្រាក់ដែលខ្លួនបានរួចផុតនោះ ។ ក្នុងករណីនេះ មានតែម្ចាស់បំណុលប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចប្រើសិទ្ធិវិលាយបាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលត្រូវសងទៅវិញនូវចំនួនប្រាក់ ដែលឧបាទេសិកបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច និង ការប្រាក់ទៅឧបាទេសិកនោះ ។

(កំណត់)

ដើម្បីឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិទាមទារសំណង គួរតែឱ្យអ្នកដែលមានសិទ្ធិទាមទារសំណង ប្រើសិទ្ធិប្រាតិភោគ ជាអាទិ៍ ដែលម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការប្រមូលសិទ្ធិលើបំណុលនោះមាន ។ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះទទួលស្គាល់ឱ្យអ្នកធានាដែលបានរួចពីកាតព្វកិច្ចដោយសារបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ទទួលសិទ្ធិដែលម្ចាស់បំណុលមាន ព្រមជាមួយគ្នានេះ ទទួលស្គាល់ឱ្យអ្នកធានានោះប្រើសិទ្ធិប្រាតិភោគដែលធានាសិទ្ធិលើបំណុលនោះជំនួសម្ចាស់បំណុលបាន (កថាខណ្ឌទី ១) ។

ក្នុងករណីដែលបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចតែមួយភាគ មាត្រានេះទទួលស្គាល់នូវឧបាទេសកម្មត្រឹមតែកម្រិតដែលម្ចាស់បំណុលមិនមានឧបសគ្គប៉ុណ្ណោះ (កថាខណ្ឌទី ២) ។ ក្នុងករណីនេះ តើត្រូវគិតយ៉ាងណាដែរ ចំពោះទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់បំណុល និង អ្នកធានា នេះជាបញ្ហាមួយ ។ មានន័យថា តើគួរចាត់ទុកអ្នកទាំងពីរនេះស្មើភាពគ្នា ឬ តើគួរចាត់ទុកឱ្យម្ចាស់បំណុលមានអាទិភាពជាងអ្នកធានា រហូតដល់ពេលដែលម្ចាស់បំណុលបានប្រមូលចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងអស់នៃសិទ្ធិលើបំណុល ។ ចំពោះចំណុចនេះ ចាំបាច់ត្រូវសម្រួលនូវផលប្រយោជន៍លំអិតថែមទៀត ហើយមិនគួរចែងលំអិតក្នុងបញ្ញត្តិនេះឡើយ សូមទុកឱ្យការបកស្រាយ ហើយរំពឹងទៅលើយុត្តិសាស្ត្រទៅវិញ ។

មាត្រា ៩៧._ ករណីយកិច្ចប្រគល់លិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល

១-ម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការជម្រះសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ ដោយសារអ្នកធានាបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀត ត្រូវប្រគល់លិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល និង វត្ថុប្រតិភោគដែលនៅក្រោមការកាន់កាប់របស់ខ្លួន ទៅឱ្យអ្នកធានាដែលបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀតនោះ ។

២-ម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការជម្រះសិទ្ធិលើបំណុលតែមួយភាគ ដោយសារអ្នកធានាបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀត ត្រូវកត់ត្រាអំពីឧបាទេសកម្មនោះលើលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល ហើយត្រូវឱ្យអ្នកធានានោះត្រួតពិនិត្យលើការថែរក្សាវត្ថុប្រតិភោគដែលនៅក្រោមការកាន់កាប់របស់ខ្លួន ។

(កំណត់)

សម្រាប់អ្នកធានារួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយសារបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀត ម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការជម្រះសិទ្ធិលើបំណុល មានករណីយកិច្ចប្រគល់នូវលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល និង ប្រតិភោគដែលត្រូវបានដាក់ធានាកាតព្វកិច្ចចម្បងទៅឱ្យអ្នកធានានោះ (កថាខណ្ឌទី ១) ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីឱ្យឧបាទេសកម្មដោយអ្នកធានាមានភាពច្បាស់លាស់ និង ដើម្បីរក្សានូវផលប្រយោជន៍របស់អ្នកធានាផងដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានទទួលការជម្រះសិទ្ធិលើបំណុលតែមួយភាគ ម្ចាស់បំណុលមានករណីយកិច្ចកត់ត្រាអំពីការសងសិទ្ធិលើបំណុលមួយភាគនោះ ព្រមទាំងយល់ព្រមត្រួតពិនិត្យលើការរក្សា និង គ្រប់គ្រងវត្ថុប្រតិភោគ (កថាខណ្ឌទី ២) ។ បញ្ញត្តិនេះក៏មានន័យដូចគ្នានឹងកថាខណ្ឌទី ១ ដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការប្រគល់លិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល ឬ វត្ថុប្រតិភោគ ទៅឱ្យអ្នកធានា គឺជាការមួយដែលមិនអាចទទួលស្គាល់បានដោយម្ចាស់បំណុលដែលមិនទាន់បានទទួលការជម្រះសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ ហេតុនេះហើយបានជាបញ្ញត្តិនេះទទួលស្គាល់ត្រឹមតែករណីយកិច្ចកត់ត្រាលើលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល និង ករណីយកិច្ចយល់ព្រមត្រួតពិនិត្យលើការថែរក្សាវត្ថុប្រតិភោគប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា ៩១៨._ ករណីយកិច្ចថែរក្សាប្រតិភោគ

ម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការជម្រះសិទ្ធិលើបំណុល ដោយសារអ្នកធានាបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀត មានករណីយកិច្ចត្រូវថែរក្សាប្រតិភោគ សម្រាប់អ្នកធានាដែលបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀតនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះតម្រូវឱ្យម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការជម្រះសិទ្ធិលើបំណុល ថែរក្សាប្រតិភោគ ដើម្បីរក្សាការពារនូវសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់អ្នកធានា រហូតដល់ពេលបញ្ចប់ ប្រគល់វត្ថុប្រតិភោគនោះទៅឱ្យអ្នកធានា ។

មាត្រា ៩១៩._ លំដាប់នៃឧបាទេសកម្ម

១-អ្នកធានាមិនអាចស្តង់ដារបំណុលដោយឧបាទេសកម្ម ចំពោះតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុដែលជាវត្ថុប្រាតិភោគបានឡើយ ប្រសិនបើខ្លួនមិនបានចុះបញ្ជីក្រោយពីបានសង ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀត ។

២-រវាងអ្នកធានាដោយបុគ្គល និង អ្នកធានាដោយវត្ថុ ត្រូវស្តង់ដារឧបាទេសកម្មដោយគិតទៅតាមចំនួនអ្នកទាំងនោះ ។

(កំណត់)

ចំពោះសិទ្ធិប្រាតិភោគប្រក្សក្សលើអចលនវត្ថុ ចាំបាច់ចុះបញ្ជីអំពីឧបាទេសកម្ម (កថាខណ្ឌទី ១) ។ ចំពោះតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មមុនពេលសង ជាអាទិ៍ អ្នកធានាអាចធ្វើឧបាទេសកម្មដោយមិនបានចុះបញ្ជីបាន ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មក្រោយការសង ជាអាទិ៍ អ្នកធានាមិនអាចធ្វើឧបាទេសកម្មបានទេ ប្រសិនបើមិនបានចុះបញ្ជីអំពីឧបាទេសកម្មនោះ មុនពេលតតិយជននេះធ្វើលទ្ធកម្ម ។

ទំនាក់ទំនងនៃឧបាទេសកម្មរវាងអ្នកធានា និង អ្នកធានាដោយវត្ថុ គឺស្មើភាពគ្នា (កថាខណ្ឌទី ២) ។ ក្នុងករណីដែលអ្នកធានា ក៏ជាអ្នកធានាដោយវត្ថុដែរ របៀបរាប់អ្នកនោះជាបញ្ហាមួយ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យស្រួលចាត់ចែង និង ដើម្បីឱ្យមានសមភាព គួររាប់តែម្នាក់ជាការល្អ ។ ចំណុចនេះ សូមភាគីកម្ពុជាបកស្រាយ ។

មាត្រា ៩២០._ ការអនុវត្តដូចគ្នា តាមបញ្ញត្តិស្តីពីឧបាទេសកម្មដោយការសង

ក្រៅពីបញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ៤ (ឧបាទេសកម្ម) នេះ បញ្ញត្តិនៃកថាភាគទី ៤ (ឧបាទេសកម្មដោយការសង) ផ្នែកទី ១ ជំពូកទី ៧ នៃគន្ថីទី ៤ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះឧបាទេសកម្មដោយការសង ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់អ្នកធានា ។

(កំណត់)

ឧបាទេសកម្មរបស់អ្នកធានា គឺជាឧបាទេសកម្មដោយការសងមួយប្រភេទដែរ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះបញ្ជាក់ឱ្យបានច្បាស់លាស់ថា ក្រៅពីបញ្ញត្តិនៃផ្នែកនេះ បញ្ញត្តិទូទៅស្តីពីឧបាទេសកម្មដោយការសង ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ។

ជំពូកទី ៨ កាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព

ផ្នែកទី ១ ការបង្កើតកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព

មាត្រា ៩២១._ អត្ថន័យនៃកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព

១-ក្នុងករណីដែលបុគ្គលច្រើននាក់ទទួលបានបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចសាមគ្គីភាព ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលណាម្នាក់ អនុវត្តកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ ឬ មួយភាគ ឬ ឱ្យកូនបំណុលទាំងអស់ អនុវត្តកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ ឬ មួយភាគ ដោយព្រមគ្នា ឬ ដោយបន្តបន្ទាប់ ។

២-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ ឬ កូនបំណុលណាម្នាក់ ត្រូវបានប្រកាសក្ស័យធន ម្ចាស់បំណុលអាចចូលរួម ក្នុងការចែកចំណែកនៅក្នុងនីតិវិធីក្ស័យធនរបស់កូនបំណុលនីមួយៗ ចំពោះចំនួនប្រាក់ទាំងអស់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន ។

(កំណត់)

ចំពោះកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព កូនបំណុលម្នាក់ៗត្រូវទទួលបានបន្ទុកកាតព្វកិច្ចទាំងស្រុង ហើយវិធីទទួលបានបន្ទុក ក៏គ្មានភាពចម្បង ឬ បន្ទាប់បន្សំទេ (កថាខណ្ឌទី ១) ។

ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះករណីក្ស័យធន ចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់លាស់អំពីចំណុចនេះ (កថាខណ្ឌទី ២) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣២ និង មាត្រា ៤៤១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនួញ

មាត្រា ៩២២._ ការបង្កើតកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព

១-ក្រៅពីករណីដែលមានបញ្ញត្តិនៅក្នុងច្បាប់ កាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការព្រមព្រៀង ដោយជាក់លាក់ ឬ ដោយតុណ្ហភាព រវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលច្រើននាក់ដែលឆន្ទៈសាមគ្គីភាពរួមគ្នាទៅវិញទៅមក ត្រូវបានទទួលស្គាល់ ។

២-ការព្រមព្រៀងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ អាចធ្វើឡើងរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលនីមួយៗ ដោយព្រមគ្នា ឬ ដោយបន្តបន្ទាប់ ។

៣-ម្ចាស់បំណុលអាចលើកលែងសាមគ្គីភាព ចំពោះកូនបំណុលណាមួយបាន ។^៥

៤-ក្រោយពេលលើកលែងសាមគ្គីភាព កូនបំណុលដែលបានទទួលការលើកលែងត្រូវទទួលបានបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ច ត្រឹមតែចំនួនប្រាក់ដែលស្មើនឹងបន្ទុកដែលខ្លួនធ្លាប់មានមុនពេលលើកលែង ។

^៥ កថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រា ៩២២ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

៥-ភាគនៃបន្ទុករបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពនីមួយៗ ត្រូវបានសន្មតថាស្មើគ្នា ។

(កំណត់)

កាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការព្រមព្រៀងរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលម្នាក់ៗ ក្នុងករណីដែលឆន្ទៈសាមគ្គីភាពរួមគ្នាទៅវិញទៅមករវាងកូនបំណុលទាំងអស់ ត្រូវបានទទួលស្គាល់ (កថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២) ។

មាត្រានេះមិនចែងអំពីកាតព្វកិច្ចដែលមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែលនឹងកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព និង ករណីយកិច្ច ទាំងស្រុង (obligation in solidum) ទេ ។

ទោះបីជាកូនបំណុលមានទំនាក់ទំនងគ្នាដោយសាមគ្គីភាពរួមគ្នាក៏ដោយ ការលើកលែងនូវសាមគ្គីភាពដល់កូនបំណុល ណាម្នាក់ ហើយទទួលស្គាល់ឱ្យកូនបំណុលនោះរួចពីទំនាក់ទំនងសាមគ្គីភាពទៅវិញទៅមក គ្មានឥទ្ធិពលនាំឱ្យមានការខូច ប្រយោជន៍របស់កូនបំណុលផ្សេងទៀតទេ ។ ចំណុចនេះជាបញ្ហាស្វ័យភាពឯកជនទេ ហេតុនេះហើយត្រូវទទួលស្គាល់ (កថាខណ្ឌទី ៣) ។ បន្ទាប់មក ចំពោះកូនបំណុលដែលបានទទួលការលើកលែងនូវសាមគ្គីភាព អានុភាពនៃការលើក លែងនូវសាមគ្គីភាពនោះ គឺ កូនបំណុលនោះត្រាន់តែទទួលបានបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចត្រឹមតែចំនួនទឹកប្រាក់ស្មើនឹងចំណែកជាបន្ទុក ដែលខ្លួនធ្លាប់មានមុនពេលទទួលបានការលើកលែងប៉ុណ្ណោះ (កថាខណ្ឌទី ៤) ។

ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះភាគនៃបន្ទុករបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ប្រសិនបើមានការសន្យា ពិសេស ត្រូវអនុលោមតាមការសន្យាពិសេសនោះ ប៉ុន្តែ មានករណីខ្លះដែលអត្ថិភាពនៃការសន្យាពិសេសមិនច្បាស់លាស់ ទេ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះចែងថា ត្រូវសន្មតថាស្មើគ្នា (កថាខណ្ឌទី ៥) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣២ និង មាត្រា ៤៤១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៩២៣.- មោឃភាព និង ការលុបចោល ចំពោះកូនបំណុល

ទោះបីជាមានមូលហេតុនៃមោឃភាព ឬ ការលុបចោលសកម្មភាព ចំពោះកូន បំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ក៏ដោយ ក៏ការណ៍នេះមិនមាន ឥទ្ធិពលដល់អានុភាពនៃកាតព្វកិច្ចរបស់កូនបំណុលផ្សេងទៀតឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ចេញអំពើលទ្ធផលដែលកើតឡើង ដោយសារកិច្ចសន្យាដែលបង្កើតកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ផ្សេងៗគ្នា រវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលម្នាក់ៗ ក្នុងករណីដែលជាកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

**ផ្នែកទី ២ អានុភាពនៃហេតុដែលកើតឡើងចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ច
ដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់**

មាត្រា ៩២៤._ អានុភាពដាច់ខាតនៃការទាមទារ និង ហេតុដែលផ្អាកអាជ្ញាយុកាល
ផ្សេងទៀត

ការទាមទារឱ្យ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់អនុវត្ត
និង ហេតុដែលផ្អាកអាជ្ញាយុកាលផ្សេងទៀត ដែលកើតឡើងចំពោះកូនបំណុលនោះ ត្រូវ
មានអានុភាពចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀតផងដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា តាមរយៈការទាមទារឱ្យអនុវត្តចំពោះកូនបំណុលណាម្នាក់ អានុភាពនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការ
អនុវត្ត និង ការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ត្រូវកើតឡើងចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀតដែរ ។ ចំណុចនេះសមរម្យដោយសារ
សាមគ្គីភាពរួមគ្នា ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ មិនទទួលស្គាល់នូវអានុភាពដាច់ខាតនៃហេតុនៃការផ្អាក
អាជ្ញាយុកាល ក្រៅពីការទាមទារទេ ក៏ប៉ុន្តែ ក្រមនេះទទួលស្គាល់ទៅវិញ ។ ថា តើគំនិតមួយណាត្រូវជាងនោះ នេះជា
បញ្ហាមួយដែលត្រូវជជែកថែមទៀត ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគិតដល់ការមានឆន្ទៈសាមគ្គីភាពរួមរវាងកូនបំណុល ព្រមទាំង
ភាពងាយស្រួល ក្នុងការគ្រប់គ្រងសិទ្ធិលើបំណុលដោយម្ចាស់បំណុល ត្រូវតែទទួលស្គាល់ជាការល្អ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៩២៥._ អានុភាពដាច់ខាតនៃការសង ជាអាទិ៍

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ បានសង
ឬ សងដោយវត្ថុជំនួស ឬ តម្កល់ អានុភាពនៃការរំលត់កាតព្វកិច្ចដែលបានកើតឡើង
ដោយការណ៍នោះ ត្រូវមានចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀតផងដែរ ។

(កំណត់)

ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះបានបញ្ញត្តិច្បាស់លាស់ដូចមាត្រានេះទេ ប៉ុន្តែ មាត្រា ៤២៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្នើម៉ង់ ចែង
ច្បាស់លាស់អំពីចំណុចនេះ ។ កាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព មានគោលបំណងចំពោះការកាត់តម្លៃ ហើយការសង

ការសងដោយវត្ថុជំនួស និង ការតម្កល់ នាំឱ្យជម្រះសិទ្ធិលើបំណុល ហេតុដូច្នេះ គួរតែទទួលស្គាល់នូវអានុភាពដាច់ខាត ។
(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ថិ្តម័ង

មាត្រា ៩២៦._ អានុភាពដាច់ខាតនៃការទូទាត់

១-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះម្ចាស់បំណុល ហើយកូនបំណុលនោះបានលើកឡើងនូវការទូទាត់ សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវរលត់ សម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុលទាំងអស់ ។

២-នៅក្នុងពេលដែលកូនបំណុលដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលដែលបានកំណត់នៅ ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនទាន់លើកឡើងនូវការទូទាត់ កូនបំណុលផ្សេងទៀត អាចបដិសេធការសង ចំពោះបន្ទុករបស់ខ្លួនបាន ។

(កំណត់)

ការទូទាត់ គឺជាការរំលត់កាតព្វកិច្ចដោយបន្ទុករបស់កូនបំណុលដែលបានលើកឡើងនូវការទូទាត់ ហើយចំពោះ ចំណុចនេះ មានន័យប្រហាក់ប្រហែលនឹងការសងដែរ ហេតុនេះហើយ អានុភាពនៃការទូទាត់នេះក៏ត្រូវឱ្យមានទៅលើ កូនបំណុលផ្សេងទៀតដែរ ។

បញ្ហាដែលកើតឡើង គឺជាការចាត់ចែងមុនពេលលើកឡើងនូវការទូទាត់នេះ ។ មានគំនិតចម្បងមួយ គឺ គួរតែទទួល ស្គាល់ការលើកឡើងដោយកូនបំណុលផ្សេង ត្រឹមតែចំណែកនៃបន្ទុករបស់អ្នកនោះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការផ្តល់សិទ្ធិចាត់ចែង នូវសិទ្ធិរបស់អ្នកផ្សេង ជាការទទួលស្គាល់ជ្រុលពេល គ្រាន់តែការផ្តល់នូវសិទ្ធិតាំងនៃការបដិសេធការសង ជាការគ្រប់ គ្រាន់ហើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៩២៧._ អានុភាពដាច់ខាតនៃនរកម្ម

ក្នុងករណីដែលនរកម្មត្រូវបានធ្វើឡើង រវាងកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយ សាមគ្គីភាពណាម្នាក់ និង ម្ចាស់បំណុល សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវរលត់ សម្រាប់ផលប្រយោជន៍ របស់កូនបំណុលទាំងអស់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះត្រូវបានរៀបចំ ដោយសន្មតនូវឆន្ទៈរបស់ភាគីនៃនវកម្ម ។ ហេតុនេះហើយ ភាគីនៃនវកម្មអាចធ្វើការសន្យាពិសេសបាន ដោយកំណត់ថា នវកម្មនោះគ្មានឥទ្ធិពលទៅលើកូនបំណុលផ្សេងទេ (មាត្រា ១២៨១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៩២៨._ អានុភាពដាច់ខាតនៃព្យាកុលភាព

ក្នុងករណីដែលព្យាកុលភាពបានកើតឡើង រវាងកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ និង ម្ចាស់បំណុល កូនបំណុលនោះត្រូវបានចាត់ទុកថា បានសង ។

(កំណត់)

មាត្រានេះត្រូវបានបញ្ញត្តិឡើងដើម្បីជៀសវាងនូវការទាមទារសំណងទៅវិញទៅមកដដែលៗ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៩២៩._ អានុភាពដាច់ខាតនៃការលើកលែង

១-ការលើកលែងកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ដែលបានធ្វើឡើង ចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ ត្រូវមានអានុភាពចំពោះតែបន្ទុករបស់កូនបំណុលនោះសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុលផ្សេងទៀត ។

២-ក្នុងករណីដែលការលើកលែងបានធ្វើឡើងចំពោះតែកាតព្វកិច្ចមួយភាគ ចំពោះកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ អានុភាពនៃការលើកលែងចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀត ត្រូវកើតឡើង តាមសមាមាត្រនៃចំនួនប្រាក់ ក្នុងករណីដែលមានការលើកលែងកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិដើម្បីជៀសវាងនូវការទាមទារសំណងទៅវិញទៅមកដដែលៗ ។ ក៏ប៉ុន្តែ មាត្រានេះមិនមែនជាបញ្ញត្តិដែលត្រូវអនុវត្តដោយបង្ខំទេ ហេតុដូច្នេះ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានធ្វើការលើកលែងដែលមានខ្លឹមសារផ្សេងពីមាត្រានេះ ត្រូវធ្វើការវិនិច្ឆ័យនូវឥទ្ធិពលចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀត តាមខ្លឹមសារនោះ ។

ក្នុងករណីដែលជាការលើកលែងកាតព្វកិច្ចមួយភាគ នឹងមានយោបល់ផ្សេងៗគ្នា ក៏ប៉ុន្តែ មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា មាន ឥទ្ធិពលតាមសមាមាត្រនៃចំនួនប្រាក់លើកលែងកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត សូមបញ្ជាក់ថា មាត្រានេះជាបញ្ញត្តិ ដែលមិនត្រូវអនុវត្តដោយបង្ខំទេ (អាចធ្វើការសន្យាផ្សេងពីនេះ) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៩៣០.- អានុភាពដាច់ខាតនៃអាជ្ញាយុកាល

១-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ បានលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលដែលត្រូវបានសម្រេចចំពោះខ្លួន កូនបំណុលផ្សេងទៀតក៏ ត្រូវរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ត្រឹមបន្ទុករបស់កូនបំណុលដែលបានលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាល នោះ ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ នៅក្នុងពេល ដែលអាជ្ញាយុកាលត្រូវបានសម្រេច តែមិនទាន់ត្រូវបានលើកឡើង កូនបំណុលផ្សេងទៀត អាចលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនោះ ចំពោះបន្ទុករបស់កូនបំណុលដែលអាចលើកឡើង នូវអាជ្ញាយុកាលនោះ ។

(កំណត់)

ប្រសិនបើទទួលស្គាល់នូវអានុភាពដាច់ខាត ចំពោះហេតុនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល មាត្រានេះមានន័យតែចំពោះ ករណីដែលកាលបរិច្ឆេទនៃការសងរបស់កូនបំណុលនីមួយៗមានខុសៗគ្នាប៉ុណ្ណោះ ហេតុដូច្នេះ តាមការជាក់ស្តែង មាន ករណីដូច្នេះតិចតួចណាស់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៣៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៩៣១.- គោលការណ៍នៃអានុភាពមិនដាច់ខាត

ហេតុដែលបានកើតឡើងចំពោះកូនបំណុល ដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ណាម្នាក់ មិនត្រូវមានអានុភាព ចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀតឡើយ លើកលែងតែហេតុ ដែលបានកំណត់ពីមាត្រា ៩២៤ (អានុភាពដាច់ខាតនៃការទាមទារ និង ហេតុដែលផ្អាក

អាជ្ញាយុកាលផ្សេងទៀត) ដល់មាត្រា ៩៣០ (អានុភាពដាច់ខាតនៃអាជ្ញាយុកាល) ខាងលើនេះ ។

(កំណត់)

តាមគោលការណ៍ អានុភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុល មិនមែនជាអានុភាពដាច់ខាតទេ ។ មាត្រានេះចែងដើម្បីបញ្ជាក់អំពីចំណុចនេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៤០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៣ ការទាមទារសំណង

មាត្រា ៩៣២.- សិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់កូនបំណុលដែលបានសង

១-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់បានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ហើយធ្វើឱ្យកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពផ្សេងទៀតរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច កូនបំណុលនោះត្រូវទទួលសិទ្ធិទាមទារសំណងពីកូនបំណុលផ្សេងទៀត ចំពោះបន្ទុករៀងៗខ្លួន ។ ក្នុងករណីដែលការសង ឬ ចំណាយផ្សេងទៀតរបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ មានចំពោះតែកាតព្វកិច្ចមួយភាគ ហើយកូនបំណុលនោះ និង កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពផ្សេងទៀត បានទទួលការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច តាមកម្រិតនៃភាគនោះ កូនបំណុលនោះអាចទាមទារសំណង តាមសមាមាត្រនឹងចំនួនភាគរយនៃចំនួនទឹកប្រាក់សរុបនៃកាតព្វកិច្ចបាន ។^៦

២-ការទាមទារសំណងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ អាចធ្វើបាន ដោយរាប់បញ្ចូលការប្រាក់ដែលច្បាប់បានកំណត់ ដោយគិតពីថ្ងៃរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន និង សោហ៊ុយឬការខូចខាតផ្សេងទៀតដែលមិនអាចជៀសវាងបាន ។

(កំណត់)

^៦ វាក្យខណ្ឌទី ២ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៩៣២ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

រវាងកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ជាធម្មតា មានការព្រមព្រៀងអំពីភាគនៃបន្ទុករៀងៗខ្លួន ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលគ្មានការព្រមព្រៀងទេ អាចសន្មតថា ត្រូវទទួលបន្ទុកស្មើភាពគ្នា ។ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពទាំងនោះ ទទួលបានរួមគ្នានូវការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយសារកូនបំណុលណាម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនបំណុលទាំងអស់ បានសង ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀត ការផ្តល់សិទ្ធិឱ្យកូនបំណុលដែលបានសង ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀតនោះ ទាមទារសំណងពីកូនបំណុលផ្សេងទៀត ទៅតាមសមាមាត្រនៃបន្ទុករបស់កូនបំណុលផ្សេងទៀត ជាការត្រឹមត្រូវ ។ ថែមពីនេះ ទោះបីជាក្នុងករណីដែលបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចមួយភាគក៏ដោយ ប្រសិនបើគិតដល់ហានិភ័យនៃការស្ថិតនៅក្រោមអសាធិនីយនៃកូនបំណុលផ្សេងទៀត ការផ្តល់សិទ្ធិឱ្យទាមទារសំណងទៅតាមសមាមាត្រនៃការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចនោះ នៅពេលបានរួចម្តងៗ ជាការត្រឹមត្រូវ ។

សិទ្ធិទាមទារសំណង អាចត្រូវបានគិតថាជាប្រភេទមួយនៃសិទ្ធិទាមទារឱ្យសងមកវិញនូវសោហ៊ុយ នៅក្នុងករណីនៃអាណត្តិដែរ ហេតុនេះហើយបានជាអាចទាមទារឱ្យសងការប្រាក់ដែលច្បាប់កំណត់ ដោយគិតពីថ្ងៃដែលបានសង ឬ ចេញចំណាយដោយខ្លួនឯង សោហ៊ុយចាំបាច់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រង និង ថែរក្សា និង សំណងនៃការខូចខាត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៤២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៩៣៣._ ការជូនដំណឹងដែលជាលក្ខខ័ណ្ឌដើម្បីទាមទារសំណង

១-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ បានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយបានសង ឬ បានចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ហើយបានធ្វើឱ្យកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពផ្សេងទៀតរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយពុំបានជូនដំណឹងទៅឱ្យកូនបំណុលផ្សេងទៀតថា ខ្លួនបានទទួលការទាមទារពីម្ចាស់បំណុល បើកូនបំណុលផ្សេងទៀតណាមួយ មានហេតុដែលអាចតតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុលកូនបំណុលនោះអាចយកហេតុនេះមកតតាំងចំពោះការទាមទារសំណងពីកូនបំណុលដែលបានទទួលការរួចផុត ដោយបានសង ឬ ចេញចំណាយបាន ។ ប៉ុន្តែ បើហេតុដែលអាចតតាំងជាការទូទាត់ កូនបំណុលដែលត្រូវបានតតាំង អាចទាមទារឱ្យម្ចាស់បំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដែលនឹងត្រូវរលត់ ដោយការទូទាត់ ។

២-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ បានធ្វើឱ្យខ្លួន និង កូនបំណុលផ្សេងទៀត រួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយបានសង ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន តែមិនបានជូនដំណឹងអំពីហេតុនោះ ទៅកូនបំណុលផ្សេង

ទៀត បើកូនបំណុលផ្សេងទៀតបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយបានសង ឬ ចេញចំណាយ ផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ដោយមិនបានដឹងអំពីហេតុនោះ កូនបំណុលដែលបានរួចផុតពី កាតព្វកិច្ចពេលក្រោយនោះ អាចចាត់ទុកថា ការសង ឬ សកម្មភាពផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ដែលធ្វើឱ្យរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចនោះ មានសុពលភាព ។

៣-ក្នុងករណីដែលការសង ឬ សកម្មភាពដែលធ្វើឱ្យរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយ ចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ត្រូវបានធ្វើឡើង ដោយកូនបំណុលច្រើន ក្នុងចំណោម កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ហើយបើការជូនដំណឹងដែលបានកំណត់ នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើនេះ មិនបានធ្វើឡើង នោះការសង ឬ សកម្មភាពដែលឱ្យរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ដែលកូន បំណុលណាបានធ្វើមុន ត្រូវបានចាត់ទុកថា មានសុពលភាព ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលច្រើននាក់បានទទួលបន្ទុកកាតព្វកិច្ចតែមួយ ការសងបំណុលត្រួតគ្នាអាចកើតឡើង ព្រមជា មួយគ្នានេះ អាចបំបាត់ឱកាសដាក់ការតវ៉ារបស់កូនបំណុលផ្សេងទៀត ។ ដើម្បីជៀសវាងកុំឱ្យមានករណីនេះកើតឡើង មាត្រានេះចែងថា ដើម្បីទាមទារសំណង កូនបំណុលដែលបានសង ត្រូវជូនដំណឹងជាមុន ឬ ក្រោយ (កថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២) ។

ក្នុងករណីដែលបានធ្វេសប្រហែសមិនបានជូនដំណឹងជាមុន និង ក្រោយ ការសងណាដែលបានធ្វើមុនត្រូវចាត់ទុកថា មានសុពលភាព (កថាខណ្ឌទី ៣) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៤៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៩៣៤._ ការទាមទារសំណងក្នុងករណីដែលមានអ្នកជាអសាធនីយ៍ក្នុងការសង បើមានអ្នកដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពអសាធនីយ៍ក្នុងការសង ក្នុងចំណោមកូន បំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ផ្នែកដែលមិនអាចសងបាននោះ ត្រូវជា បន្ទុករបស់អ្នកដែលទាមទារសំណង និង អ្នកដែលជាសាធនីយ៍ តាមសមាមាត្រនៃបន្ទុក រៀងៗខ្លួន ។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកដែលទាមទារសំណងមានកំហុស អ្នកនោះមិនអាចទាមទារឱ្យ កូនបំណុលផ្សេងទៀតទទួលបន្ទុកឡើយ ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលមានអ្នកអសាធនីយ៍ ក្នុងចំណោមកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ហើយកូនបំណុលដែលបានធ្វើការសង ជាអាទិ៍ មិនអាចទទួលសំណងឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ពីកូនបំណុលដែលជាអ្នកអសាធនីយ៍នោះដែលបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចរួម ដោយការសង ជាអាទិ៍ នោះ ការបង្ខំឱ្យកូនបំណុលដែលបានធ្វើការសង ជាអាទិ៍ នោះ ទទួលបន្ទុកតែម្នាក់ឯង ជាការចាត់ចែងមួយដែលមិនត្រឹមត្រូវ ធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍ដល់អ្នកដែលបានទទួលការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចរួម ដោយការសង ជាអាទិ៍ របស់ខ្លួន ហើយទៅជាអារាំងមិនឱ្យធ្វើសកម្មភាពឱ្យរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចរួម ដូចជាការសង ជាអាទិ៍ដោយស្ម័គ្រចិត្តផង ។ ហេតុនេះហើយ មាត្រានេះចែងថា ត្រូវឱ្យកូនបំណុលផ្សេងទៀតដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព និង អ្នកមានសិទ្ធិទាមទារសំណង ទទួលបន្ទុកនូវបន្ទុករបស់អ្នកអសាធនីយ៍ តាមសមាមាត្រនៃបន្ទុករៀងៗខ្លួន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនួស

មាត្រា ៩៣៥._ ការលើកលែងសាមគ្គីភាព និង បន្ទុករបស់អ្នកដែលជាអសាធនីយ៍ក្នុងការសង

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ ក្នុងចំណោមកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព បានទទួលការលើកលែងសាមគ្គីភាព បើមានអ្នកដែលជាអសាធនីយ៍ក្នុងការសង ក្នុងចំណោមកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពផ្សេងទៀត ម្ចាស់បំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកនូវផ្នែកដែលអ្នកដែលបានទទួលការលើកលែងសាមគ្គីភាពត្រូវទទួលបន្ទុក ចំពោះផ្នែកដែលអ្នកដែលជាអសាធនីយ៍នោះមិនអាចឆ្លើយតបនឹងការទាមទារសំណង បាន ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលទាមទារឱ្យបន្ថែមនូវបន្ទុកដូចដែលបានចែងនៅក្នុងមាត្រាមុននេះ បញ្ហាដែលកើតឡើង ត្រង់ចំណុចថា តើអាចទាមទារឱ្យអ្នកដែលបានទទួលការលើកលែងសាមគ្គីភាពនោះ បន្ថែមនូវបន្ទុកនោះដែរ ឬទេ ? ប្រសិនបើទទួលស្គាល់ឱ្យអាចទាមទារបានទៅ បុគ្គលដែលបានទទួលការលើកលែងសាមគ្គីភាព នឹងត្រូវទទួលបន្ទុកលើសពីបន្ទុករបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ទោះជាបានទទួលការលើកលែងក៏ដោយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាឱ្យម្ចាស់បំណុលដែលបានលើកលែងសាមគ្គីភាពទទួលបន្ទុកបន្ថែមរបស់កូនបំណុលដែលបានទទួលការលើកលែងទៅវិញ ។ ក៏ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិស្តីពីការលើកលែងសាមគ្គីភាពមិនមែនជាបញ្ញត្តិដែលត្រូវអនុវត្តដោយបង្ខំទេ ដូច្នេះ ការចាត់ចែងមានភាពខុសគ្នា ដោយយោងទៅតាមឆន្ទៈនៃការលើកលែងសាមគ្គីភាពដោយម្ចាស់បំណុល ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៤៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

ផ្នែកទី ៤ ឧបាទេសកម្មដោយការសង

មាត្រា ៩៣៦._ ឧបាទេសកម្ម

១-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពណាម្នាក់ ទទួលសិទ្ធិទាមទារសំណង ចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀត អ្នកទាមទារសំណង ត្រូវស្នង ម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្ម ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលធ្លាប់មានចំពោះ កូនបំណុលផ្សេងទៀត និង សិទ្ធិប្រតិភោគដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ក្នុងទំហំនៃ ការទាមទារសំណងនោះ ។

២-ក្រៅពីបញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះ បញ្ញត្តិនៃកថាភាគទី ៤ (ឧបាទេសកម្មដោយការសង) ផ្នែកទី ១ ជំពូកទី ៧ នៃគន្ថីទី ៤ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះឧបាទេសកម្ម របស់អ្នកទាមទារសំណង ។

(កំណត់)

សូមមើលបញ្ញត្តិស្តីពីឧបាទេសកម្មដោយការសង ។

ផ្នែកទី ៥ បែបបរិច្ឆេទផ្សេងៗនៃកាតព្វកិច្ចដែលមានកូនបំណុលប្រើទំនាក់

មាត្រា ៩៣៧._ កាតព្វកិច្ចអវិភាគីយ៍ និង កាតព្វកិច្ចដែលមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែល នឹងកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព និង កាតព្វកិច្ចវិភាគីយ៍

១-បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៩២១ (អត្ថន័យនៃកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលកូនបំណុលច្រើននាក់ទទួលកាតព្វកិច្ច ដែលមានគោលបំណងដូចគ្នា ចំពោះម្ចាស់បំណុលតែម្នាក់ ហើយឆន្ទៈសាមគ្គីភាពរួមគ្នា ទៅវិញទៅមក មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់រវាងកូនបំណុលទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែល ការកាតព្វកិច្ចនោះ អាចបែងចែកបាន ហើយការបែងចែកនោះមិនខូចខាតដល់ ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលនោះ កូនបំណុលនីមួយៗត្រូវទទួលកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវ

បានបែងចែក តាមសមាមាត្រនៃបន្ទុករៀងៗខ្លួន ។ បើបន្ទុករបស់កូនបំណុលម្នាក់ៗមិន ច្បាស់លាស់ បន្ទុកនោះត្រូវបានសន្មតថា ស្មើគ្នា ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងវាក្យខណ្ឌទី ១ នៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ហេតុដែលបានកើតឡើងចំពោះកូនបំណុលម្នាក់ មិនត្រូវមានឥទ្ធិពលដល់កូនបំណុលផ្សេង ទៀត លើកលែងតែករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៩២៥ (អានុភាពដាច់ខាតនៃការ សង ជាអាទិ៍) និង កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៩២៦ (អានុភាពដាច់ខាតនៃការទូទាត់) ខាង លើនេះ ។

៣-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលណាម្នាក់ ក្នុងចំណោមកូនបំណុលដែលបានកំណត់ នៅក្នុងវាក្យខណ្ឌទី ១ នៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ បានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយបាន សង ឬ ចេញចំណាយផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួន ហើយធ្វើឱ្យកូនបំណុលផ្សេងទៀតរួចផុតពី កាតព្វកិច្ច បើមានភាពចាំបាច់ត្រូវរក្សាសមភាពរវាងកូនបំណុលដែលបានចេញចំណាយ និង កូនបំណុលផ្សេងទៀត អ្នកដែលបានចេញចំណាយ ត្រូវទទួលសិទ្ធិទាមទារសំណង ចំពោះកូនបំណុលផ្សេងទៀត ក្នុងកម្រិតដែលអាចធ្វើឱ្យមានសមភាពនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីកាតព្វកិច្ចអវិភាគីយ៍ និង កាតព្វកិច្ចដែលមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែលនឹងកាតព្វកិច្ចដោយ សាមគ្គីភាព ។ ជាគោលការណ៍ កាតព្វកិច្ចទាំងពីរនេះត្រូវចាត់ចែងដូចគ្នា ។ មានន័យថា មិនទទួលស្គាល់អានុភាពដាច់ខាត ចំពោះហេតុក្រៅពីហេតុនៃការជម្រះសិទ្ធិលើបំណុល ព្រមជាមួយគ្នានេះ សិទ្ធិទាមទារសំណង មិនត្រូវកើតឡើងដោយ ស្វ័យប្រវត្តិទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ មិនមែនមិនឱ្យធ្វើការកំណត់នូវអត្ថិភាព ឬ នត្ថិភាពនៃសិទ្ធិទាមទារសំណង និង ទំហំនៃ ការទាមទារនេះ ដោយយោងតាមករណីនីមួយៗទេ ។

ម្យ៉ាងទៀត នៅមានបញ្ហាមួយដែលគួរឱ្យគិតដែរ គឺ តើគួរទទួលស្គាល់ដែរ ឬទេ នូវអានុភាពដាច់ខាតនៃការសង ដោយវត្ថុជំនួស និង ការទូទាត់ ។ ទស្សនៈទូទៅនៅប្រទេសជប៉ុន មិនសូវទទួលស្គាល់ដោយសកម្មទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះចំណុចដែលការសងដោយវត្ថុជំនួស និង ការទូទាត់ ក៏ជម្រះសិទ្ធិលើបំណុល មិនមានភាពចាំបាច់ធ្វើការបែងចែក ការសងដោយវត្ថុជំនួស និង ការទូទាត់ ពីការសងធម្មតាទេ ហេតុនេះហើយបានជានៅក្នុងក្រមនេះ ជ្រើសរើសយកការ ទទួលស្គាល់នូវអានុភាពដាច់ខាតនេះ ។

មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា ក្នុងករណីដែលការកាតព្វកិច្ចអាចបែងចែកបាន ហើយការបែងចែកនោះមិននាំឱ្យមានការខូចខាត ដល់ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុល ទើបកាតព្វកិច្ចអាចក្លាយជាកាតព្វកិច្ចអវិភាគីយ៍ ។

ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចជាកាតព្វកិច្ចអវិភាគីយ៍ និង កាតព្វកិច្ចដែលមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែលនឹងកាតព្វកិច្ច ដោយសាមគ្គីភាព សិទ្ធិទាមទារសំណងត្រូវបានទទួលស្គាល់ត្រឹមកម្រិតដែលអាចសម្រេចនូវសមភាពរវាងកូនបំណុលតែ ប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើសិនជាមានការព្រមព្រៀងជាមុនអំពីភាគនៃបន្ទុក ត្រូវអនុលោមតាមការព្រមព្រៀងនោះ ប៉ុន្តែ តាមការជាក់ស្តែង មានតិចណាស់ ។ ហេតុនេះហើយ ភាគនៃបន្ទុកត្រូវបានកំណត់ ដោយគិតពិចារណាហេតុផ្សេងៗដែល ធ្វើឱ្យកូនបំណុលទាំងនោះត្រូវទទួលបន្ទុកកាតព្វកិច្ច ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២៧ និង មាត្រា ៤៣០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន